

ΙΟΝΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
ΤΜΗΜΑ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΡΜΗΝΕΙΑΣ
ΠΜΣ: ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ

Ο ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ

ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ ΤΗΣ ΜΑΡΙΝ ΛΕΠΕΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΥ

ΣΑΜΟΪΛΗ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

ΕΠΙΒΛΕΠΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ:
ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΛΙΒΑΣ

ΤΡΙΜΕΛΗΣ ΕΞΕΤΑΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ:
ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΛΙΒΑΣ
ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΠΑΡΙΑΝΟΥ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΕΝΤΡΩΤΗΣ

Μάιος, 2019

ΙΟΝΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
ΤΜΗΜΑ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΡΜΗΝΕΙΑΣ
ΠΜΣ: ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ

Ο ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ
ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ ΤΗΣ ΜΑΡΙΝ ΛΕΠΕΝ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΥ

ΣΑΜΟΪΛΗ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Αριθμός Μητρώου: Ξ2017313

Ευχαριστίες

Η παρούσα διπλωματική δε θα μπορούσε να εκπονηθεί χωρίς τη συνδρομή σημαντικών ανθρώπων, τους οποίους και θα ήθελα να ευχαριστήσω. Πρώτα από όλους θέλω να ευχαριστήσω τον επιβλέποντα καθηγητή της διπλωματικής εργασίας, κ. Σωτήριο Λίβα για τη καθοδήγησή του, καθώς και την κ. Αναστασία Παριανού και τον κ. Γιώργο Κεντρωτή που δέχτηκαν να συνεπιβλέψουν την παρούσα μελέτη. Θα ήθελα, επίσης, να ευχαριστήσω τον υποψήφιο διδάκτορα Σταύρο Κοζομπόλη για την καθοδήγησή του με το λογισμικό που χρησιμοποιήθηκε στην έρευνα, τον Παναγιώτη Σαραντίδη για τις εύστοχες παρατηρήσεις του, καθώς και τους αγαπητούς φίλους και συναδέλφους για την πολύτιμη βοήθεια και την υποστήριξή τους. Θα ήθελα, επίσης, να ευχαριστήσω τους Quentin Hernould και Pauline Sompayrac για την βοήθειά τους αναφορικά με το έργο της Λε Πεν. Τέλος, θέλω να ευχαριστήσω την οικογένειά μου, τους γονείς μου και την αδερφή μου, για την ηθική συμπαράσταση που μου παρείχαν στην ολοκλήρωση αυτού του έργου.

Abstract

The objective of this paper is to present the power of the nationalist political discourse and the exposition and discussion of the means of persuasion and manipulation of the people. While the progressive rise of the far-right wing ideology has been raising concerns the past years, the main attempt of this paper is to study the causes of this phenomenon in relation to the language possibilities and the strategies that can be followed to achieve their objectives. The study of multiple speeches both in Greek and in French aims to present the behaviour of language under dissimilar linguistic environments. The different cultural and linguistic perspective of the two politicians offers the possibility to search the pattern of the rhetoric devices used in extreme right political speeches and reach more objective and universal conclusions. The final aim is to contribute in raising peoples' awareness on political discourse manipulation and further more contemplate the magnitude of the power of words independently of the language nature and the geographic borders.

Keywords: Political Discourse Analysis, nationalism, populism, rhetoric devices, far-right wing

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.....	9
ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΑ	10
Η ΑΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΑΚΡΟΔΕΞΙΑΣ.....	11
ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ.....	12
ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ (POLITICAL DISCOURSE ANALYSIS - PDA)	14
ΟΙ ΔΟΜΕΣ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ	14
ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΧΕΙΡΑΓΩΓΟΥΝΤΑΙ.....	19
Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΔΕΞΙΑΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ	21
Η ΙΔΡΥΣΗ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ.....	21
Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΔΕΞΙΑΣ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ	24
Η ΙΔΡΥΣΗ ΤΟΥ RASSEMBLEMENT NATIONAL.....	24
ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ.....	28
ΟΙ ΘΕΜΑΤΙΚΕΣ ΤΗΣ ΑΚΡΟΔΕΞΙΑΣ.....	29
ΣΥΝΔΕΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ	30
ΟΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ.....	32
ΕΘΝΙΚΑ ΣΥΜΒΟΛΑ.....	33
ΛΑΪΚΙΣΜΟΣ	34
ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ.....	36
ΓΛΩΣΣΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ	37
ΑΝΤΩΝΥΜΙΕΣ.....	38
ΛΕΞΙΛΟΓΙΟ	42
ΕΠΙΘΕΤΑ	44
ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ.....	46
ΕΠΙΛΟΓΟΣ	48
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ	49
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ	54
ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΗΣ ΜΑΡΙΝ ΛΕ ΠΕΝ.....	55
ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΥ.....	76

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η λήξη του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου σήμανε μία νέα εποχή για το πολιτικό και ιδεολογικό status quo της Ευρώπης. Ο δεξιός εξτρεμισμός άρχισε προοδευτικά να υποχωρεί μετά την πτώση των διαφόρων φασιστικών καθεστώτων που είχαν καταλάβει την εξουσία στην Ευρώπη στη διάρκεια του πολέμου. Με νωπές τις μνήμες από την κυριαρχία απολυταρχικών καθεστώτων, τα ευρωπαϊκά κράτη στράφηκαν σε πιο φιλελεύθερες ιδεολογίες που προασπίζονταν την δημοκρατία και τον σεβασμό στο κράτος δικαίου. Η ίδρυση της Ευρωπαϊκής Ένωσης και άλλων ενώσεων μεταξύ των κρατών της Ευρώπης ανέδειξε την ανάγκη συνεργασίας μεταξύ των κρατών, προκειμένου να επιτευχθεί πολιτική ευημερία και να αποφευχθούν οι καταστροφικές συνέπειες των πολέμων που έπληξαν την Ευρώπη.

Παρά την προσπάθεια των κρατών να δημιουργήσουν ένα εύφορο μέλλον στην ευρωπαϊκή διαχείριση της πολιτικής, η δεύτερη δεκαετία του 21^{ου} αιώνα βρίσκει την Ευρώπη σε αναταραχή. Η εκτεταμένη εισροή μεταναστών, η επικείμενη έξοδος της Αγγλίας από την Ευρωπαϊκή Ένωση, οι διαδηλώσεις των κίτρινων γιλέκων στη Γαλλία, οι εναντιώσεις στο νομό της σκλαβιάς στην Ουγγαρία, καθώς και η εξέλιξη του Μακεδονικού ζητήματος στον ελλαδικό χώρο, μοιάζουν να σείουν το πολιτικό σκηνικό μιας Ευρώπης που ξεπερνά την οικονομική κρίση που ξέσπασε το 2008. Ωστόσο, λόγω της γενικευμένη λαϊκής δυσαρέσκειας ενάντια στις πολιτικές εξελίξεις σε μία Ευρώπη αδύναμων και μειοψηφικών κυβερνήσεων, η άνοδος ακροδεξιών και λαϊκιστικών κομμάτων φαίνεται να αυξάνεται προοδευτικά.

Ο εθνοκεντρικός πολιτικός λόγος γίνεται αντικείμενο πολλαπλών ερευνών μέσα σε μία προσπάθεια να αναλυθεί η άνοδος του εθνικισμού. Προκειμένου να μεταβούμε στην διερεύνηση αυτή είναι σημαντικό να αναγνωρίσουμε ότι όπως και κάθε άλλη ταυτότητα, έτσι και η εθνική, δεν είναι εγγενές χαρακτηριστικό, αλλά, διδάσκεται. Κι αυτό προκειμένου να στηρίξει δύο σημαντικούς πυλώνες τις ανθρώπινης σκέψης και ψυχολογίας: το αναγνωρίζει και το αναγνωρίζεται. Η διδακτική της εθνικής συνείδησης είναι πολυδιάστατη και μπορεί να πραγματοποιηθεί τόσο υπό το φάσμα της συμβολικότητας – μέσα από εθνικούς ύμνους, οικόσημα, σημαίες – όσο και μέσα από τη γλώσσα – ως επικοινωνιακό μέσο.

Είναι σημαντικό να αντιληφθούμε, πρωτίστως τη σημασία του λόγου και τη γλώσσας στην ανάδειξη μιας ιδεολογίας και στην έκφρασή της. Η παρούσα μελέτη, αποτελεί ένα πρώτο εγχείρημα να ερευνηθεί η δύναμη του πολιτικού λόγου προς την ανάδειξη και κατανόηση των τεχνικών που χρησιμοποιούνται σε ένα εθνικιστικό πολιτικό λόγο, καθώς και τις καταχρήσεις, με τις οποίες οι πομποί τους επιχειρούν να πείσουν το κοινό τους.

ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΑ

Η παρούσα έρευνα αφορά μία πρώτη προσέγγιση δύο διαφορετικών πολιτισμικών πραγματικοτήτων και δύο διαφορετικών γλωσσικών περιβαλλόντων, προκειμένου να εξαχθούν καθολικά συμπεράσματα για τη δύναμη του εθνικιστικού πολιτικού λόγου. Μελετώντας την πολιτική πραγματικότητα της Γαλλίας και της Ελλάδας εξετάστηκε η απήχηση των ακροδεξιών προσωπικοτήτων στο εκάστοτε κοινό. Η μελέτη διεξήχθη στα πλαίσια των λόγων της Μαρίν Λε Πεν και του Νικόλαου Μιχαολιάκου. Πιο συγκεκριμένα επιλέχθηκαν έξι λόγοι για κάθε πολιτικό από το 2015 μέχρι και το 2019¹. Οι λόγοι και των δύο πολιτικών επιχειρήθηκε να διαθέτουν συναφή θεματολογία και να αποτελούνται από παρόμοιο αριθμό λέξεων στο σύνολό τους, έτσι ώστε τα αποτελέσματα να μην εμφανίσουν διαμετρικές αντιθέσεις. Προκειμένου να αντιπαρατεθούν μαζικά οι λόγοι των δύο πολιτικών, επιλέχθηκε να χρησιμοποιηθεί ένα λογισμικό, το οποίο συλλέγει σώματα κειμένων και τα επεξεργάζεται δίνοντας την ευκαιρία να αναζητηθούν συγκεκριμένες λέξεις, φράσεις, να προβληθούν τμήματα τους και να αναλυθούν γλωσσικά. Στην παρούσα μελέτη επιλέχθηκε το λογισμικό Antconc και κατασκευάστηκε από τον Laurence Anthony, καθηγητή του τμήματος Επιστήμης και Μηχανολογίας του Πανεπιστημίου Waseda της Ιαπωνίας. Για τη μετατροπή των αρχείων της Μαρίν Λε Πεν (μορφή .pdf) σε αναγνώσιμα από το λογισμικό αρχεία, χρησιμοποιήθηκε το Antconc file-converter, ενώ για τους λόγους του Νίκου Μιχαολιάκου χρειάστηκε η προσαρμογή της κωδικοποίησης (encoding από μορφή .txt) μέσω της αποθήκευσης σε unicode UTF-8. Στη συνέχεια οι λόγοι εισήχθησαν στο εργαλείο, από το οποίο αργότερα εξήχθη ένα αρχείο αποτελεσμάτων (Antconc results – output) με τις λέξεις, οι οποίες μελετήθηκαν.

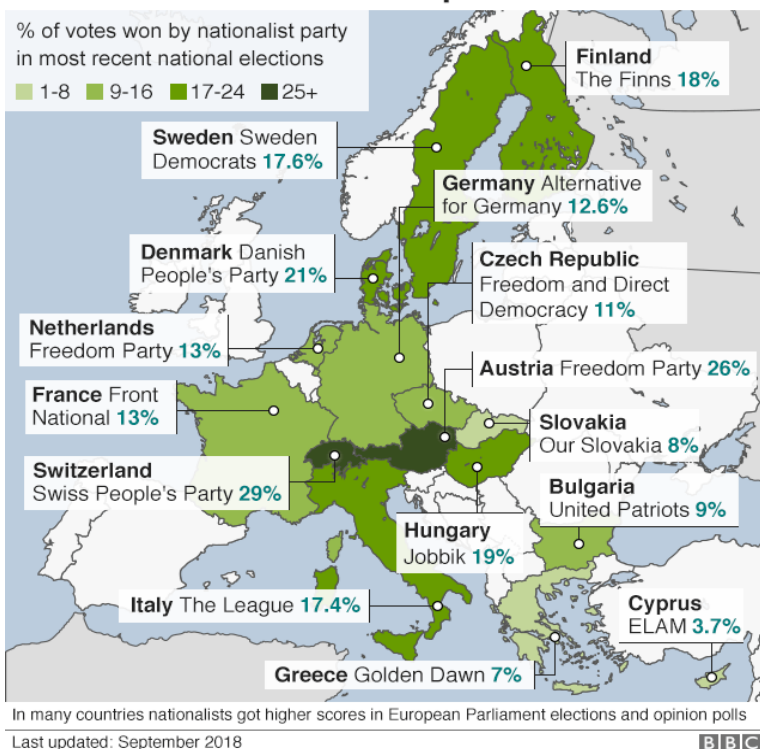
Στην προσπάθεια εξαγωγής όσο το δυνατό περισσότερο αντικειμενικών και έγκυρων συμπερασμάτων, πραγματοποιήθηκε η μελέτη των λέξεων που βρίσκονται πρώτες σε σειρά εμφάνισης στο αρχείο αναφοράς (Rank order) και κατανεμήθηκαν βάσει της συχνότητάς τους μέσα στο σώμα κειμένων (Frequency order). Πρέπει εν προκειμένω να σημειωθεί ότι καθ' όλη τη διαδικασία ανάλυσης των ακολούθων αποτελεσμάτων λήφθηκε υπ' όψιν η διαφορετικότητα στις κλίσεις και η εναλλαγή των θεμάτων. Τέλος, ο αριθμός των αποτελεσμάτων του Antconc, που εξετάστηκε και παρατίθεται στους παρακάτω πίνακες, δεν είναι προοδευτικά πάντα σταθερός. Τα ευρήματα στις παρακάτω κατηγορίες ορίστηκε ισάριθμα και για τους δύο πολιτικούς λόγους, ώστε να μην ξεπερνά ποτέ τα δέκα ευρήματα ανά πολιτικό.

¹ Οι λόγοι της Μαρίν Λε Πεν που χρησιμοποιήθηκαν, όπως βρέθηκαν στην επίσημη ιστοσελίδα του κόμματος, ενώ για τους λόγους του Νίκου Μιχαολιάκου χρειάστηκε η μεταγραφή από οπτικοακουστικό υλικό που αναρτήθηκε στην ιστοσελίδα της Χρυσής Αυγής των Ελλήνων του εξωτερικού (βλ. Βιβλιογραφία και Παράρτημα).

Η ΑΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΑΚΡΟΔΕΞΙΑΣ

Οι αρχές του 21^{ου} αιώνα βρίσκουν τα εθνικιστικά και ακροδεξιά κόμματα της Ευρώπης να έχουν κερδίσει σημαντικό πολιτικό έδαφος. Είτε απολαμβάνοντας ήδη ηγετικά αξιώματα είτε ως φωνές της αντιπολίτευσης, η ακροδεξιά έχει κάνει αισθητή την παρουσία της στην διάπλαση της πολιτικής ευρωπαϊκής πραγματικότητας. Η απότομη άνοδος της πολιτικής αυτής διαμόρφωσης έχει προκαλέσει, ωστόσο, έντονες ανησυχίες, ενώ η όλη υποστήριξη τέτοιων κινημάτων είναι περισσότερο ιδωμένη ως αντίδραση ενάντια στο πολιτικό κατεστημένο και τις χρηματοπιστωτικές και μεταναστευτικές κρίσεις που βίωσε η Ευρώπη τα τελευταία χρόνια, καθώς και τους μακροχρόνιους φόβους της επικείμενης παγκοσμιοποίησης και της λήθης της εθνικής ταυτότητας. Η εκθρόνηση στη μετανάστευση, η αντι-ισλαμική ρητορική και ο ευρωσκεπτικισμός αποτελούν κοινούς τόπους της ακροδεξιάς ιδεολογίας σε ολόκληρη την Ευρώπη.

Rise of nationalism in Europe

Τα τελευταία χρόνια, η άνοδος των ακροδεξιών κομμάτων σε πολλές χώρες τόσο εντός όσο και εκτός των ευρωπαϊκών συνόρων, ευλόγως, έχει προσελκύσει το ενδιαφέρον των μελετητών. Στην παραπάνω εικόνα που δημοσιεύτηκε από το BBC, απεικονίζονται τα υψηλά ποσοστά των ακροδεξιών κομμάτων στις εκλογές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Το Αυστριακό Κόμμα Ελευθερίας (FPÖ), το Εθνικό Μέτωπο (νυν Εθνικός Συναγερμός) της Γαλλίας, το Jobbik της Ουγγαρίας και η Χρυσή Αυγή της Ελλάδας έχουν αποκτήσει φήμη και

δύναμη στο πολιτικό σκηνικό. («Europe and nationalism: A country-by-country guide» - BBC News, 29 Απριλίου 2018) Η ενασχόληση με τους εθνικιστικούς πολιτικούς λόγους έχει εξαιρετικά μεγάλο ενδιαφέρον, καθώς δίνεται η δυνατότητα να ερευνηθούν οι ρητορικές τεχνικές, τα μέσα πειθούς και η ενίσχυση του εθνικού στοιχείου σε συνάρτηση με την κοινωνική διάσταση της ανόδου της ακροδεξιάς.

ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ

Τον όρο εθνικισμό συναντάμε πρώτη φορά τέλη του 18^{ου} αιώνα στο έργο του Augustin Barruel, *Mémoires pour servir à l'Histoire du Jacobinisme* (1797), όπου ως εθνικισμός ορίζεται η αγάπη σε ένα ανθρώπινο γένος και ενυπάρχει σε αυτήν η εξάπλωση ενός έθνους έναντι άλλων. Στον ρου της νεώτερης ιστορίας της Ευρώπης, τα φιλελεύθερα ιδεώδη της ευρωπαϊκής διανόησης του 18^{ου} αιώνα, υποχώρησαν στη δίνη των ναπολεόντειων πολέμων και τα οράματα του Kant και του Rousseau για μία διεθνή κοινωνία σε ένα καθεστώς παγκόσμιας ειρήνης μέσα από την κατανομή της ισχύος μεταξύ των κρατών άρχισαν να παρακμάζουν. (Σαρηγιαννίδης, Χατζηκωνσταντίνου, Μπαξεβάνης, 2012: 16-30) Για να συλλάβει κανείς την έννοια του εθνικισμού, όμως, θα πρέπει πρώτα να προχωρήσουμε στην ανάλυση και τον ορισμό του έθνους και της ιδεολογίας. Όπως αναφέρεται στο έργο «*Θεωρητικές Αφετηρίες στις Διεθνείς Σχέσεις*» το έθνος μπορεί να προσδιοριστεί ως μία κοινωνική ομάδα, η οποία αναγνωρίζεται μέσα από έναν συνδυασμό διαφορετικών μορφών σχέσεων (οικονομικών, πολιτικών, γλωσσικών, πολιτισμικών, ιστορικών, γεωγραφικών), αλλά και της ύπαρξης της συλλογικής συνείδησης ανάμεσα στα μέλη της. Η μνήμη του κοινού παρελθόντος, καθώς και οι μεταξύ τους γλωσσικές σχέσεις συντελούν στη διαμόρφωση του εθνικού αισθήματος ξεχωρίζοντάς το από άλλες ομάδες. Η αναγνώριση της κοινής φυλετικής καταγωγής και η γεωγραφική επικράτεια στην οποία εντάσσονται, προσδίδουν τη συνείδηση της συνέχειας σε ένα έθνος. Επιπλέον, εξαιρετικά σημαντικό ρόλο διαδραματίζει το θρησκευτικό στοιχείο, το οποίο σε ένα παγκόσμιο πλαίσιο μπορεί εξίσου να διαχωρίσει μία ομάδα από μία άλλη (πχ μουσουλμάνους, ορθόδοξους, καθολικούς κ.ο.κ). Τέλος, τα έθνη έχουν αναπτύξει πολιτικούς και οικονομικούς θεσμούς, οι οποίοι με τη σειρά τους συντελούν στην ανάπτυξη και πρόοδο ενός έθνους σε ένα παγκόσμιο σύνολο. Έτσι λοιπόν, για να λειτουργήσει η εθνική συνείδηση καθίσταται αναγκαία η αντιπαράθεσή του εκάστοτε έθνους στο οτιδήποτε ξένο και ιδωμένο ως εχθρικό. (Σαρηγιαννίδης, Χατζηκωνσταντίνου, Μπαξεβάνης, 2012: 16-30) Την ίδια περίοδο με την έννοια του έθνους γεννιέται και ο ορισμός της ιδεολογίας, τον οποίο επινόησε ο Antoine Destutt de Tracy το 1796 και αποσκοπούσε στη μελέτη των ιδεών. Ως προϊόν των σκέψεων που αναδείχθηκαν κατά το Διαφωτισμό και τη Γαλλική επανάσταση, η έννοια της ιδεολογίας αρχικά όφειλε να μην είναι υποκειμενική, αλλά μέσα από την κριτική σκέψη να αποκαθλώνει οποιαδήποτε κυρίαρχη ψευδαισθήση. Παρά την προσπάθεια της ιδεολογίας να κρατήσει ένα χαρακτήρα επιστημονικό, τα επόμενα χρόνια ο Marx και ο Engels τίθενται κατά της γενικότερης κουλτούρας των ιδεολόγων θεωρώντας ότι η ιδεολογία τείνει να

διαμορφώνει τους κοινωνικούς δεσμούς, κατ' επιθυμία της άρχουσας τάξης. Φτάνοντας στο σήμερα η ιδεολογία αποκτά μία επιστημονική χροιά, ενώ ταυτόχρονα μελετούνται τα επιμέρους χαρακτηριστικά της εκάστοτε ιδεολογικής τάσης ανεξάρτητα. Η ιδεολογία εμπεριέχει μία τεράστια γκάμα διαφόρων μικρότερων ενοτήτων, πολλά σύνολα ιδεών που χτίζουν ένα ρεύμα με συγκεκριμένα χαρακτηριστικά. Η διαίρεσή αυτή, λοιπόν μπορεί να συνιστά διάφορες ιδεολογίες όπως ο φιλελευθερισμός, ο σοσιαλισμός, ο συντηρητισμός, ο φασισμός, ή ο εθνικισμός. (Βανδώρος, Σ., & Σταυρακάκης, Ι., 2015: 11-22)

Ως προς τον τελευταίο, ο οποίος θα μελετηθεί παρακάτω, μέσα από τους λόγους δύο πολιτικών που αυτό-προσδιορίζονται μέσα από την εθνικιστική ιδεολογία είναι σημαντικό να αναζητηθούν τα επιμέρους χαρακτηριστικά του εθνικισμού ως ιδεολογική οντότητα. Οι διάφορες εκφάνσεις του εθνικισμού διχάζουν αρκετά τους μελετητές ως προς το αν ο εθνικισμός θα έπρεπε να θεωρείται ξεχωριστή ιδεολογία ή μέρος άλλων ιδεολογιών (πχ. φασισμός, συντηρητισμός κ.ο.κ.). Στο έργο «*Εισαγωγή στις Πολιτικές Ιδεολογίες*» έχουν εύστοχα συναχθεί τα χαρακτηριστικά της εθνικιστικής ιδεολογίας, τα οποία παρατίθενται παρακάτω και λειτουργούν συναρτήσει της έννοιας του έθνους και της ιδεολογίας (Βανδώρος, Σ., & Σταυρακάκης, Ι., 2015: 115-116):

- Η ανθρωπότητα διαιρείται σε έθνη βάσει ενός κώδικα εγγενών κοινών χαρακτηριστικών.
- Μεταξύ τους συνάπτουν δεσμούς, αναπτύσσουν την αλληλεγγύη και συνδέονται συναισθηματικά με το εκάστοτε έθνος, του οποίου είναι μέρος.
- Η εθνική ταυτότητα υπερτερεί των ατομικών ταυτοτήτων ενός συνόλου, ενώ οι άνθρωποι που απαρτίζουν ένα έθνος εμφανίζουν αισθήματα κοινής περηφάνειας για το έθνος, του οποίου είναι μέλη.
- Μέσα από το έθνος αξιώνεται η αυτοδιάθεσή του, η οποία εφόσον έχει επιτευχθεί εκφράζεται μέσα από την πολιτική εξουσία.
- Το έθνος προσδιορίζεται μέσω της καταγωγής, της ιστορίας και υπαγόμενο σε μία γεωγραφική περιοχή ή επικράτεια.

Έχοντας μία ιδέα για τα συστατικά μέρη της εθνικιστικής ιδεολογίας και πριν προχωρήσουμε στις τεχνικές ανάλυσης ενός πολιτικού λόγου, αξίζει να μελετηθεί και η επιμέρους ανάδειξη της εθνικής ιδεολογίας. Η διδαχή της εθνικής ταυτότητας ξεκινά στο πλαίσιο της κρατικής εκπαίδευσης μέσα από τα εθνικά σύμβολα, τις εθνικές εορτές, τους εθνικούς ύμνους ή τις παραδοσιακές φορεσιές. Σε ένα δευτερεύον πλαίσιο, σημαντική είναι η αντιπροσώπευση της χώρας σε παγκόσμιους διαγωνισμούς και συμμετοχές, όπως για παράδειγμα οι Ολυμπιακοί αγώνες. Σε περιόδους εθνικών κρίσεων και πολιτικών αναταραχών τα εθνικά σύμβολα, όπως οι σημαίες ή τα χρώματα τους γίνονται αντικείμενα ενοποίησης του λαού ενάντια σε ένα κίνδυνο. Τέλος, η επικοινωνία όλων αυτών μέσω της γλώσσας παίρνει σάρκα και οστά μέσα από την διάσταση του «εμείς» αναφερόμενοι σε ένα έθνος και στους «άλλους», αυτούς, δηλαδή, που επιχειρούν να βλάψουν το έθνος (Βανδώρος, Σ., & Σταυρακάκης, Ι., 2015: 118-120). Όλα αυτά τα χαρακτηριστικά μπορούν και γίνονται εμφανή στους εθνικιστικούς λόγους και αξίζει να μελετηθούν περεταίρω προκειμένου να αναδειχθεί ο τρόπος με τον οποίο αυτό-προσδιορίζονται οι δύο πολιτικοί μέσω του εθνικισμού.

ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ (POLITICAL DISCOURSE ANALYSIS - PDA)

Ο ορισμός του πολιτικού λόγου δύσκολα μπορεί να ξεφύγει από τον ορισμό της ίδιας της έννοιας της πολιτικής. Σύμφωνα με τον van Dijk μπορούμε να διακρίνουμε ένα πολιτικό λόγο από τους πομπούς (ως ομιλητές ή συγγραφείς του λόγου), δηλαδή τους πολιτικούς. Από την αλληλεπίδραση του, το PDA, θα πρέπει να συμπεριλαμβάνει και τους διάφορους αποδέκτες και πλέον εφόσον εντοπιστούν οι συμμετέχοντες στην πολιτική επικοινωνία μπορεί κατ' ουσία να επικεντρώνεται στην ανάλυση του «πολιτικού λόγου», τον τρόπο με τον οποίο, δηλαδή η γλώσσα ως επικοινωνιακό μέσο μπορεί να επικοινωνήσει ένα μήνυμα και να διαμορφώσει μία πολιτική συνείδηση. (van Dijk, 1998: 11-13) Αυτό που εγείρει το ενδιαφέρον μέσα από τη διαδικασία του PDA, είναι η συνειδητοποίηση ότι τέτοιες μορφές κειμένου και ομιλίας έχουν πολιτικές λειτουργίες και συνέπειες.

ΟΙ ΔΟΜΕΣ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ

Βασικότερο κομμάτι στη διαδικασία της ανάλυσης ενός πολιτικού λόγου είναι οι στρατηγικές, οι οποίες χρησιμοποιούνται προκειμένου ένας λόγος να έχει την επιθυμητή απήχηση. Οι περισσότερες δομές του λόγου μπορούν να έχουν πολλές λειτουργίες, σε πολλά διαφορετικά πλαίσια και σε πολλά διαφορετικά είδη. Εκτός από την προφανή περίπτωση της ορολογίας, οι δομές του λόγου φέρουν μία τεράστια γκάμα λειτουργιών, η οποία δύσκολα θα μπορούσε να δεσμευτεί μόνο στα πολιτικά είδη και πλαίσια. Οι ιδιαιτερότητες της ανάλυσης του πολιτικού λόγου θα πρέπει να ερευνηθούν στη συνάφεια των διαλογικών δομών και των δομών των πολιτικών πλαισίων. Εάν για παράδειγμα μία δασκάλα χρησιμοποιήσει μια λεκτική μεταφορά σε μια σχολική τάξη τότε το πιθανότερο είναι να αποσκοπεί στο εκπαιδευτικό δίδαγμα που μπορεί να έχει ένα σχήμα λόγου μέσα στα πλαίσια της εκμάθησης, μία μεταφορά στην πολιτική θα λειτουργήσει όμως διαφορετικά, για παράδειγμα στην επίθεση εναντίον πολιτικών αντιπάλων, την παρουσίαση πολιτικών τακτικών ή τη νομιμοποίηση της πολιτικής εξουσίας. Για το λόγο αυτό οι δομές και οι στρατηγικές π.χ. της φωνολογίας, της σύνταξης, των εννοιών, των ενεργειών ομιλίας, του στυλ ή της ρητορικής, των συνομιλητικών αλληλεπιδράσεων, μεταξύ άλλων ιδιοτήτων του κειμένου και της ομιλίας, είναι αναπόσπαστο και εξαιρετικά σημαντικό μέρος της ανάλυσης των πολιτικών συμφραζομένων. (Van Dijk, T. A. 1998: 23-25). Σε όλη του την έκταση ο πολιτικός λόγος φέρει μία επισημότητα. Η «επίσημη γλώσσα» των κυβερνητικών αποφάσεων είναι υποχρεωτική, πολιτικά και νομικά. Παρομοίως, και οι κοινοβουλευτικές συζητήσεις αναμένεται να πραγματοποιηθούν σε σχετικά επίσημο τρόπο προσφώνησης και διαλόγου. Το λεξιλογικό μητρώο μπορεί να δώσει έμφαση ή να απορρίψει πολιτικές στάσεις και απόψεις, να συλλέξει υποστήριξη, να χειραγωγήσει την κοινή γνώμη, να κατασκευάσει την πολιτική συναίνεση ή τη νόμιμη πολιτική εξουσία. Το ίδιο

μπορεί να ισχύει και για την επιλογή των θεμάτων, για τη χρήση ρητορικών στοιχείων, για την ρεαλιστική διαχείριση των ενεργειών ομιλίας κ.ο.κ. Αυτό που αξίζει να κρατήσουμε σχετικά με τις δομές του πολιτικού λόγου είναι ότι ποτέ δεν αποκλειστικές, αλλά διαμορφώνονται χαρακτηριστικά όταν τοποθετηθούν σε ένα πολιτικό συγκείμενο. (Van Dijk, T.A. 1998: 23-25)

Όπως αναφέρει ο Van Dijk στο έργο του «What is political discourse analysis?» τα διάφορα επίπεδα και οι διαστάσεις της διάρθρωσης του πολιτικού λόγου διαθέτουν προτιμώμενες μεθόδους διατύπωσης των τυπικών δομών και στρατηγικών, οι οποίες παρατίθενται παρακάτω. (Van Dijk, T. A. 1998: 23-25).

1. Θεματική (Topic)

Παρόλο που κάθε πολιτικός λόγος μπορεί να περιστρέφεται γύρω από μία τεράστια ποικιλία θεμάτων, σίγουρα παρατηρείται προτίμηση σε συγκεκριμένες θεματικές. Σε πρώτο πλάνο, παρατηρούνται οι γενικές έννοιες που σχετίζονται με τα πολιτικά συστήματα, τις ιδεολογίες, τα θεσμικά όργανα, τις πολιτικές διαδικασίες και τα πολιτικά γεγονότα. Ο πολιτικός λόγος είναι αντανakλαστικός, κάτι εξαιρετικά ασύνηθες σε οποιοδήποτε άλλο είδος λόγων. Αντανakλά μία μεταβλητή κατάσταση και αντικατοπτρίζει την επικαιρότητα. Έτσι έχουμε, μέσα σε πολιτικούς λόγους αναφορές σε διάφορα στοιχεία του πολιτικού τομέα και συνδυασμούς με θέματα άλλων κοινωνικών τομέων. Παρότι πολλές από τις επιμέρους θεματικές αναφέρονται παρακάτω, ένα αρκετά χαρακτηριστικό σημείο για πολλούς πολιτικούς λόγους είναι οι αρνητικές αναφορές στο παρόν, καθώς και οι αισιόδοξες θετικές αναφορές στο μέλλον.

2. Οι υπερδομές ή τα κειμενικά «σχήματα» (Superstructures or textual "schemata")

Τα είδη του λόγου μπορούν να οργανωθούν σε αφηρημένες, σχηματικές μορφές, και να καθορίσουν τη φύση και συνολική δομή των σημασιολογικών περιεχομένων ενός λόγου. Χαρακτηριστικά παραδείγματα είναι τα επιχειρήματα (θέματα, συμπεράσματα), ιστορίες και ειδησεογραφικά δελτία (περιλήψεις, επικαιρότητα, παρελθοντικά γεγονότα κλπ.). Η πρώτη ιδιότητα τέτοιων σχηματικών δομών είναι ότι μπορούν να χαρακτηρίσουν έννοιες ως περισσότερο ή λιγότερο σημαντικές. Αν ορισμένες πληροφορίες επισημαίνονται ή όχι (π.χ σε μια επικεφαλίδα, μια σύνοψη ή ένα συμπέρασμα), αυτό εξαρτάται από τον τρόπο με τον οποίο κατανέμονται στον λόγο. Αντίστροφα, σχετικά ασήμαντες λεπτομέρειες μπορούν να λάβουν ιδιαίτερη έμφαση, εφόσον τοποθετούνται σε εξέχουσες θέσεις, προκειμένου να αποκρύψουν σημαντικές πληροφορίες. (Van Dijk, T. A. (1998) p. 29). Για παράδειγμα, προκειμένου να πειστεί η αντιπολίτευση σε ένα εθνικιστικό ή λαϊκιστικό λόγο μπορούν να γίνονται αναφορές στο λαό και τα οφέλη για το έθνος, όπως φαίνεται και στην ανάλυση των λόγων που αναλύθηκαν παρακάτω. Κατ' αυτό τον τρόπο, οι πολιτικές συζητήσεις περί μειονοτήτων και μετανάστευσης φανερώνει τα επιχειρήματα που προϋποθέτουν τη λαϊκή δυσaráσκεια εναντίον των αλλοδαπών, διαμορφώνοντας έτσι τη γενική αρχή της θετικής παρουσίασης της ιδεολογίας του πολιτικού που εκφωνεί έναν λόγο και της αρνητικής παρουσίασης των αντιπάλων.

3. Επιμέρους Σημασιολογία (Local semantics)

Η ομάδα του πολιτικού που εκφωνεί έναν λόγο (σε επίπεδο κόμματος, ιδεολογίας κ.λπ.) τείνει να περιγράφεται με πιο θετικούς όρους από την ομάδα των αντιπάλων. Μια άλλη βασική σημασιολογική στρατηγική είναι η σύνταξη προτάσεων με θετική χροιά αναφερόμενοι στα πολιτικά πιστεύω του ομιλητή, τα οποία εκφωνούνται άμεσα, ρητά και χωρίς υπονοούμενα. Ομοίως, δίνεται η δυνατότητα να μεταβάλλεται το επίπεδο της γενικότητας και της ιδιαιτερότητας στην περιγραφή των ανθρώπων, τις εκδηλώσεις και δράσεις. Οι «καλές πράξεις» της ομάδας του ομιλητή θα περιγραφούν συνεπώς με άφθονη λεπτομέρεια. Το αντίθετο θα ισχύσει για την περιγραφή των «κακών πράξεων» οι οποίες τείνουν να αποκτήσουν μια περιεκτική λιτότητα, παραμένουν έμμεσες ή αναφέρονται μόνο έμμεσα ή αόριστα. Το αντίστροφο ισχύει για την περιγραφή των αντιπάλων. Αυτό για παράδειγμα μπορεί να ειπωθεί ξεκάθαρα σε ένα εθνικιστικό λόγο της πλειοψηφίας ενάντια στις μειονότητες.

4. Λεξιλόγιο (Lexicon)

Η συγκεκριμένη κατηγορία αφορά τις έννοιες των λέξεων και ως εκ τούτου το επίπεδο της λεξικής επιλογής και παραλλαγής. Οι κακές συνήθειες, ιδιότητες, προϊόντα ή ενέργειες συνήθως τείνουν να περιγράφονται από ευφημισμούς. Ένα καλό παράδειγμα για να εξηγηθεί αυτό το φαινόμενο είναι όταν σε έναν πολιτικό λόγο ονομάζουν τις βόμβες «ειρηνοποιούς» και τις δολοφονίες των αντιπάλων ως «παράπλευρες απώλειες». Η δύναμη των λέξεων είναι αναπόσπαστο κομμάτι της πολιτικής κι ίσως και το πιο σημαντικό, καθώς έχει τη δύναμη να εγείρει συναισθήματα. Το λεξιλόγιο διαθέτει θέση υπεροχής σε ένα πολιτικό λόγο δίνοντας τη δύναμη στον πομπό να απευθυνθεί τόσο με εγγύτητα στον απλό πολίτη όσο και με αυστηρότητα και προσοχή σε επίσημες τοποθετήσεις. Το λεξιλογικό εύρος ενός λόγου μπορεί να χαρακτηριστεί από την έκταση και την δομή των λέξεων σε αυτό. Στην πρώτη περίπτωση, αναφερόμαστε στον έλεγχο της έκτασης ενός λόγου, εφόσον ανάλογα με τη διάρκεια του ενδέχεται να ευνοηθούν οι επαναλήψεις και στη δεύτερη περίπτωση στην υφολογική αναφορά των λέξεων, την τοποθέτησή τους μέσα στην πρόταση που πλάθει και αναδεικνύει το χαρακτήρα της ομιλίας. Ο γλωσσολογικός πλούτος, επομένως, σε μία ομιλία αναδεικνύεται από την αποφυγή των επαναλήψεων και την χρήση συνώνυμων λέξεων. (Emilia Anglada Arboix, 1984: 23-25).

5. Σύνταξη (Syntax)

Κάτι λιγότερο προφανές από το λεξιλόγιο είναι η πολιτική χειραγώγηση μέσα από τις συντακτικές επιλογές, όπως η χρήση αντωνυμιών, παραλλαγές της σύνταξης των λέξεων, η χρήση συγκεκριμένων συντακτικών κατηγοριών, ενεργητικής και παθητικής σύνταξης, ονομαστικοποιήσεις, η πολυπλοκότητα των προτάσεων και άλλων τρόπων για να εκφραστούν υποκείμενες έννοιες στις δομές των προτάσεων. Το πιο γνωστό, στα όρια της σύνταξης, της σημασιολογίας και της πραγματιστικής, είναι η κομματική χρήση των δεικτικών αντωνυμιών, όπως ήδη προκύπτει από το παραδειγματικό ζεύγος που δηλώνει την πολιτική πόλωση: *εμείς* εναντίον *αυτών*. Έτσι, η χρήση του πολιτικού πληθυντικού *εμείς* (ή του κτητικού: *μας*) έχει πολλές συνέπειες για την πολιτική θέση, τις συμμαχίες, την αλληλεγγύη και τις κοινωνικοπολιτικές θέσεις του ομιλητή. Άλλες συντακτικές επιλογές, όπως η σειρά των λέξεων, έχουν συνήθως δύο τύπους πολιτικών λειτουργιών, δηλαδή την έμφαση ή τον

μετριάσμο με περισσότερο ή λιγότερο προεξέχουσα τοποθέτηση λέξεων και φράσεων και στους τρόπους με τους οποίους επικεντρώνονται οι σημασιολογικοί ρόλοι. Οι ενεργητικές προτάσεις συνδέονται με επίκαιρα θέματα, ενώ οι παθητικές προτάσεις επικεντρώνονται σε αντικείμενα (π.χ. θύματα) τέτοιων ενεργειών. Ένα παράδειγμα προκειμένου να γίνει κατανοητή η συντακτική σημασία σε ένα πολιτικό λόγο είναι: «*Η αστυνομία σκότωσε διαδηλωτές / Διαδηλωτές σκοτώθηκαν από την αστυνομία / Σκοτώθηκαν διαδηλωτές*». Οι συντακτικές δομές είναι σε θέση να δίνουν περισσότερη ή λιγότερη έμφαση, απόσταση ή εστίαση σε συγκεκριμένες λέξεις, φράσεις ή προτάσεις και έμμεσα να συμβάλλουν στην αντίστοιχη σημασιολογική πίεση πάνω σε συγκεκριμένες έννοιες, ως συνάρτηση των πολιτικών συμφερόντων.

6. Ρητορική (Rhetoric)

Οι έννοιες της κοινής λογικής του πολιτικού λόγου (ως ριζοσπαστικές, υπερβολικές, ανέντιμες και ανήθικες) μπορούν να συνοψιστούν υπό το φάσμα της «ρητορικής». Σε αντίθεση με τις σημασιολογικές, συντακτικές και στυλιστικές δομές, οι ρητορικές λειτουργίες είναι γενικά προαιρετικές. Αυτό σημαίνει ότι η παρουσία τους συνήθως έχει πειστικές λειτουργίες και επομένως πολιτική σημασία σε ένα πολιτικό πλαίσιο επικοινωνίας. Η επανάληψη σε επίπεδο των ήχων (παρηχήσεις και ομοιοκαταληξίες), οι μορφές προτάσεων (παραλληλισμούς) και οι έννοιες (σημασιολογικές επαναλήψεις) αποτελούν κύριες στρατηγικές. Οι ευφημισμοί, τα σχήματα λιτότητας και οι υπερβολές είναι οι κλασικοί τρόποι με τους οποίους περιγράφονται τέτοιες σχετικές «υπερβολικές» ή «λιτές» πληροφορίες που δίδονται και αντικατοπτρίζουν επίσης τις στρατηγικές αποκλίσεις της αρχής της ποσότητας του Grice στο λόγο. Βασική προσδοκία κατά την ακρόαση μιας πολιτικής ομιλίας είναι να καταφέρουν οι αποδέκτες να αξιολογήσουν την επικοινωνία, της οποίας γίνονται μέτοχοι.

7. Δομές έκφρασης (Expression structures)

Ξεφεύγοντας λίγο από ένα αυστηρά γλωσσολογικό πλαίσιο, οι δομές εκφράσεων των ήχων και των γραφικών, διαδραματίζουν επίσης μια έμμεση λειτουργία προκαλώντας το ενδιαφέρον σε άλλες αισθήσεις του ανθρώπου. Ο τόνος της φωνής (φωνάζοντας και ψιθυρίζοντας) ή η χροιά των ομιλητών αναδεικνύει την προσοχή και κατανόηση που δείχνει το ακροατήριο προς τον ομιλητή. Το ίδιο ισχύει και για τη γραφική απεικόνιση μέσω τίτλων, γραμματοσειράς, χρήσης χρωμάτων ή φωτογραφιών. Τα γεγονότα ενός λόγου μπορούν να τονίζονται μέσω της έντασης της φωνής και του ηχοχρώματος, ενώ μεγάλα γράμματα, με έντονα χρώματα ή πιασάρικες φωτογραφίες μπορούν να επηρεάσουν σημαντικά την κρίση των αποδεκτών του λόγου.

8. Ενέργειες του λόγου και αλληλεπίδραση (Speech acts and interaction)

Ο πολιτικός διάλογος χαρακτηρίζει όλες τις συνήθειες κινήσεις και τις στρατηγικές της λεκτικής αλληλεπίδρασης, όπως το άνοιγμα και το κλείσιμο των συζητήσεων κτλ. Ορισμένες από τις κατηγορίες συζητήσεων και τις κινήσεις που εμπλέκονται εδώ μπορεί να είναι συμβατικές ή τυποποιημένες, όπως οι τρόποι με τους οποίους ο Πρόεδρος της Βουλής και άλλοι «αξιότιμοι» εκπρόσωποι απευθύνονται στο Κογκρέσο των ΗΠΑ. Ομοίως, η πολιτική ρητορική μπορεί να συνοδεύεται, διαδραστικά, όπως για παράδειγμα από χειροκροτήματα.

Εκτός από την τεχνική ενός λόγου και την επίδραση που φέρει σε ένα κοινό, βασική προσδοκία κατά την ακρόαση μιας πολιτικής ομιλίας είναι ότι οι δέκτες θα καταφέρουν να αξιολογήσουν την επικοινωνία, της οποίας γίνονται μέτοχοι, με την ικανότητα που έχουν όλοι να ελέγχουν τις πληροφορίες που δέχονται. Σε πραγματολογικό επίπεδο, προκειμένου να διεξαχθεί μια επιτυχής συνομιλία οφείλουν να τηρούνται οι συνομιλιακές ανταλλαγές. Αναφερόμαστε σε συνεργατικές προσπάθειες, στις οποίες οι συμμετέχοντες αναγνωρίζουν κοινούς στόχους ή τουλάχιστον κάποια αμοιβαία αποδεκτή κατεύθυνση με στόχο την εύρυθμη ροή ενός λόγου τόσο από μέρος του πομπού όσο και από του δέκτη. (Grice 1989: 26-7) Με αφορμή την παραπάνω παρατήρηση, λοιπόν, ο Grice διατύπωσε τέσσερα αξιώματα της συνομιλίας, τα οποία περιέγραψε ως εξής :

Αξιώματα της συνομιλίας του Grice:

1. Ποιότητα (maxim of quality): Όταν ο ομιλητής δεν ψεύδεται και αποφεύγει τον ισχυρισμό απόψεων που δεν έχουν βάση.
2. Ποσότητα (maxim of quantity): Όταν στο θέμα λέγονται μόνο όσα απαιτούνται και αποφεύγονται οι περιττολογίες και οι ελλείψεις.
3. Συνάφεια (maxim of relation): Όταν ο ομιλητής είναι συναφής με το θέμα της συνομιλίας
4. Τρόπο (maxim of manner): Όταν ο ομιλητής δεν μακρηγορεί αλλά είναι σύντομος αποφεύγοντας αμφισημίες και ασάφειες.

Τηρουμένων των αξιωμάτων της συνομιλίας σε έναν πολιτικό λόγο, ο ακροατής δύναται να επεξεργαστεί τις πληροφορίες που δέχεται, αλλά και να αντιληφθεί τα διαλογικά υπονοήματα (conversational implicatures), τις ερμηνείες, δηλαδή, που προκύπτουν όταν παραβιάζονται οι παραπάνω αρχές. Η σαφήνεια ως αξίωμα, συνδέεται άμεσα και με τον τρόπο και την ποιότητα του πολιτικού λόγου, ενώ το αξίωμα της ποιότητας είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με την ειλικρίνεια και την ανειλικρίνεια. Ρόλο βαρύνουσας σημασίας διαδραματίζει η ποιότητα το λόγου διότι οι υπόλοιπες τρεις αρχές ακολουθούνται μόνον εφόσον τηρείται αυτή η αρχή. Φυσικά, η διατήρηση της αρχής της ποιότητας δεν λαμβάνει ως δεδομένο ότι οι δέκτες του λόγου αναμένουν να ακούσουν την αλήθεια απαραίτητα, αλλά θεωρούν *bona fide* ότι ο συνδιαλεγόμενός τους δε θα υποκρίνεται. Κρίνεται σημαντικό, λοιπόν, σε ένα πολιτικό λόγο τα νοήματα να είναι ξεκάθαρα και οι προθέσεις των ομιλητών προφανείς, ώστε να μην υπάρξουν υπονοήσεις. Η καταπάτηση των παραπάνω αρχών, όταν συμβαίνει, γίνεται με τέτοιο τρόπο ώστε να είναι εν αγνοία του ακροατή. Για το λόγο αυτό, μάλιστα, μιλάμε και για αθέμιτη χρήση της γλώσσας. Μέσα από την ειρωνεία για παράδειγμα ή τη μεταφορά εκφράζεται ένα συναίσθημα ή μία αξιολόγηση. Η ειρωνεία εκφράζει περιφρόνηση, ενώ η χρήση της φανερώνει υποκρισία του πομπού στο λόγο του. Αντιστοίχως η μεταφορά στο λόγο, δηλαδή, η απουσία της κυριολεξίας ενέχει τον κίνδυνο του ψεύδους. Υπερβολές και μειώσεις παράλληλα αναδεικνύουν τις ανειλικρινείς προθέσεις του πομπού. (Chilton, 2004 : 21-33)

ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΧΕΙΡΑΓΩΓΟΥΝΤΑΙ

Στο έργο του Teun A. van Dijk, «Discourse and manipulation» περιγράφεται διεξοδικά ο τρόπος με τον οποίο μέσα από μία ομιλία μπορεί να χειραγωγηθεί ένα σύνολο. Όπως χαρακτηριστικά αναφέρει ο van Dijk, η χειραγωγή είναι μια πρακτική της κατάχρησης της εξουσίας. Η κριτική αξιολόγηση του κειμένου και της ομιλίας εξαρτάται από τα γενικά πλαίσια του περιβάλλοντος των ομιλητών και των αποδεκτών, καθώς και από τους αποδιδόμενους στόχους και τις προθέσεις τους. Ο χειριστικός λόγος εμφανίζεται συνήθως στη δημόσια επικοινωνία που ελέγχεται από την κυρίαρχη πολιτική, τη γραφειοκρατία, τα μέσα ενημέρωσης και ούτω καθεξής. Αυτό σημαίνει ότι επικρατούν περαιτέρω επικρατέστεροι περιορισμοί συμφερόντων, δηλαδή στους συμμετέχοντες, τους ρόλους τους και τις σχέσεις τους. Ένας λόγος μπορεί να αξιολογηθεί ως χειριστικός πρωτίστως υπό το φάσμα του περιεχομένου τους, και όχι υπό το φάσμα των κειμενικών τους δομών. Σύμφωνα με τον Van Dijk, δεν είναι πιθανό να υπάρχουν διαγνωστικές στρατηγικές που χρησιμοποιούνται μόνο για χειραγωγή. Οι πρακτικές της γλώσσας χρησιμοποιούνται σε πολλές διαφορετικές καταστάσεις, στην πειθώ, στην πληροφόρηση, στην εκπαίδευση και σε άλλες μορφές επικοινωνίας, καθώς και σε διάφορες μορφές διαφωνίας. Ωστόσο, δεδομένης της ειδικής κοινωνικής κατάστασης, μπορεί να υπάρχουν προτιμητέες διακριτικές στρατηγικές κατά τη χειραγωγή. Οι αποδέκτες της χειραγωγής μπορούν να οριστούν ως θύματα, και αυτό σημαίνει ότι με κάποιο τρόπο θα πρέπει να οριστεί η έλλειψη σημαντικών μέτρων αντίστασης, ανίχνευσης ή αποφυγής των μεθόδων χειραγωγής του. Ουσιαστικά, αυτό μπορεί να περιλαμβάνει: (van Dijk 2006 : 371-373)

α) Ελλιπής ή έλλειψη σχετικών γνώσεων - έτσι ώστε να μην μπορούν να διατυπωθούν αντιρρήσεις κατά ψευδών, ελλιπών ή προκατειλημμένων ισχυρισμών των πομπών.

(β) Θεμελιώδεις κανόνες, αξίες και ιδεολογίες που δεν μπορούν να αμφισβητηθούν ή να αγνοηθούν.

(γ) Ισχυρά συναισθήματα, τραύματα κλπ. που κάνουν τους ανθρώπους ευάλωτους.

(δ) Κοινωνικές θέσεις, επαγγέλματα, καθεστώς, κλπ., που ωθούν τους ανθρώπους να τείνουν να δέχονται τις ομιλίες, τα επιχειρήματα κλπ. των ελίτ ατόμων, ομάδων ή οργανώσεων.

Σύμφωνα με τον Γεώργιο Μπαμπινιώτη, αυτό στο οποίο θα πρέπει να επικεντρωνόμαστε, άλλωστε, σε ό, τι αφορά τον πολιτικό λόγο είναι ο τρόπος με τον οποίο λειτουργεί ο δέκτης του λόγου, ο επικείμενος, δηλαδή, ψηφοφόρος και αυτός που θα αναδείξει τελικά μέσα από του εκλογικούς θεσμούς μιας χώρας τον εκπρόσωπό του. Όπως σημειώνει, είναι σημαντικό μία πολιτεία να έχει μεριμνήσει μέσα από εκπαιδευτικούς, θεσμικούς και κοινωνικούς φορείς να καταστήσει τα μέλη της ενεργούς πολίτες και σκεπτόμενους, οι οποίοι, βεβαίως, θα επεξεργάζονται τις πολιτικές θέσεις των υποψηφίων και σε καμία περίπτωση δε θα λειτουργούν με παρωπίδες ή φανατισμό. Ο Μπαμπινιώτης διακρίνει δύο βασικές τεχνικές στον πολιτικό λόγο, σύμφωνα με τις οποίες ο πομπός αποσκοπεί στην ανεύρεση υποστήριξης από τους ψηφοφόρους: την Στρατηγική της πειθούς (επίκληση στη λογική) και τη Στρατηγική του συνθήματος (επίκληση στο συναίσθημα). Στο μεν πρώτο παράδειγμα, ο πομπός χρησιμοποιεί λογικά επιχειρήματα προκειμένου να πείσει το κοινό. Η συναισθηματικές

εξάρσεις είναι περιορισμένες και κατά κύριο λόγο, ο ομιλητής επικαλείται τη λογική του δέκτη μέσα από τεκμήρια: πορίσματα ερευνών, γεγονότα της επικαιρότητας ή ιστορικά παραδείγματα, στατιστικά στοιχεία και γενικές αλήθειες, τα οποία φέρουν τη μορφή του επιχειρήματος και αποσκοπούν στο να λειτουργήσουν ως αποδείξεις. Με αυτό τον τρόπο, ο λόγος αποκτά αξιοπιστία και δημιουργεί στον ακροατή την αίσθηση ότι ο πομπός μπορεί πράγματι να τηρήσει τις δοθείσες υποσχέσεις και να υλοποιήσει το έργο που θα του ανατεθεί κερδίζοντας την ψήφο του. Στον αντίποδα η Στρατηγική του συνθήματος εγείρει τα συναισθήματα του δέκτη: ανασφάλεια, θυμός, φόβος, άγχος, φανατισμός, ενθουσιασμός, χαρά, ελπίδα κλπ. Οι τρόποι με τους οποίους εξασφαλίζεται η καλλιέργεια ενός συναισθήματος σε μια ομιλία είναι μέσα από περιγραφές ή αφηγήσεις, ειρωνείες, χιούμορ, ρητορικά ερωτήματα, αλλά και ποιοτική χρήση της γλώσσας (σχήματα λόγου και λέξεις συναισθηματικά φορτισμένες). Αυτό που είναι επικίνδυνο στη συγκεκριμένη τακτική είναι η χρήση ορισμένων μέσων, όπως οι ειρωνείες, οι μεταφορές και οι παρομοιώσεις –όπως αναφέρθηκαν στα αξιώματα του Grice – αλλά και η κινδυνολογία, η καλλιέργεια, δηλαδή, του φόβου μέσα από τον λόγο του πομπού. Στους πολιτικούς λόγους διαπιστώνουμε, κατά τον Μπαμπινιώτη, επίσης, ένα άλλο χαρακτηριστικό: τη μεν καταξίωση του κόμματος στο οποίο υπάγεται ο πομπός (επίκληση στο ήθος του πομπού) και τη δε απαξίωση των ενεργειών της αντίπαλης πολιτικής μερίδας (επίθεση στο ήθος του δέκτη). Στην πρώτη περίπτωση η ανάδειξη και υπέρ-προβολή των κατορθωμάτων του πομπού ενέχει τον κίνδυνο του να παρασύρει το δέκτη μέσα από ωραιολογίες σε μία εξαναγκασμένη πεποίθηση την οποία δεν έχει πραγματικά διαμορφώσει ο ίδιος. Τα μέσα που χρησιμοποιούνται συνήθως είναι η χρήση α' προσώπου, αλλά και η χρήση θετικών σχολίων τα οποία συνήθως σχετίζονται με την ηθική αρετή πράγμα που κατασκευάζει ένα περιβάλλον αξιοπιστίας από μεριάς του πομπού. Στη δεύτερη περίπτωση, ο δέκτης γίνεται μάρτυρας εξαπόλυσης κατηγοριών είτε ευθέως είτε πλαγίως, γεγονός που του καλλιεργεί ένταση και αρνητικά συναισθήματα. Τα μέσα που χρησιμοποιούνται σε αυτή την περίπτωση μπορούν να είναι η χρήση γ' προσώπου, η άσκηση αρνητικής κριτικής μέσα από αναφορά σε επιλογές και ενέργειες του αντιπάλου, καθώς επίσης και σε ελαττώματα του σε πιο προσωπικές εκφάνσεις της ζωής του. («Τα παιχνίδια τού πολιτικού λόγου», Γιώργος Μπαμπινιώτης – Το Βήμα, 2000).

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΔΕΞΙΑΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Στην Ελλάδα η ιδεολογία της ακροδεξιάς άργησε να ανθίσει, λόγω της ιδιαιτερότητας της ελληνικής πολιτικής ιστορίας. Η αναμνήσεις της ναζιστικής κατοχής της δεκαετίας του 1940, οι στερήσεις και οι απώλειες που προκλήθηκαν με αποκορύφωμα τον εμφύλιο πόλεμο του 1946, κράτησαν την Ελλάδα μακριά από την ακροδεξιά κυριαρχία. Η εμπειρία της στρατιωτικής δικτατορίας τις δεκαετίες του 1960 και 1970 που ακολούθησε αργότερα υπήρξε μεγάλης σημασίας και κράτησε την Ελλάδα – λίγο ακόμα – μακριά από την ακροδεξιά ιδεολογία. (Halikiouroulou, Vasilopoulou, 2015: 1-3).

Η δικτατορία του 1967 υπήρξε το λίκνο για τη γέννηση της ακροδεξιάς ιδεολογίας. Δημιουργήθηκε η παραστρατιωτική οργάνωση νεολαίας και κατεβλήθησαν προσπάθειες για να προαχθεί το είδος αυταρχισμού της, «επικροτώντας» δραστηριότητες ορισμένων ιταλικών νεοφασιστικών ομάδων. Οι διακρατικοί αυτοί δεσμοί οδήγησαν στο σχηματισμό μιας νέας γενιάς εξαιρετικά βίαιων νεοφασιστών, όπως ο Νίκος Μιχαλολιάκος, ο οποίος αργότερα θα γινόταν ηγέτης της «Χρυσής Αυγής». Η μετέπειτα πτώση του δικτατορικού καθεστώτος το 1974 αναδιοργάνωσε την ακροδεξιά. Η προσπάθεια για εκδημοκρατισμό του ελληνικού πολιτικού τοπίου με την νομιμοποίηση του Κομμουνιστικού Κόμματος (που είχε τεθεί εκτός νόμου από το 1947), το δημοψήφισμα περί της μορφής του πολιτεύματος (μεταξύ Βασιλευόμενης και Αβασίλευτης Δημοκρατίας), καθώς και η απομάκρυνση των – υπέρ της δικτατορίας – αξιωματούχων και δημοσίων υπαλλήλων, προκάλεσε την έντονη αντίδραση της ακροδεξιάς και το 1977 δημιουργήθηκε η Εθνική Παράταξη ως το πρώτο μείζον ακροδεξιό κόμμα που εμφανίζεται μέσα στο κοινοβουλευτικό φάσμα για περισσότερα από 20 χρόνια. Η ταχεία ανάπτυξη που επέφεραν οι επόμενοι πολιτικοί ηγέτες και τα μέτρα λιτότητας που τις διαδέχθηκαν αμέσως μετά, ωστόσο, οδήγησε σε κοινωνικές αναταραχές τη ριζοσπαστική νεολαία. Η καταστολή των ριζοσπαστικών αυτών εκδηλώσεων, δημιούργησε ένα κλίμα βιαιότητας από την πλευρά της αστυνομίας. Παράνομοι ξυλοδαρμοί, ανακρίσεις και βασανιστήρια απεδείκνυν πως τόσο τα σώματα ασφαλείας όσο και αστυνόμευση δεν είχαν κατορθώσει να περάσουν επιτυχώς στην μετά-χουντική εποχή.

Η ΙΔΡΥΣΗ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ

Η Χρυσή Αυγή ιδρύθηκε ως κύκλος εθνικιστικής-σοσιαλιστικής έρευνας το 1980 από τον Νίκο Μιχαλολιάκο. Οι δραστηριότητές της περιορίζονταν αρχικά στη δημοσίευση νεοναζιστικής λογοτεχνίας, ωστόσο το *modus operandi* άλλαξε στα μέσα της δεκαετίας του '80 και άρχισε να ασχολείται με την εναντίωσή στους αριστερούς. Η κατάρρευση των κρατικών σοσιαλιστικών καθεστώτων στην Ανατολική Ευρώπη και οι αναταραχές στη Γιουγκοσλαβία οδήγησαν σε περαιτέρω ριζοσπαστικοποίηση. Ένα μεγάλο ποσοστό μεταναστών ήρθε στην Ελλάδα – οι περισσότεροι εκ των οποίων από την Αλβανία. Η ελληνική κυβέρνηση δεν

παρείχε σχέδιο, όμως, για την ενσωμάτωσή τους βλέποντας στην πραγματικότητα τη μετανάστευση ως πρόβλημα ασφάλειας:

«Στην αρχή σχεδόν οι μετανάστες ήταν παράνομοι. Το ελληνικό κράτος δεν ασχολούνταν με τη μετανάστευση μέχρι το 1997, όταν θεσπίστηκε ένα σύστημα αδειών διαμονής. Έως τότε, όλοι οι εργαζόμενοι μετανάστες εάν συλλαμβάνονταν υπόκειντο σε άμεση απέλαση». (Lawrence C., 2007: 75-98, 75-77 στο Tsoutsourpis S., 2018: 503-531)

Οι συμμορίες της «Χρυσής Αυγής» επιτίθονταν συχνά σε μεμονωμένους μετανάστες και σε όποιον προσπαθούσε να τους υπερασπιστεί, ενώ παράλληλα κατάφεραν να εξαπλωθούν σε όλη την Ελλάδα. Στη δεκαετία του '90, η διαμάχη για το όνομα της νεοϊδρυθείσας Δημοκρατίας της Μακεδονίας σύντομα κλιμακώθηκε σε διπλωματική κρίση, που έγινε όλο και πιο επιθετική στην άρνησή της να αναγνωρίσει τη γείτονα χώρα. Έλληνες πολιτικοί, ειδικοί και διαμορφωτές γνώμης είδαν τους πολέμους ως συνωμοσία για την οικοδόμηση ενός «ισλαμικού

τόξου» στα Βαλκάνια, ενός νέο-οθωμανικού χώρου που προοριζόταν να καταστρέψει την Ορθόδοξη Εκκλησία. Οι προσπάθειες αυτές υποτίθεται ότι συντονίζονται από το Ισραήλ, την Τουρκία, τις Ηνωμένες Πολιτείες και τη Γερμανία. Η μετανάστευση θεωρήθηκε ως ο Δούρειος ίππος της συνωμοσίας. Οι ακραίες αυτές απόψεις βοήθησαν να μετατραπεί η Ελλάδα σε ένθερμο υποστηρικτή της σερβικής πολεμικής προσπάθειας, ενισχύοντας παράλληλα τον εγχώριο θρησκευτικό φονταμενταλισμό και την εναντίωση στη Δύση. Πολλοί μάλιστα ακροδεξιοί βρέθηκαν στα πεδία μάχης της Βοσνίας. Έλληνες εθελοντές, πολλοί από τους οποίους ήταν μέλη της «Χρυσής Αυγής», συμμετείχαν σε κάποιες από τις χειρότερες αγριότητες του πολέμου, συμπεριλαμβανομένης της σφαγής της Σρεμπρένιτσα. Μέχρι το τέλος των μακρών γιουγκοσλαβικών πολέμων, η Ελλάδα όχι μόνο έφερε υψηλά επίπεδα ξеноφοβίας, αλλά περισσότεροι από ένας στους δέκα πολίτες πίστευαν ότι μια δικτατορία θα ήταν προτιμότερη από τη δημοκρατία. (Vernardakis C., 2000: 317 στο Tsoutsourpis S., 2018: 503-531). Χάρη στην οικονομική ευημερία της Ελλάδας ωστόσο δεν εκδηλώνονταν μεγάλες εντάσεις. Η μετανάστευση αναζωογόνησε βαθιά προβληματικούς τομείς όπως η γεωργία η κατασκευαστικές και οι τουριστικές εκτάσεις, τομείς που κατάφεραν να επιβιώσουν χάρη στη φθηνή αδήλωτη εργασία.

Η δολοφονία του 15χρονου Αλέξη Γρηγορόπουλου το 2008 στο κέντρο της Αθήνας και τα γεγονότα του 2008 έγιναν ο καταλύτης για περαιτέρω ριζοσπαστικοποίηση δημιουργώντας μια νέα γενιά αριστερών τρομοκρατών, ενώ ταυτόχρονα ενισχύθηκε το στοιχείο του ακραίου συντηρητισμού. Η οικονομική ύφεση και η προσφυγική κρίση δημιούργησαν ένα εύφορο έδαφος για την ανάπτυξη της ακροδεξιάς, που παρουσιάζονταν ως ανώτερη εναλλακτική λύση έναντι στο διεφθαρμένο πολιτικό γίγνεσθαι. Σε περιοχές με χαμηλότερο βιοτικό επίπεδο και μεγάλη μεταναστευτική εισροή, στις οποίες είχε αυξηθεί η εγκληματικότητα, οι υπέρμαχοι της Χρυσής Αυγής προχώρησαν σε «καθαρισμό» της περιοχής με την απομάκρυνση από δημόσιους χώρους, που είχαν ξεκινήσει ως σημεία συνάντησης για τους μετανάστες. Σταδιακά σε τέτοιες περιοχές (όπως ο Άγιος Παντελεήμονας) οι στρατιώτες της Χρυσής

Αυγής έβγαζαν χρήματα προστασίας από τους τοπικούς καταστηματάρχες δίνοντας μία άλλη εκδοχή του νόμου και της τάξης. (Tsoutsoupis S.,2018: 523-526)

Η Χρυσή Αυγή έστρεψε την προσοχή της στα πιο ευάλωτα μέλη της κοινωνίας και να παρουσιαστούν ως οι πραγματικοί υπερασπιστές των συμφερόντων τους, προσφέροντας μια σειρά από δραστηριότητες κοινωνικής πρόνοιας στις τοπικές κοινωνίες και στους ανθρώπους που είχαν πληγεί περισσότερο από την οικονομική κρίση (παροχή ασφάλειας και δανείων για αποπληρωμή λογαριασμών ή μισθωμάτων, παροχή φροντίδας για τα παιδιά, τροφίμων ακόμα και θέσεων εργασίας σε ανέργους). Ενώ είναι δύσκολο να εκτιμηθεί η επιτυχία τέτοιων τακτικών, δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι βοήθησαν στο να ενισχυθεί η υποστήριξη της «Χρυσής Αυγής» από την παραδοσιακή εργατική τάξη. Τέτοιες, ενέργειες συνέβαλλαν επίσης στην ανοχή της αστυνομίας και των Πολιτικών αρχών. Πράγματι, ενώ ανώτεροι πολιτικοί καταδίκασαν δημοσίως τις δραστηριότητες. Στις εθνικές εκλογές του 2012, η «Χρυσή Αυγή» κέρδισε το 7% των ψήφων αποκτώντας εκπροσώπους στο κοινοβούλιο. Η άνοδος του κόμματος δημιούργησε ανησυχία σε πολιτικούς και εμπειρογνώμονες οι οποίοι εξήγησαν ότι η επιτυχία του στις εκλογές οφειλόταν σε πολίτες που ψήφισαν παραπλανημένοι τη Χρυσή Αυγή και που είχαν ελάχιστη ή καθόλου ιδέα για την πραγματική φύση του κόμματος. Η ελληνική κυβέρνηση χρειάστηκε να λάβει δραστικότερα μέτρα έναντι της «Χρυσής Αυγής» όταν πλέον η άσκηση βίας του κόμματος είχε αυξηθεί ανεπανόρθωτα. Στις 18 Σεπτεμβρίου του 2013, οπαδοί της «Χρυσής Αυγής» δολοφόνησαν τον αριστερό ακτιβιστή και τραγουδιστή Παύλο Φύσσα. Τη δολοφονία ακολούθησε μια εκτεταμένη καταστολή στη «Χρυσή Αυγή» που έφτασε έως τη σύλληψη ορισμένων βουλευτών της. (Tsoutsoupis S.,2018: 526-531)

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΔΕΞΙΑΣ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ

Μετά το πέρας του Δευτέρου Παγκοσμίου πολέμου, δεν υπήρχε συμπάθεια προς τις ακροδεξιές ιδέες στη Γαλλία. Ωστόσο, αρκετές - κυρίως διεθνείς - εξελίξεις επέτρεψαν σε δεξιές ιδέες να παρεισφρήσουν στη γαλλική κοινωνία τη δεκαετία του 1950. Από τις πρώτες ακροδεξιές οργανώσεις υπήρξε η Jeune Nation, η οποία με τον αντι-κομμουνιστικό και ξενοφοβικό χαρακτήρα της, ιδρύθηκε από νέους αξιωματικούς που είχαν απογοητευτεί από την επικείμενη ήττα της Δημοκρατίας στον πόλεμο της Ινδοκίνας (1946-1954). Ακολουθώντας τα βήματα του Jeune Nation, άλλες ακροδεξιές οργανώσεις ήρθαν στο προσκήνιο τη δεκαετία του 1950, επικεντρωμένες αυτή τη φορά, κυρίως στο ζήτημα της ανεξαρτησίας της Αλγερίας. (Stockermier Daniel, 2017: 7, 8)

Οι πρώην γενιές ακροδεξιών υποστηρικτών κινητοποιήθηκαν στον αγώνα για τη γαλλική Αλγερία. Θεωρούσαν αναμφίβολα πώς ο Ντε Γκωλ θέλησε να αφήσει οικειοθελώς την Αλγερία προς όφελος του FLN (αντάρτικο κίνημα ενάντια στη Γαλλία). Το ζήτημα της Αλγερίας τους επέτρεψε να κατηγορήσουν τον Ντε Γκωλ αφενός για προδοσία ενάντια στους Γάλλους της Αλγερίας και τους αρκί (Αλγερινοί μουσουλμάνοι που τάχθηκαν στο γαλλικό στρατό) και αφετέρου για συνεργασία με τον εχθρό FLN. Ουσιαστικά, αυτό που επιζητούσε η ακροδεξιά ήταν να παγιδεύσει τον Ντε Γκωλ, ωστόσο τελικά αυτό έφερε κρίση στο εσωτερικό της. (Orban et al, 2016: 61)

Η ΙΔΡΥΣΗ ΤΟΥ RASSEMBLEMENT NATIONAL

Τον Ιούνιο του 1971, το πολιτικό πρόγραμμα της ακτιβιστικής οργάνωσης Ordre Nouveau (ON), που είχε σχηματιστεί το 1968, άρχισε να διαμορφώνεται με το μανιφέστο του François Duprat, Pour un Front National (Για ένα Εθνικό Μέτωπο), στηρίζοντας τις παραδοσιακές ακροδεξιές αξίες. Υποστηριζόμενη από το πρόγραμμα του Duprat, η ON συγκέντρωσε τις δυνάμεις της ακροδεξιάς με την ελπίδα να αποκτήσει πολιτικά κέρδη στις βουλευτικές εκλογές του 1973 και έγινε επίσημα κόμμα τον Ιούνιο του 1972 με την ονομασία Front National pour une Unité Française (FNUP). Το όνομα μπορεί να ερμηνευθεί κατά κυριολεξία, παρέχοντας ένα πολιτικό "μέτωπο" πίσω από το οποίο οι ακροδεξιοί ακτιβιστές θα μπορούσαν να επιδιώξουν τους στόχους τους. Παρόλο που ο Ζαν – Μαρί Λε Πεν είναι εκείνος που παίρνει τα εύσημα για τη δημιουργία του Front National, στην πραγματικότητα, το κόμμα δημιουργήθηκε από διάφορα άτομα: ήτοι τους François Brigneau, François Duprat, Alain Robert και βέβαια τον Ζαν – Μαρί Λε Πεν. Αν και στην αρχή της πολιτικής του σταδιοδρομίας, το κόμμα δεν είχε επηρεάσει την ψήφο του γαλλικού λαού, στις ευρωεκλογές του 1984 κέρδισε το 11% της γαλλικής ψήφου. Δεδομένης της αλλαγής του εκλογικού συστήματος σε αναλογική εκπροσώπηση, στις εκλογές του 1986 το κόμμα κατάφερε να καταλάβει 35 έδρες γεγονός που θεωρήθηκε ιδιαίτερα σημαντικό. Παρά τις διακυμάνσεις στις ψηφοφορίες, το Front National κατάφερε το 2002 να κερδίσει ένα σημαντικό ποσοστό 16,9% και μπόρεσε να περάσει στο δεύτερο γύρο.

Στις γαλλικές προεδρικές εκλογές του 2002 ο ηγέτης, πλέον, του κόμματος, Ζαν – Μαρί Λε Πεν κατάφερε να αγγίξει το 16,9% και το 12% το 2006. Οι προεδρικές εκλογές στη Γαλλία ήταν σημαντικές ευκαιρίες για τον Ζαν – Μαρί Λε Πεν να επιτύχει μεγάλη δημοσιότητα και εκατομμύρια ψήφους. Σε αυτό το πλαίσιο, η σημαντική ανέλιξη του Λε Πεν στις γαλλικές προεδρικές εκλογές του 2002 αποτελεί ένα από τα σημάδια της πρόσφατης ακροδεξιάς επιτυχίας σε όλη τη δυτική Ευρώπη, επιτρέποντας στον πρόεδρο του FN να ξεπεράσει τον επικεφαλής αριστερό υποψήφιο (Lionel Jospin του Σοσιαλιστικού Κόμματος) και να αντιμετωπίσει τον δεξιό ηγέτη και τον καθιερωμένο πρόεδρο Jacques Chirac στη δεύτερη ψηφοφορία. (Stockermer, 2017: 10 – 23).

Στις αρχές του 2000, η κόρη του Ζαν-Μαρί Λε Πεν, Μαρίν Λε Πεν, που είχε ήδη επιτύχει μια σημαντική δικηγορική καριέρα στο Παρίσι, άρχισε να έχει ενεργό ρόλο στις δραστηριότητες του κόμματος. Με την υποστήριξη του Louis Aliot και του Samuel Maréchal, προσπάθησε να αναζωογονήσει την εικόνα του FN για μια νέα γενιά υποστηρικτών, το "Génération Le Pen", το οποίο ιδρύθηκε από τον γαμπρό του Ζαν-Μαρί Λε Πεν το 1998, Samuel Maréchal. Το 2000 ανέλαβε την προεδρία αυτής της ομάδας νεαρών υποστηρικτών του FN με στόχο να σταματήσει τη "δαιμονοποίηση" του κόμματος. Ο κύριος στόχος της ήταν να βελτιώσει τη δημοκρατική νομιμότητα του κόμματος, αποβάλλοντας τα πιο ριζοσπαστικά στοιχεία του λεπενισμού. (Stockermer Daniel, 2017: 23)

Η Μαρίν Λε Πεν, ενισχυμένη από την άνοδο που επιτεύχθηκε, συνέχισε να αναλαμβάνει μια «μοντερνιστική» θέση που την απομάκρυνε από τις θέσεις του πατέρα της και έκανε την εικόνα του κόμματος λίγο πιο μετριοπαθή. Η στρατηγική της Λε Πεν αποδείχθηκε επιτυχής όχι μόνο στο εσωτερικό του κόμματος, αλλά και εξωτερικά στις εκλογές. Εμφανίστηκε ως ισχυρή υποψήφια και

συγκέντρωσε υποστηρικτές με το σύνθημα *Rassemblement Bleu Marine* στις εκλογές του 2012. Η πλατφόρμα της μετέφερε τα υπογεγραμμένα θέματα των μεταναστών, της ασφάλειας και της εθνικής ταυτότητας με ένα ισχυρό λαϊκιστικό αριστερό μήνυμα, που περιελάμβανε μισθολογικές αυξήσεις για τους εργαζόμενους και επανεθνικοποίηση της Γαλλίας. (Stockermer, 2017: 24).

Η ακαδημαϊκός Cécile Alduy του πανεπιστημίου του Standford ερεύνησε 500 λόγους της Μαρίν Λε Πεν και του Ζαν - Μαρί Λε Πεν από το 1987 έως το 2013. Η επιτυχία της Λε Πεν έγκειται σε ένα συνδυασμό εξεζητημένων ευφημισμών και δεξιοτεχνιών στις τεχνικές της ρητορικής. Η γλώσσα της Λε Πεν είναι γεμάτη από διφορούμενες έννοιες, παύσεις και υπαινιγμούς. Μάλιστα, η Λε Πεν χρησιμοποιούσε λιγότερες φορές τη λέξη "immigrants" σε σχέση με τον πατέρα της, ο οποίος συνέδεε τις λέξεις "immigrants" και immigration. Όταν δε ρωτήθηκε για την τακτική της κόρης του να εξομαλύνει την παλιά ξενοφοβική ρητορική του πατέρα της προς όφελος της σημερινής γλωσσικής τάσης απάντησε: «Κανείς δε νοιάζεται για ένα ευγενές Front National». Η Alduy για να αναδείξει το πώς η γλώσσα που χρησιμοποιεί η Μαρίν Λε Πεν αναβιώνει αναχρονιστικές ιδέες με κομψό τρόπο, μελετά τη φράση «*préférence nationale*». Το πολιτικό πρόγραμμα, στο οποίο αναφέρεται η φράση αφορά την προτεραιότητα

που δίνεται στους Γάλλους στα δικαιώματα εργασίας και τις κοινωνικές υπηρεσίες, αλλά και την παροχή οικογενειακών δικαιωμάτων μόνο στα παιδιά που ανήκουν σε οικογένειες γάλλων υπηκόων. Η λέξη "προτεραιότητα" σε πρώτο πλάνο δείχνει δραστικότητα, υπευθυνότητα και ηγετικές ικανότητες. Χαρίζει ακριβώς εκείνη την ασφάλεια που πρέπει να παρέχει ένας αποτελεσματικός αρχηγός. Ωστόσο, η έννοια της λέξης είναι άδικη και βαίνει ενάντια στην αρχή της ισότητας, υπό το πρίσμα του νομού. Για το λόγο αυτό, όπως προειδοποιεί η Alduy σχετικά με την ρητορική της Λε Πεν, σημασία δεν έχει μόνον ο τρόπος με τον οποίο εκφράζεται σε ένα λόγο μια ιδέα, αλλά και η σημασία αυτού που υφέρπει πίσω από μια ντυμένη με καθωσπρεπισμούς ομιλία. ("Textual Analysis of the rhetoric behind the extremist Marine Le Pen's mainstream success - Barbara Wilox")

Το "νέο" Εθνικό Μέτωπο όχι μόνο βίωσε μια πολιτική αναζωπύρωση στην απόκτηση του ακροδεξιού χώρου της Γαλλίας, αλλά και κέρδισε περισσότερη αξιοπρέπεια στα μάτια του γαλλικού κοινού. Ειδικότερα, οι προσπάθειες της Μαρίν Λε Πεν για την ανακατασκευή του κόμματος κατάφεραν να τροποποιήσουν τη γνώμη μιας σημαντικής μερίδας του γαλλικού πληθυσμού. Οι δημοσκοπήσεις έδειξαν μείωση του αριθμού των ανθρώπων που θεωρούσαν το FN «κίνδυνο» από το 70%, το 2002, στο 53%, το 2012. Τέλος, σε μια άλλη δημοσκόπηση, σχεδόν όλοι οι ερωτηθέντες θεώρησαν ότι η Marine Le Pen αντιπροσώπευε «ένα πατριωτικό σωστό συσχετισμό με τις παραδοσιακές αξίες». (Stockermer, 2017: 27) (Orban et al, 2016: 54-56 & 70-75)

Το 2010 ο Jean-Marie Le Pen δηλώνει ότι θα αποσυρθεί από την ηγεσία του κόμματος και τις επικείμενες προεδρικές εκλογές που θα έρχονταν δύο χρόνια αργότερα με την κόρη του να δηλώνει ενδιαφέρον για την ανάδειξή της στη θέση αυτή. Όπερ και εγένετο, έπειτα από μία μεγάλη εκστρατεία, στις 16 Ιανουαρίου του 2011 η Marine Le Pen εξελέγη καινούργια πρόεδρος του FN. ("Marine Le Pen élue présidente du Front national" – Le Figaro. fr). Στις προεδρικές του 2012, δηλαδή την πρώτη φορά που η Μαρίν Λε Πεν παρουσιάστηκε ως υποψήφια του Εθνικού Μετώπου στην Προεδρία της Γαλλικής Δημοκρατίας, το Εθνικό Μέτωπο είχε ποσοστό 29% (27% είχε ο Φρανσουά Ολάντ και 19 % ο Σαρκοζί). Η στρατηγική που κράτησε η Μαρίν Λε Πεν την ανέδειξε στην πρώτη θέση στις ευρωπαϊκές εκλογές του 2014 στη Γαλλία. Στόχος ήταν είναι να καταστήσει το κόμμα περισσότερο διαλλακτικό για τους ψηφοφόρους του, ενώ οι δημοσκοπήσεις την έδειχναν να προσπερνά τους βασικούς υποψήφιους και να φτάνει στο δεύτερο γύρο των προεδρικών εκλογών για το 2017. (Orban et al, 2016: 69-74) Ο Jean-Marie Le Pen παρέμεινε μια εμβληματική φιγούρα στο κόμμα και είχε διατηρήσει έναν τιμητικό ρόλο στην κορυφή. Το 2015, ωστόσο, έκανε μία σειρά νέων σχολίων σχετικά με το Ολοκαύτωμα, και με την κόρη του να τον κατηγορεί, μία νέα διαμάχη άρχισε να εκτυλίσσεται δημοσίως. Πιο συγκεκριμένα, ο Λε Πεν σε τηλεοπτική συνέντευξη υπερασπίστηκε την άποψή του (την οποία δήλωσε για πρώτη φορά το 1996) ότι οι θάλαμοι αερίων που χρησιμοποιούσαν για να σκοτώνουν τους Εβραίους στο Ολοκαύτωμα ήταν «απλώς μια λεπτομέρεια στην ιστορία του δεύτερου παγκόσμιου πολέμου» - μια παρατήρηση για την οποία καταδικάστηκε, αρχικά, για υποκίνηση φυλετικού μίσους, ενώ αμφισβήτησε τα εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας, λέγοντας ότι η ναζιστική κατοχή της Γαλλίας δεν ήταν «ιδιαίτερα απάνθρωπη». Η Μαρίν Λε Πεν δήλωσε ότι «διαφώνησε βαθιά» και ότι ήταν σκόπιμα προκλητικός. Στη συνέχεια, ο ίδιος σε συνέντευξή του σε μια άκρα δεξιά εφημερίδα,

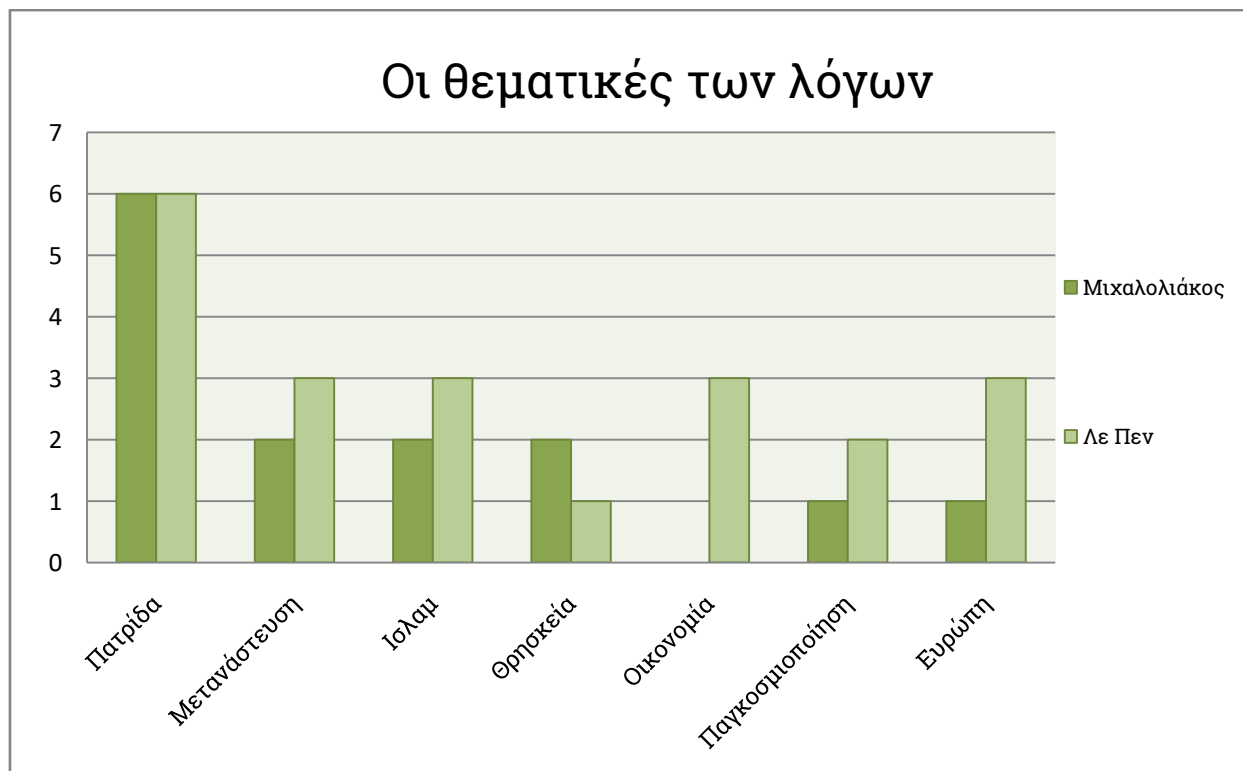
επιτέθηκε στην κριτική της κόρης του για τα σχόλια του στο θέμα του Ολοκαυτώματος. Αποτέλεσμα της όλης διένεξης ήταν η Μαρίν Λε Πεν να διαγράψει τον πατέρα της από το κόμμα, φροντίζοντας να αποσαφηνίσει τις θέσεις του FN. (Marine Le Pen in political attack on her father after he belittles Holocaust – The Guardian April, 2015).

Στις 7 Μαΐου του 2017 η Μαρίν Λε Πεν περνά στο δεύτερο γύρο των προεδρικών εκλογών όπου κατάφερε να συλλέξει 10.638.475 ψήφους, χάνοντας, ωστόσο την προεδρία από τον Εμμανουέλ Μακρόν που έλαβε 20.743.128 ψήφους. (Proclamation des résultats de l'élection du Président de la République - Conseil Constitutionnel, 10 Mai 2017). Τον Ιούνιο του 2018, η Μαρίν Λε Πεν ανακοίνωσε ότι την μετονομασία του «Εθνικού Μετώπου» σε «Εθνικό Συναγερμό» («Rassemblement National»). Παρόλο που τα μέλη του κόμματος, αρχικά φαίνονταν επιφυλακτικά σε μια τέτοια αλλαγή εν τέλει ενέκριναν την πρόταση, με ποσοστό σχεδόν 81%. Η Λε Πέν είπε σε ομιλία της ότι: «Κλείνει ένα κεφάλαιο του κινήματός μας, όμως ανοίγει ένα νέο και καλύτερο που δεν θα είναι λιγότερο ένδοξο». Ενόψει των ευρωεκλογών, το 2019, η Λε Πεν ελπίζει ότι θα συγκροτήσει συμμαχίες με άλλα δεξιά κόμματα και ιδίως με τον Νικολά Ντιπόν-Ενιάν, με τον οποίο είχε συνεργαστεί και στις γαλλικές προεδρικές εκλογές. Αναφερόμενη στην πρότασή της να κατεβάσουν κοινό ψηφοδέλτιο, είπε ότι «η προσθήκη φωνών θα επιτρέψει να κερδίσουμε τις ευρωεκλογές». («Γαλλία: Μετονομάστηκε το «Εθνικό Μέτωπο» - Θα αποκαλείται «Εθνικός Συναγερμός» - Η Καθημερινή, 2018)

ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ

ΟΙ ΘΕΜΑΤΙΚΕΣ ΤΗΣ ΑΚΡΟΔΕΞΙΑΣ

Ερευνώντας τους εθνικιστικούς λόγους των δύο πολιτικών, οι θεματικές που αναμένεται να συναντηθούν, κινούν αρκετά το ενδιαφέρον των ερευνητών. Όπως αναφέρει στο έργο της η Wodak η κρατική γλώσσα, η ιθαγένεια, και η πολιτογράφηση, πρωτίστως υπό την ιδιότητα του πολίτη, καθώς και τα θρησκευτικά σύμβολα που συντελούν στην κατασκευή της εθνικής ταυτότητας τείνουν να εμφανίζονται συχνά στους εθνικιστικούς λόγους. Ταυτόχρονα, δίνεται μεγάλη σημασία των μεν περιφερειακών, υποεθνικών και εθνικών ταυτοτήτων και των δέ εθνικών και υπερεθνικών ταυτοτήτων. Κατ' αυτόν τον τρόπο, για παράδειγμα μπορεί να τεκμηριωθεί μια αυξανόμενη στρατηγική αποστασιοποίησης από την ΕΕ, η οποία ενοποιεί πολλά κράτη και τα απομακρύνει από την εθνική τους ταυτότητα. (Wodak 2017: 11)

Λαμβάνοντας τις παρατηρήσεις αυτές ως ένα σταθερό πρότυπο, αυτό που είναι αρκετά ενδιαφέρον να δούμε είναι ποιες θεματικές χρησιμοποιήθηκαν στα δύο σώματα των πολιτικών λόγων και αν αυτές ακολουθούν το συγκεκριμένο πρότυπο. Η πατρίδα διαδραματίζει και για τους δύο πολιτικούς ένα εξέχοντα ρόλο και μάλιστα, γίνεται αναφορά σε αυτήν σε κάθε λόγο τους. Το ζήτημα της μετανάστευσης, επίσης, φαίνεται να απασχολεί του δύο πολιτικούς και μάλιστα την Λε Πεν σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό. Παρά το ότι η Ελλάδα δέχτηκε ένα πολύ μεγάλο μεταναστευτικό κύμα τα τελευταία χρόνια, οι βομβιστικές επιθέσεις στη Γαλλία και οι τρόποι αντιμετώπισής τους (π.χ. οι νόμοι περί απαγόρευσης της μαντίλας) φαίνεται να είναι πιο δημοφιλής για την γαλλική εθνική επικαιρότητα. Σε αντίθεση

με τον Μιχαλολιάκο, ο οποίος αναφέρεται στην οικονομία μόνο για να εναντιωθεί στους χειρισμούς των κυβερνώντων κομμάτων, η Μαρίν Λε Πεν αναφέρεται στην οικονομία αρκετά πιο συχνά τόσο για να κατηγορήσει τους αντιπάλους της όσο και για να υποστηρίξει την οικονομική τόνωση της γαλλικής επαρχίας, από την οποία εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό η άνοδός της εκλογικά. Από την άλλη, σε αντίθεση με την Λε Πεν, ο Μιχαλολιάκος δίνει μεγάλη βάση στον πολιτισμικό χαρακτήρα των Ελλήνων είτε μέσω της ιστορίας τους είτε μέσω των θρησκευτικών θεσμών. Είναι χαρακτηριστικό, όπως αναφέρθηκε και παραπάνω ότι στον εθνικιστικό λόγο οι πολιτικοί επιλέγουν να αναδείξουν την πολιτισμική ταυτότητα του κράτους τους μέσω της γλώσσας, της θρησκείας ή ακόμα και του ιστορικού γίνεσθαι. Η ιστορία γίνεται ένα εύφορο πεδίο ταύτισης με το παρελθόν και τη δημιουργία μίας πολιτιστικής συνέχειας. Τέλος, ο Μιχαλολιάκος δε φαίνεται να δείχνει συγκεκριμένο ενδιαφέρον για την Ευρώπη ως ένωση ή μέρος της, σε αντίθεση με την Λε Πέν, η οποία παρουσιάζει μεγάλο ζήλο για την ευρωπαϊκή ταυτότητα των πολιτών της Γαλλίας και την πολιτική που εφαρμόζεται υπό το φάσμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Παρόλη την αποδοχή της ευρωπαϊκής της καταγωγής, η πολιτικός τίθεται κατά της ένωσης και προσπαθεί αρκετά να ενισχύσει τους ισχυρισμούς αυτούς στο ακροατήριό της.

ΣΥΝΔΕΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ο πολιτισμός και η ιστορία δεν αφορούν μόνο τις πολιτικές διεκδικήσεις, αλλά και τη δημιουργία μίας συνεχούς ταυτότητας και κοινότητας που συνδέονται με έναν τόπο. Για το λόγο αυτό, ανεξάρτητα από τη δέσμευση των εθνικιστικών θέσεων σήμερα, υπάρχει μια γενικά ισχυρή υποστήριξη για μια «οριοθετημένη» εθνική συνείδηση και μια αποκατεστημένη υπερηφάνεια για την εθνική κληρονομιά. (Eastmond Marita 1998: 160-164).

«Και οι Θερμοπύλες είναι ενδοξότερες ακόμη κι από τις Πλαταιές γιατί όπως είχε πει και ο πατέρας της μεγάλης δόξας του έπους του 1940, «Υπέρ την νίκην η δόξα»» (Nikolaos Michaloliakos – Golden Dawn 8th Congress – Speech Highlight)

«[...] πριν γράψει ο Παπαρρηγόπουλος την ιστορία, είχε μιλήσει ήδη ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης στην Πνύκα και είχε πει ότι "την επανάσταση την κάναμε για την πίστη μας και για την πατρίδα [...]" (Nikolaos Michaloliakos: Sound the Bells Mournfully Across the Country! Fatherland-Religion-Family)

Στα παραπάνω δύο παραδείγματα βλέπουμε τις αναφορές του Μιχαλολιάκου στην ελληνική ιστορία. Είτε κάνοντας λόγο για τη μάχη των Πλαταιών είτε για τις προσωπικότητες της ελληνικής ιστορίας, ο Μιχαλολιάκος προσπαθεί συχνά να συνδέσει τους λόγους του με γεγονότα που πέρασαν στην ιστορία. Μια τέτοια τακτική μπορούμε να πούμε πως μπορεί να ευδοκιμήσει στην ελλαδική συνείδηση, της οποίας οι απαρχές ανήκουν σε ένα έδαφος, στο οποίο ήκμασε ένα λαμπρό αρχαίο. Ταυτόχρονα η συμπάθεια των ξένων για τον ελλαδικό χώρο

στον ρου τη ιστορίας ως μορφή φιλελληνισμού στο παρελθόν ή ως δραστηριότητα αναφυκής μέσω του τουρισμού, τονώνει έτι περισσότερο την πίστη στην σημασία της ελληνικής ταυτότητας. Οι επιδρομές και κατακτήσεις του ελληνικού εδάφους από ξένα φύλα και αργότερα οι συνεχείς παρεμβάσεις των ξένων δυνάμεων στην πολιτική του τόπου εδραίωσαν την άποψη ότι υπεύθυνοι για τα δεινά της Ελλάδας είναι πάντα οι ξένοι. Ως εκ τούτου, είναι μεγαλύτερη η ευκολία με την οποία μπορεί ένα ελληνικό κοινό να ταυτιστεί με τις διάφορες πτυχές τις αρχαιολατρίας και να υποστηρίξει ένα εθνικιστικό κόμμα.

Παρομοίως η Λε Πεν, αναφέρεται κι εκείνη στην ιστορικότητα της Γαλλίας:

«Nous sommes Européens parce que nous partageons l'héritage de Jérusalem et de Rome, d'Athènes et de Constantinople. Cet héritage nous définit et inscrit nos cultures, diverses, en évolution permanente, à l'intérieur d'une civilisation qui leur donne à la fois un fonds commun, des limites, et une dynamique.» (Discours de Marine Le Pen à la Fondation Spinoza à Genève (21 janvier 2019))

«Jeanne d'Arc, patronne de la France [...] Jeanne d'Arc, symbole de résistance. Jeanne d'Arc, luttait pour sa survie, luttait pour son indépendance. [...] Sainte Nationale. (Discours de Marine Le Pen à Paris (1 mai 2016))

Στον ίδιο τόνο και ελαφρώς διαφορετικά τοποθετούμενη η Μαρίν Λε Πεν χρησιμοποιεί επίσης τρόπους να συνδεθεί με την ιστορία της Γαλλίας σε πολύ μικρότερη συχνότητα από ότι στο λόγο του Μιχαολιάκου. Η κύρια αναφορά της Λε Πεν γίνεται στη μεσαιωνική Γαλλία και κινείται αρκετά γύρω από αυτό τον άξονα. Μεγάλη αναφορά έχει γίνει και στη Jeanne D'Arc, η οποία σύμφωνα με τον λόγο της πολιτικού αποτελεί προστάτιδα της Γαλλίας, σύμβολο τη αντίστασης και της ανεξαρτησίας και άρρηκτα συνδεδεμένη με τον καθολικισμό. Επιπλέον, εκθέτοντας τις αντιρρήσεις της σχετικά με την Ευρωπαϊκή Ένωση, αναφέρεται στην ευρωπαϊκή καταγωγή της, αναφερόμενη στα ιστορικά πολιτισμικά κληροδοτήματα της Αθήνας, της Κωνσταντινούπολης, της Ρώμης και της Ιερουσαλήμ (παρόλο που η τελευταία δεν αφορά την Ευρώπη και ως εκ τούτου το επιχείρημά της ασθενεί). Δέχεται, μεν ότι είναι «κληρονόμος» ένδοξων ιστορικών περιόδων που έλαβαν χώρα στην Ευρώπη, ωστόσο απαρνείται την Ένωση, θεωρώντας ότι πρόκειται να διασπάσει την πολιτισμική ιδιαιτερότητα της χώρας της.

Παρόλο που η σύνδεση κυρίως στους πιο πρόσφατους λόγους της Λε Πεν με την ιστορία και τον πολιτισμό της Γαλλίας είναι λιγότερο έντονη και περισσότερο προσωποποιημένη (μιλάει μέσα από ιστορικά πρόσωπα) από ότι αυτή του Μιχαολιάκου, αξίζει να παρατηρήσουμε ένα κοινό μοτίβο αναφοράς σε ένα ένδοξο πολεμικό παρελθόν και ίσως λίγο πιο έμμεσα σε παλαιότερα θρησκευτικά γεγονότα και ήθη. Τόσο ο Μιχαολιάκος όσο και η Λε Πεν έχουν αναφερθεί στους λόγους τους σε ιστορικά επιτεύγματα άλλων χωρών. Ο Μιχαολιάκος για παράδειγμα αναφέρεται στην Γαλλική Επανάσταση (Nikolaos Michaloliakos: Sound the Bells Mournfully Across the Country! Fatherland-Religion-Family). Η Γαλλική Επανάσταση εν προκειμένω παίρνει το χαρακτήρα κατηγορίας και λέγεται κυρίως ειρωνικά, αφού ο Μιχαολιάκος κατηγορεί τους αντιπάλους τους ότι θεωρούν εσφαλμένα πως η υπογραφή του συμφώνου συμβίωσης προέρχεται από τα ιδεώδη της γαλλικής επανάστασης: «Όλα αυτά τα

πράγματα είναι κατά την άποψή σας αποτελέσματα, σύμφωνα με τη Γαλλική Επανάσταση, απαιτούμενων για ένα λαϊκό κράτος.». Η Λε Πεν αντιστοίχως αναφέρει την ιστορία της Ελλάδας (ως μέρος του αρχαιοελληνικού πολιτισμού και εν μέρει μέσω της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας), λέγοντας χαρακτηριστικά ότι ως ευρωπαία, θεωρεί τον εαυτό της κληρονόμο της πολιτισμικής περιουσίας της Ευρώπης. (Discours de Marine Le Pen à la Fondation Spinoza à Genève (21 janvier 2019)).

ΟΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ

Συχνά στους πολιτικούς λόγους βλέπουμε την διατύπωση ερωτήσεων, γεγονός που συμβαίνει και στους λόγους που μελετήθηκαν. Οι ερωτήσεις αυτές είναι ρητορικές, δεν υπάρχει πιθανή απόκριση με σκοπό να απαντηθούν άμεσα και ο βασικός δέκτης τους είναι το κοινό στο οποίο εκφωνείται ο λόγος. Όπως αναφέρεται στο έργο «Effects of Rhetorical Questions on Persuasion: A Cognitive Response Analysis» οι ερωτήσεις διευκολύνουν σε σημαντικό βαθμό ένα κοινό να επεξεργαστεί καλύτερα μια πληροφορία ή μία γνώση. Παράλληλα, δεν αποσπών, αλλά αντιθέτως εγείρουν την προσοχή του ακροατηρίου. Αυτό που επισημαίνεται επίσης είναι ότι σε ένα θέμα, στο οποίο το κοινό είναι πολύ λιγότερο εμπλεκόμενο γνωστικά, μία ρητορική ερώτηση είναι πολύ λιγότερο πιθανό να έχει απήχηση στο ακροατήριο. (Petty, Cacioppo, and Heesacker 1981: 438-440).

Ο Oliver Stegen αναφέρει ότι οι ρητορικές ερωτήσεις έχουν ερμηνευθεί από πολλούς ερευνητές και προκειμένου να διευκολυνθεί η διερεύνησή τους μπορούμε να καταλήξουμε στις παρακάτω τρεις κύριες κατηγορίες (Oliver Stegen 2013)

1. erotema: είναι μια μορφή ερώτησης μέσα από την οποία γίνεται μία δήλωση. Μέσα από αυτήν το κοινό ουσιαστικά διερωτάται εσωτερικά και αποφαινεται με «ναι» ή «όχι».
2. rogatio: μια μορφή ερώτησης την οποία ο ρήτορας θέτει και στη συνέχεια απαντά.
3. aporia: μια ερώτηση που εκφράζει και δημιουργεί μια αμφιβολία.

Αξίζει λοιπόν, σε δύο σώματα πολιτικών λόγων που έχουν αρκετές ερωτήσεις, να μελετηθεί η φύση των ερωτημάτων τους. Αναφορικά με τη σύνθεση και παρούσα έρευνα καθένα από αυτά τα είδη είχε κι ένα αντίστοιχο παράδειγμα στους λόγους που μελετήθηκαν. Άλλωστε η Λε Πεν στους έξι λόγους που χρησιμοποιήθηκαν χρησιμοποίησε 36 ερωτήσεις, ενώ ο Μιχαλολιάκος 41.

«*Notre style vestimentaire n'est-il pas l'expression de notre mode de vie et de penser?*» – Εν προκειμένω η ερώτηση μπορεί να καταταχθεί στην πρώτη κατηγορία erotema, η οποία έχει μια σχετικά απλή λογική συνέχεια και το κοινό μπορεί να αναρωτηθεί εσωτερικά με μία απάντηση «Ναι» ή «Όχι». (Discours de Marine Le Pen à Paris (1 mai 2016))

«*Peut-elle encore partout s'habiller comme elle le souhaite dans tous les quartiers de France ? On sait bien que non.*» – Η Λε Πεν αναρωτιέται αν στη Γαλλία οι γυναίκες μπορούν να

ντυθούν, όπως επιθυμούν για να συνεχίσει αργότερα να αναλύει ότι η ενδυμασία σε ένα κράτος μπορεί να είναι θέμα ασφάλειας και έχει μεγάλη σημασία. Η συγκεκριμένη ερώτηση ανήκει στην κατηγορία *rogatio*, δηλαδή μία ερώτηση που ναι μεν τίθεται, αλλά απαντάται κατευθείαν από τον ίδιο τον πομπό. (Discours de Marine Le Pen à Paris (1 mai 2016))

«*Où passe l'argent?*» – Η Λε Πεν θέτει την ερώτηση αυτή αναφερόμενη στην κίνηση του δημόσιου χρήματος. Η συγκεκριμένη ερώτηση ανήκει στην τρίτη κατηγορία και θεωρείται αρορία, εφόσον δημιουργεί μια αμφιβολία στο ακροατήριο και δεν απαντάται άμεσα, παρά αφήνει το ακροατήριο να σκεφτεί την πιθανή απάντηση. (Discours de Marine Le Pen (22 janvier 2019))

«*Εάν δηλαδή ο σύλλογος Αρκάδων θέλει να μοιράσει τρόφιμα στους Αρκάδες αυτό θα θεωρήσετε ότι ρατσιστικό;*» – Ο Μιχαολιάκος χρησιμοποιεί την ερώτηση αυτή κατηγορούμενος ότι θεωρείται ότι αποκλείει τους αλλοεθνής από συσσίτια που οργανώνει η Χρυσή Αυγή. Η ερώτηση αυτή λειτουργεί ως *erotema* αφού ο Μιχαολιάκος τη θέτει και ουσιαστικά αναμένει μία ερώτηση απάντησης «Ναι» ή «Όχι». (Fatherland-Religion-Family – 2015 Βουλή).

«*Αν κάνουμε μια φανερή κατά μέτωπο επίθεση για να εξοντώσουμε όλους μας τους αντιπάλους και να πετύχουμε τους στόχους μας τι θα συμβεί;*» – Η ερώτηση αυτή ανήκει στην κατηγορία *rogatio*, καθώς ο Μιχαολιάκος απαντά κατευθείαν στην ερώτησή του πώς μπορεί να εξοντωθεί ο αντίπαλος του, ώστε να καταφέρει αυτά που επιθυμεί. (Leftists and Neo Liberals Systemically Destroy the Institutions and Values of the Nation)

«*Ποιός θα είναι ο πατέρας; Ποιά θα είναι η μάνα;*» – Η συγκεκριμένη ερώτηση λειτουργεί ως αρορία, αφού ουσιαστικά θέλει να δηλώσει την άποψή του και να παρακινήσει το κοινό να συλλογιστεί την απόφαση. (Fatherland-Religion-Family - 2015 Βουλή)

ΕΘΝΙΚΑ ΣΥΜΒΟΛΑ

Όπως έχει ειπωθεί, η αναφορά ή παραπομπή στα εθνικά σύμβολα μπορεί να λειτουργήσει επίσης καταλυτικά σε έναν εθνικιστικό λόγο. Όπως έχει ήδη αναφερθεί εκτενέστερα παραπάνω, ένα από τα σημαντικότερα σύμβολα για ένα έθνος είναι οι εθνικοί ύμνοι, οι οποίοι είναι βαθιά συνυφασμένοι με τους αγώνες και φέρουν σημαντικούς κοινωνικοπολιτικούς ρόλους μέσα στα σύγχρονα εθνικά κράτη. Οι εθνικοί ύμνοι εξιστορούν δραστηριότητες και φαινόμενα του κόσμου που διαμορφώνουν τη συνείδησή του εκάστοτε λαού και βοηθά τις διεργασίες που συνθέτουν την αντίληψη της πραγματικότητας, χρησιμοποιώντας τη γραμματική ως μέσο κωδικοποίησης μιας εικόνας αυτών των εμπειριών. (Alves de Souza, Anderson 2017: 583). Και στους δύο λόγους δεν υπάρχει μία ξεκάθαρη αναφορά στους εθνικούς ύμνους ή τα εθνικά σύμβολα, υπάρχουν, όμως στοιχεία που παραπέμπουν αρκετά. Σε ένα εκ των λόγων της Λε Πεν για παράδειγμα με θέμα τις ευρωπαϊκές εκλογές η Λε Πεν κλείνει το λόγο της λέγοντας: «*Dimanche, aux urnes citoyens!*». (Discours de Marine Le Pen à Paris (10 décembre 2015)) Η φράση αυτή παραπέμπει αρκετά στο στίχο «Aux armes, citoyens»

της Μασσαλιώτιδας, του εθνικού ύμνου της Γαλλίας. Ο εθνικός ύμνος της Γαλλίας είναι ένα εξαιρετικά αναγνωρίσιμο σύμβολο των αγώνων των Γάλλων κατά τη γαλλική επανάσταση, που προσδοκά την παρακίνηση των γάλλων υπηκόων να αρπάξουν τα όπλα τους για να προασπίσουν την πατρίδα τους. (Bale T. 2011: 174). Ο λόγος του Μιχαλολιάκου δεν έχει συγκεκριμενοποιημένες αναφορές στον ελληνικό εθνικό ύμνο. Παρόλ' αυτά, χρησιμοποιεί εθνικά σλόγκαν, όπως το «Πατρίς – θρησκεία – οικογένεια». (Nikolaos Michaloliakos: Sound the Bells Mournfully Across the Country! Fatherland-Religion-Family). Η προέλευση και η σύνθεση του συνθήματος σύμφωνα με την ιστορικό Έφη Γαζή, έχει τις ρίζες της στο νεοσύστατο ελληνικό κράτος, όταν η εκκλησία και το κράτος έπρεπε να φροντίσουν για την ενοποίηση του λαού υπό ένα έθνος. Το σύνθημα στόχευε στη διαμόρφωση συνείδησης ενός πρότυπου ανθρώπου, φορέα ιδανικών της Πατρίδας, της Θρησκείας και της Οικογένειας. Το σύνθημα αναζωπυρώθηκε σε διάφορες φάσεις της ελληνικής ιστορίας όπως το γλωσσικό ζήτημα και τη δικτατορία του Μεταξά. («Πατρίς – θρησκεία – οικογένεια», Μπασκόζος Γιάννης Ν.) Στο λόγο που εκφωνεί ο Μιχαλολιάκος, τίθεται κατά του συμφώνου συμβίωσης που αντιβαίνει την ελληνική κουλτούρα τόσο του πολιτισμού όσο και της θρησκείας. Το σύνθημα που κάποτε λειτούργησε ως ενοποίηση του ελληνικού έθνους, επιχειρεί ακόμη μια φορά μέσα στους λόγους του Μιχαλολιάκου, να ενοποιήσει τον ελληνικό λαό υπό το φάσμα της ιδεολογίας της Χρυσής Αυγής.

ΛΑΪΚΙΣΜΟΣ

Η θετική αυτό-παρουσίαση και η αρνητική παρουσίαση των αντιπάλων αποτελεί έναν εκ των σημαντικότερων πυλώνων χαρακτηρισμού του λαϊκισμού, του οποίου η χρήση γίνεται πολύ συχνά στους εθνικιστικούς λόγους. Ο λαϊκισμός προωθεί τον ανταγωνισμό ανάμεσα σε δύο εχθρικές οντότητες που δρουν υπέρ και εναντίον του λαού. Ως πολιτική στρατηγική, στοχεύει στην κοινωνική συνοχή, ζητά την υποστήριξη μέσω ενός άμεσου και μη θεσμοθετημένου τρόπου, ενώ απευθύνεται σε ένα ακροατήριο με χαμηλότερο μορφωτικό επίπεδο και εισόδημα το οποίο έχει απογοητευτεί από το τρέχον σύστημα εξουσίας. (Maria Sousa Galito 2018: 59-61) Ο λαϊκισμός δημιουργεί μια παράλληλη πραγματικότητα, βασισμένη σε υπερβολές και ασταθή συναισθήματα που συγχέουν τον ακροατή και επηρεάζουν την κρίση του. Για παράδειγμα, οι λαϊκιστές υπόσχονται μείωση της ανεργίας μεν, σπάνια δε ανακοινώνουν συγκεκριμένα μέτρα προς τη στήριξη αυτού του στόχου. Ο λαϊκισμός είναι μια ρητορική που επιχειρεί να δημιουργήσει ακραίες συγκινήσεις και στάσεις. Μπορεί να τάσσεται υπέρ των δικαιωμάτων και να εγγυάται στο λαό τη δημοκρατία, και ευχαριστώντας τις μάζες να προσπαθεί να ικανοποιήσει τις επιθυμίες και τις άμεσες ανάγκες τους ακόμα και όταν δεν είναι εφικτές. (Maria Sousa Galito 2018: 62-64) Παρόλο που ο λαϊκισμός είναι ευρύς και απαντάται, πράγματι πολύ συχνά στους λόγους των δύο πολιτικών, παρακάτω θέτονται δύο παραδείγματά του για κάθε πολιτικό, που αφορούν την θετική αυτό-παρουσίαση και την αρνητική (και ενίοτε επιθετική) ρητορική τους απέναντι στους αντιπάλους τους.

«Στο άρθρο 29 έχετε μία διάταξη φωτογραφική η οποία η οποία αναφέρεται στα συσσίτια που έκανε η Χρυσή Αυγή μόνο για τους Έλληνες. Όμως το σχετικό άρθρο λέει ότι αποκλείοντας από καταφρόνηση πρόσωπα, λόγω των χαρακτηριστικών, φυλής, θρησκείας και λοιπά. Εμείς δεν αποκλείσαμε κανέναν από καταφρόνηση Εμείς απλά τα χρήματα αυτά τα οποία τα είχαμε πάρει από το ελληνικό κράτος θέλαμε να τα επιστρέψουμε στους Έλληνες.» (Nikolaos Michaloliakos: Sound the Bells Mournfully Across the Country! Fatherland-Religion-Family, 2015)

Ο τρόπος με τον οποίο μπορεί να παρουσιαστεί θετικά μία ομάδα μπορεί να έχει διάφορους τρόπους. Ο Μιχαλολιάκος, για παράδειγμα, εναντιώνεται στις κατηγορίες που του είχαν απαγγελθεί λόγω της διεξαγωγής ενός συσσιτίου, το οποίο απευθύνονταν μόνο σε Έλληνες, αποφεύγοντας να απαντήσει ξεκάθαρα στις κατηγορίες που του έχουν απαγγελθεί περί καταφρόνησης άλλων ομάδων, λέγοντας ότι τα λεφτά που έλαβαν από το κράτος θέλησαν να τα διανείμουν σε άτομα που έχουν ανάγκη. Στρέφεται έμμεσα ενάντια στους κυβερνώντες, οι οποίοι συλλέγουν λεφτά από τον ελληνικό λαό, αλλά δεν τα διαθέτουν άμεσα πίσω σε αυτούς μέσω αναγκαίων παροχών, κάτι που κατ' αυτόν η Χρυσή Αυγή φρόντισε να κάνει.

«Notre rôle, à nous patriotes et militants nationaux, est d'éveiller notre peuple à la vérité, à la lucidité, à l'engagement et à l'action.» (Discours de Marine Le Pen à Paris (10 décembre 2015))

Από την άλλη η Λε Πεν παρουσιάζει μια πιο μετριάσμενη θετική παρουσίαση του κόμματος. Δηλώνει ότι ο σκοπός που έχει ο εθνικιστικός ακτιβισμός είναι να αφυπνίζει το λαό και να τον οδηγεί στην δράση. Παρόλο, που δεν συγκεκριμενοποιεί τη δράση του κόμματος, στο εν λόγω παράδειγμα, η Λε Πεν επιλέγει λέξεις ενεργητικές για να αναδείξει τον τρόπο λειτουργίας του κόμματός της (πχ. την αλήθεια, τη σαφήνεια, τη δέσμευση και τη δράση). Οι αρετές αυτές έχουν θετική χροιά στο ακροατήριο και μπορούν να κατασκευάσουν αισθήματα προσφιλή για το συγκεκριμένο κόμμα μέσα από την ακρόαση των λόγων της Λε Πεν.

Πολύ πιο ενδιαφέρουσα, όμως είναι η παρουσίαση των πολιτικών αντιπάλων των δύο πολιτικών μέσα στους λόγους τους. Σε έναν πολιτικό λόγο, ο πομπός επιχειρεί να αναλογιστεί και να αναλύσει τις ενέργειες και τα μελλοντικά αποτελέσματα που φέρουν οι επιλογές των πολιτικών του αντιπάλων και στη συνέχεια να αξιολογήσει δεοντολογικά εάν αυτές οι ενέργειες είναι «κακές» ή «καλές». Ωστόσο, η συγκεκριμένη πολιτική λογική εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από υποθέσεις, καθώς μία φυσική εξέλιξη θα έπρεπε να φέρει τεκμήρια (Chilton, 2004: 85-87). Στους λόγους που μελετήθηκαν υπάρχει πολύ μεγάλη αναφορά στους πολιτικούς αντιπάλους του εκάστοτε πολιτικού. Άλλες φορές επώνυμα, άλλες μέσα από τον κομματικό συνδυασμό που εκπροσωπούν και άλλες υπαινικτικά μέσα από πολιτικά σκάνδαλα με τα οποία συνδέθηκαν στο παρελθόν:

«Κλείνετε το μάτι σε ένα κακώς εννοούμενο προοδευτικό - με πολλά εισαγωγικά - ακροατήριο προκειμένου να δείξετε ότι έχετε και άλλο πρόσωπο. Όμως η ανέχεια, η φτώχεια του μνημονίου και όλα αυτά που έχετε στην έχετε σπείρει στην Ελληνική κοινωνία δεν σβήνουν με αυτό το σύμφωνο συμβίωσης ή με το οτιδήποτε άλλο θα φέρετε στο προσεχές μέλλον. Είναι μία τακτική πράγματι έξυπνη, αλλά καταφανής.» (Nikolaos Michaloliakos: Sound the Bells Mournfully Across the Country! Fatherland-Religion-Family, 2015)

Στο πρώτο παράδειγμα, ο Μιχαλολιάκος εναντιώνεται στο σύμφωνο συμβίωσης και κατηγορεί την κυβέρνηση ότι προσπαθεί να φανεί αρεστή σε μία ομάδα ατόμων για να τους αποπροσανατολίσει από τα πραγματικά προβλήματα. Ο Μιχαλολιάκος τάσσεται κατά της υπογραφής του συμφώνου συμβίωσης και θεωρεί ότι πίσω από την υπογραφή του υφέρπουν άλλες διεκδικήσεις.

«La politique française est devenue une vaste cour d'école où le petit Nicolas et ses amis se disputent pour savoir qui sera le mini-caïd à la récré. Les choses sérieuses se font entre grandes personnes, Merkel, Obama, Juncker, Draghi.» (Discours de Marine Le Pen à Paris (1 mai 2016))

Παρμένο από το λόγο της Λε Πεν που εκφωνήθηκε την 1^η Μαΐου του 2016 έχουμε στο σημείο αυτό ένα πολύ εύφορο παράδειγμα για να μελετήσουμε τον τρόπο με τον οποίο αναφέρεται στους πολιτικούς της αντιπάλους. Η Λε Πεν παρομοιάζει την γαλλική πολιτική με μία μεγάλη σχολική αυλή. Ο Σαρκοζύ παρομοιάζεται με τον «μικρό Νικόλα» - κάνοντας αναφορά στο ομώνυμο βιβλίο των Rene Goscinny και Jean-Jacques Sempé που αφορά τις περιπέτειες του μικρού Νικόλα, ενός αθώου και ατίθασου μικρού παιδιού, όπου μαζί με τους φίλους τσακώνονται για το ποιος θα είναι ο μικρός νταής της παιδικής χαράς. Συνεχίζοντας μάλιστα την πρότασή της η Λε Πεν λέει χαρακτηριστικά ότι τα μεγάλα γεγονότα κινούνται από τις μεγάλες προσωπικότητες αναφέροντας χαρακτηριστικά τους Merkel, Obama, Juncker, Draghi. Η αντίθεση μικρών – μεγάλων και οι παρομοιώσεις χτίζουν μία αρκετά καθαρή γνώμη της Λε Πεν για την πολιτική που εφαρμόζεται στη Γαλλία.

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

Η παροχή πληροφοριών σε επίκαιρα θέματα λειτουργεί πολύ πιο άμεσα και έχει ένα θετικό αντίκτυπο στο ακροατήριο. Οι πολίτες έχουν τη δυνατότητα να οικειοποιηθούν πολύ ευκολότερα ένα μήνυμα, όταν αυτό αφορά τη σύγχρονη ζωή, της οποίας είναι μέτοχοι. Δίνεται στο ακροατήριο ένας τρόπος κατανόησης και συμμετοχής στη δημόσια ατζέντα και δημιουργείται ένα κλίμα προσφιλές για τον πολιτικό που εκφωνεί τον συγκεκριμένο λόγο, και ο οποίος ασχολείται με τα σύγχρονα προβλήματα του λαού. Οι πληροφορίες που αφορούν την επικαιρότητα κρατούν το ενδιαφέρον και αυτό συνδράμει στην αποδοχή του από το κοινό. (Cala Siria R. 2015: 2).

«Κυρία πρόεδρε κυρίες και κύριοι βουλευτές. Μου προκαλεί κατάπληξη πως ανάμεσα λαϊκά νομοθετήματα νόμος του μνημονίου θυμηθήκατε ξαφνικά το σύμφωνο συμβίωσης» - Nikolaos Michaloliakos: Sound the Bells Mournfully Across the Country! Fatherland-Religion-Family

Ο Μιχαλολιάκος χρησιμοποιεί αρκετά την επικαιρότητα παρόλο που δείχνει μεγαλύτερο ζήλο για το παρελθόν παρά για το μέλλον. Στο παραπάνω παράδειγμα η πρόταση ψήφισης του συμφώνου συμβίωσης, γίνεται αφορμή να εκθέσεις τις απόψεις του κατά της εφαρμογής του

στο λόγο του και ταυτόχρονα να αναφερθεί στην επικαιρότητα. Σε όλη την έκταση του λόγου του ο Μιχαολιάκος κάνει μία ξεκάθαρη αναφορά στην εναντίωσή του για το συγκεκριμένο νομοσχέδιο φέρνοντας πολλαπλά παραδείγματα. Ένα νομοσχέδιο, λοιπόν που ψηφίστηκε θετικά την περίοδο, στην οποία εκφωνείται ο λόγος είναι ένα καθαρό παράδειγμα της σημασίας που έχει η επικαιρότητα σε ένα πολιτικό λόγο.

«La révolte des Gilets Jaunes, saine et bienfaisante, légitime et courageuse, est venue sonner la fin de récréation d'un gouvernement inexistant et sonner les cloches d'un président déconnecté et méprisant.» (Discours de Marine Le Pen (22 janvier 2019))

Στην περίπτωση της Λε Πεν, στο λόγο που εκφώνησε στο Thor την 19^η Ιανουαρίου του 2019, αναφέρεται στα *κίτρινα γιλέκα* (*Gilets jaunes*), ένα κίνημα που ξεκίνησε τον Νοέμβριο του 2018 με αφορμή την αύξηση των τιμών στα καύσιμα (ως μέτρο του Μακρόν με στόχο την ομαλή μετάβαση της χώρας στην οικολογική ενέργεια) και έλαβε αργότερα χαρακτήρα κατά της κυβερνήσεως: ("Who are the gilets jaunes and what do they want?" - Angélique Chrisafis)

Η επικαιρότητα είναι σημαντική γιατί μπορεί να έχει μεγαλύτερη απήχηση σε ένα κοινό, μπορεί όμως να έχει και σύγχρονα στοιχεία ή να αντιπροσωπεύει μία τρέχουσα πραγματικότητα. Σε αντίθεση με τον Μιχαολιάκο, ο οποίος γενικά τείνει να αναφέρεται συχνότερα στο παρελθόν και χρησιμοποιεί πιο αναχρονιστικά στοιχεία, η Λε Πεν φαίνεται να προσπαθεί να εκσυγχρονίσει με κάθε τρόπο το κόμμα της. Επιπλέον, αναφέρεται στο λόγο της στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, μέσω των οποίων εκφράζονται σήμερα πολλές πολιτικές απόψεις.

«Et sur la liberté des médias, on ferait bien de s'inspirer d'autres pays. [...] Je le vois tous les jours : vous tous, sur Facebook, sur Twitter, sur les forums, vous faites vivre le débat.[...] Vous ne correspondez pas à l'image que les médias veulent donner de vous. Pour 2017, j'espère que grâce à Internet, vous serez une redoutable force de frappe démocratique.» - Discours de Marine Le Pen à Paris (1 mai 2016))

ΓΛΩΣΣΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ

Σε πρώτο πλάνο, αυτό στο οποίο στοχεύει η ακροδεξιά πολιτική είναι να καλλιεργήσει ένα αίσθημα φόβου στις ομιλίες της. Μέσα από υπερβολές και κινδυνολογίες ο πολιτικός λόγος παράγει ένα συναίσθημα τρόμου στο πλήθος, το οποίο φροντίζει να καταλαγιάσει στη συνέχεια του λόγου μέσα από τις προθέσεις του κόμματος και του πολιτικού. Το λεξιλόγιο της ακροδεξιάς κυνηγά την αποδοχή του κόσμου. Αναφερόμαστε σε ένα λεξιλόγιο, όχι ιδιαίτερα εξεζητημένο, αλλά κατά κύριο λόγο απλοϊκό και κατανοητό από κάθε μερίδα του πληθυσμού. Όπως σημειώνει χαρακτηριστικά η Ruth Wodak, η ακροδεξιά στηρίζεται στην πρόκληση συγκίνησης κατά τη διάρκεια των πολιτικών ομιλιών. Λέξεις όπως: «εμείς», «λαός», «καρδιά», «πατρίδα» με φορτισμένο σημασιολογικό πεδίο, καλλιεργούν την εθνική ομοιομορφία, απομακρύνοντας τυχόν ξενικές παραφωνίες που, όπως θεωρούν απειλούν την εθνική τους

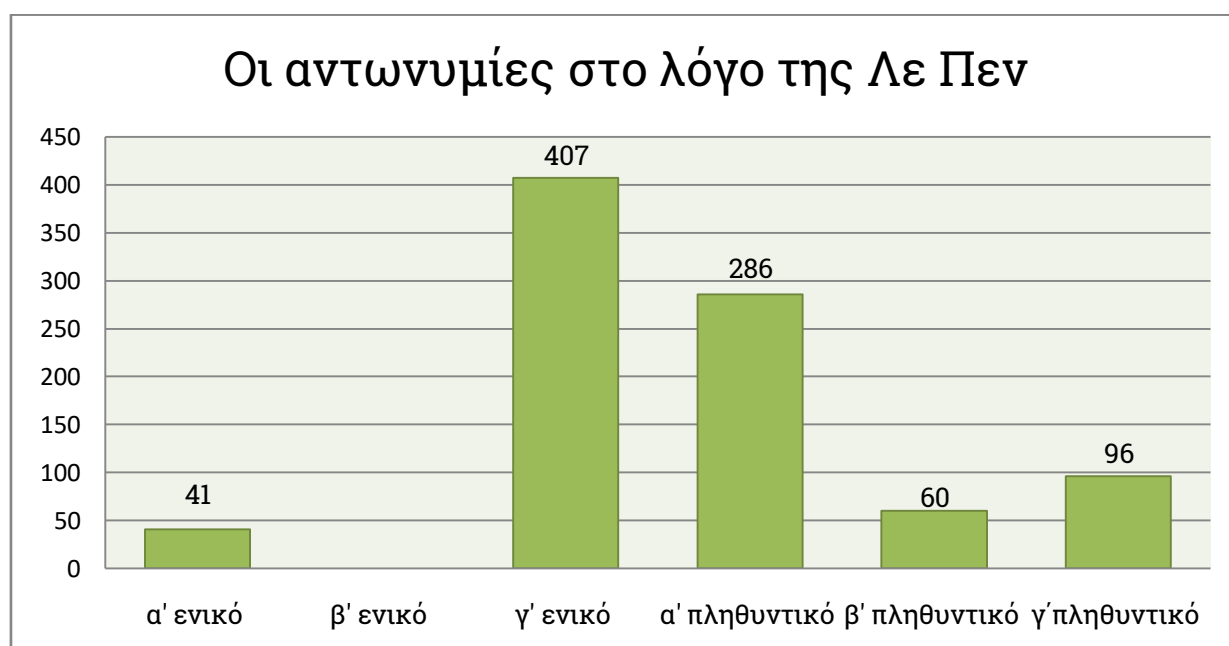
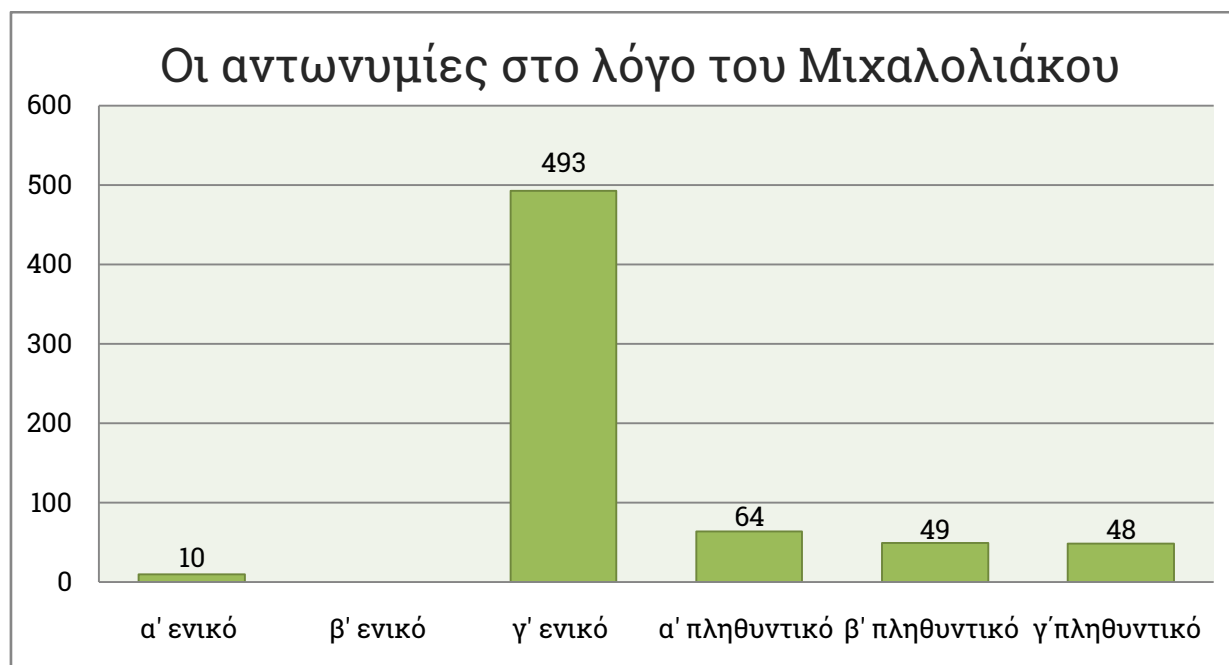
ακεραιότητα. (Right-wing populism is surging on both sides of the Atlantic – here's why. Wodak, Ruth).

Κατά την εκφώνηση ενός λόγου παρά τα επιμέρους γλωσσικά χαρακτηριστικά, υπάρχει κι ένα προσωπικό στυλ που χρησιμοποιεί κάθε πολιτικός. Στην περίπτωση του Μιχαολιάκου στους λόγους βρίσκουμε, για παράδειγμα, πολλές αρχαιοπρεπείς λέξεις ή λέξεις παρμένες από την καθαρεύουσα (πχ ωχριά, λεγομένου), πλαστές σύνθετες λέξεις (πχ βιβλίο-σκώληκας) και πολλές αναφορές που περισσότερο έχουν λογοτεχνικό χαρακτήρα (πχ αγύρτης του πληκτρολογίου). Η Λε Πεν από την άλλη δε χρησιμοποιεί πάρα πολλές λέξεις που να ανήκουν σε ένα παλαιότερο γλωσσικό καθεστώς. Περισσότερο χρησιμοποιεί λέξεις που δείχνουν μια πρόοδο και μια θέληση για αγώνα (le courage, le dévouement, la recherche du progrès). Ο λόγος της έχει πάντα ένα πολύ καθορισμένο μοτίβο αποφώνησης. (πχ Vive la liberté!, Vive les peuples d'Europe!, Vive la France!), ενώ είναι αρκετά επιθετικός σε ένα πιο γενικευμένο σύνολο. (πχ battre Macron, combat electoral). Ως μια γενικότερη παρατήρηση, οι δύο πολιτικοί χρησιμοποιούν αρκετά φορτισμένες λέξεις, καθώς και μεταφορές και παρομοιώσεις για ενεργοποιήσουν τα συναισθήματα των ακροατών τους (επίκληση στο συναίσθημα). Ο Μιχαολιάκος χρησιμοποιεί συναισθηματικά φορτισμένες λέξεις και μεταφορές για παράδειγμα που έχουν σχέση με το θάνατο και τη γέννηση, όπως η μεταφορά: «σπλάχνα του ελληνισμού», «ακούμε τους ψίθυρους στους τάφους των Ελλήνων». Ο λόγος του επίσης έχει πολλές φορές μία λογοτεχνική χροιά για να περιγράψει ορισμένα γεγονότα, όπως για παράδειγμα για να περιγράψει την ημέρα της σύλληψής του, λέγοντας χαρακτηριστικά *«Ο χρόνος είναι ένα ποτάμι που κυλά και έτσι ο νους μου πηγαίνει περίπου δυόμισι χρόνια πίσω, όταν στις 28 Σεπτεμβρίου μας συνέλαβαν με μασκοφόρους ξημερώματα στα σπίτια μας και περίμεναν την επόμενη μέρα την ώρα του δελτίου ειδήσεων ενώπιον 100 τηλεοπτικών σταθμών από την Ελλάδα και την αλλοδαπή προκειμένου να μας δείξουν με τις χειροπέδες στα χέρια»*. Στο ίδιο μήκος κύματος κινούνται και οι λόγοι της Μαρίν Λε Πεν, στους οποίους βρίσκουμε πιο ένδοξες αναφορές, καθώς παρομοιάζει τη Γαλλία ως αστέρι και την Ευρωπαϊκή Ένωση με ένα γίγαντα «la seule étoile qui guide nos choix, nos engagements, nos actions, c'est la France», «L'Union européenne est un géant». Ενώ τέλος, χρησιμοποιεί και έντονες εικόνες και μεταφορές «nous avons entendu les craquements d'un mur qui se fissure», «cette terre de glèbe et de corps mêlés». Αξίζει όμως να παρατηρήσουμε και τα επιμέρους γλωσσικά στοιχεία που συνθέτουν τους λόγους των δύο πολιτικών, όπως τον τρόπο με τον οποίο κατανέμονται τα μέρη του λόγου. Παρακάτω, μελετήθηκαν οι αντωνυμίες, τα ουσιαστικά και τα επίθετα που χρησιμοποιούν συχνότερα οι δύο πολιτικοί στους λόγους τους.

ΑΝΤΩΝΥΜΙΕΣ

Ο ρόλος των αντωνυμιών σε έναν πολιτικό λόγο, όπως έχει ήδη αναφερθεί εξηγεί τον τρόπο με τον οποίο ο πομπός απευθύνεται στον ίδιο, τους ομοιδατές του, το ακροατήριο ή τους πολιτικούς του αντιπάλους. Οι αντωνυμίες είναι εξαιρετικά σημαντικές για την ανάδειξη της πολιτικής πειστικότητας. Η πρώτη λέξη «εσύ/ εσείς» δίνει μια άμεση αίσθηση ότι ο πομπός

απευθύνεται προσωπικά ή επιρρίπτει ευθύνες. Το ίδιο συμβαίνει και με το «εμείς» που παρέχει μία αίσθηση συλλογικότητας. Οι αντωνυμίες του ενικού βαθμού μπορούν να αναδείξουν μία προσωπική εμπλοκή του πομπού σε ένα γενικό σύνολο που μπορεί να εκληφθεί ως μία έκφραση ειλικρινούς διάθεσης, ταυτόχρονα ωστόσο είναι πολύ ξεκάθαρο το ποιος έχει την ευθύνη σε ένα γεγονός.

Σε πρώτη φάση, μπορούμε με σιγουριά να πούμε ότι τα ευμεγέθη ποσοστά και των δύο πολιτικών στο γ' ενικό πρόσωπο είναι ελαφρώς πλασματικά, αφού τις περισσότερες φορές η χρήση τους γίνεται προκειμένου να αποφευχθούν επαναλήψεις λέξεων, που ίσως έχουν προαναφερθεί. Επιπλέον, καθώς πολλές κλίσεις των αντωνυμιών συμπίπτουν με άλλες γλωσσικές μορφές – κυρίως στα γαλλικά, καθιστώντας δύσκολο τον ακριβή υπολογισμό σε μία τόσο μεγάλη κλίμακα, ωστόσο είναι σίγουρο ότι σε κάθε περίπτωση ο αριθμός των

αντωνυμιών που βρίσκονται σε γ' ενικό ξεπερνάει κάθε άλλο πρόσωπο. Αντιστοίχως, το ίδιο συμβαίνει και με αντωνυμίες του γ' πληθυντικού προσώπου. Μπορούμε να δούμε, λοιπόν, το γ' πρόσωπο να απευθύνεται στους «άλλους», δηλαδή σε μια αντίπαλη πολιτική ομάδα («αυτοί που μας κυβερνούν» ή «ces ministres ambitieux») ή να αποτελεί παράλειψη μιας επανάληψης ή αναφορά σε μία άλλη ομάδα που δεν είναι απαραίτητα αντίπαλη («αυτές τις απόψεις» ή «ceux qui ont mené le combat»). Κανένας εκ των δύο πολιτικών δε χρησιμοποιεί αντωνυμίες στο β' ενικό πρόσωπο. Καθώς ένας πολιτικός λόγος εκφωνείται σε ένα μεγάλο σύνολο και υπό την πιθανότητα ότι τηρούνται ορισμένοι λεκτικοί κανόνες ευγενείας, η απουσία του β' ενικού είναι εύλογη.

Η αντωνυμία α' ενικού προσώπου είναι αυτή που χρησιμοποιείται λιγότερο και στους δύο λόγους. Το α' ενικό ενισχύει την υποκειμενικότητα ενός λόγου. Ο πομπός γίνεται το επίκεντρο του λόγου, των δράσεων, των γεγονότων. Δηλώνεται ταυτόχρονα προσωπική συμμετοχή και δέσμευση. (Umar Bello 2013: 87-89). Στην περίπτωση της Λε Πεν το «Je» για παράδειγμα συνοδεύεται κατά κύριο λόγο από ρήματα γνωστικά (je sais), δοξαστικά (je crois), καθώς και επιθυμίας (je veux, je voudrais). Υπάρχει μία αρκετά μεγάλη αλληλεπίδραση με την αντωνυμία «vous», πράγμα που ενισχύει στο λόγο της την επαφή με το κοινό της (je vous le dis, je compte sur vous, je vous remercie κ.ο.κ.). Το ίδιο, ωστόσο, δεν ισχύει και στην περίπτωση του Μιχαολιάκου, όπου το «εγώ» συνοδεύεται από πιο περίπλοκα ρήματα: εγώ που ξεφτίλισα, εγώ, προσωπικός πρότεινα, εγώ απορώ για ένα πράγμα, εγώ θα είμαι δίκαιος). Αυτό που αξίζει να σημειώσουμε είναι ότι σε έναν σώμα λόγων περί τις 8.500 λέξεις έκαστος, είναι αρκετά μεγάλη η διαφορά των αντωνυμιών α' ενικού προσώπου μεταξύ των δύο πολιτικών. Αυτό που μπορεί να συναχθεί σίγουρα είναι πως οι λόγοι της Μαριν Λε Πεν με τον τρόπο που χρησιμοποιείται το α' ενικό εμφανίζουν μεγαλύτερη αμεσότητα τους λόγους του Μιχαολιάκου.

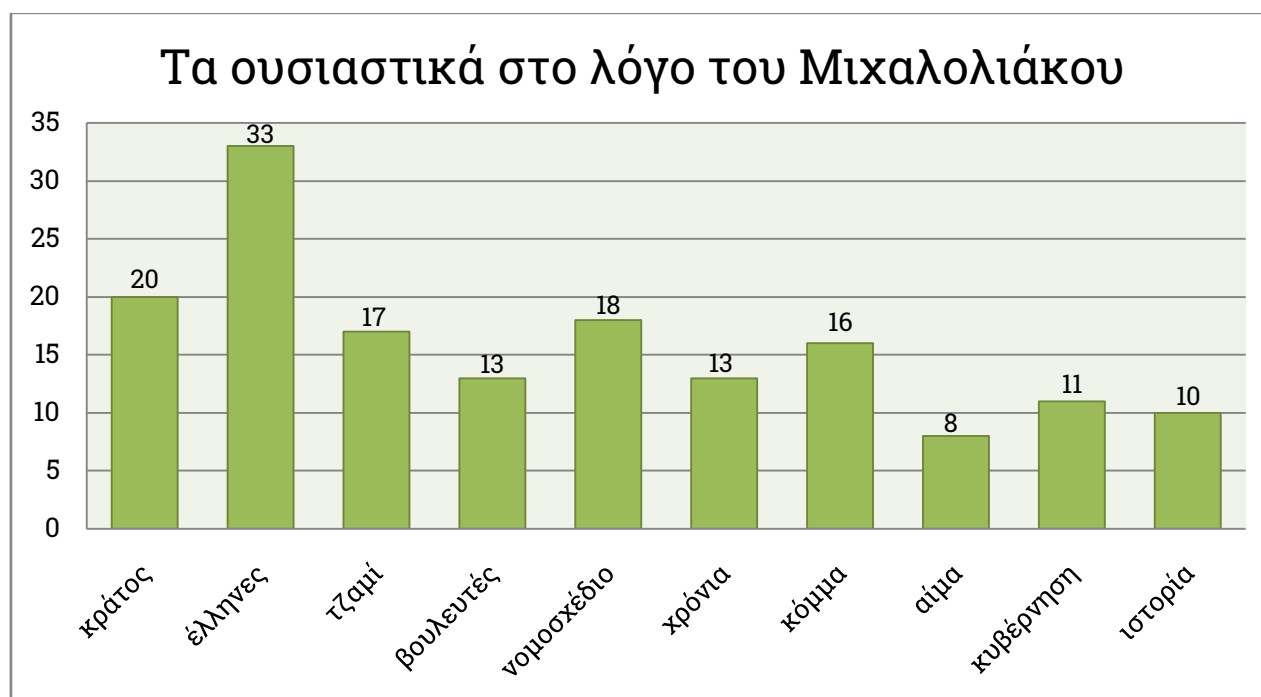
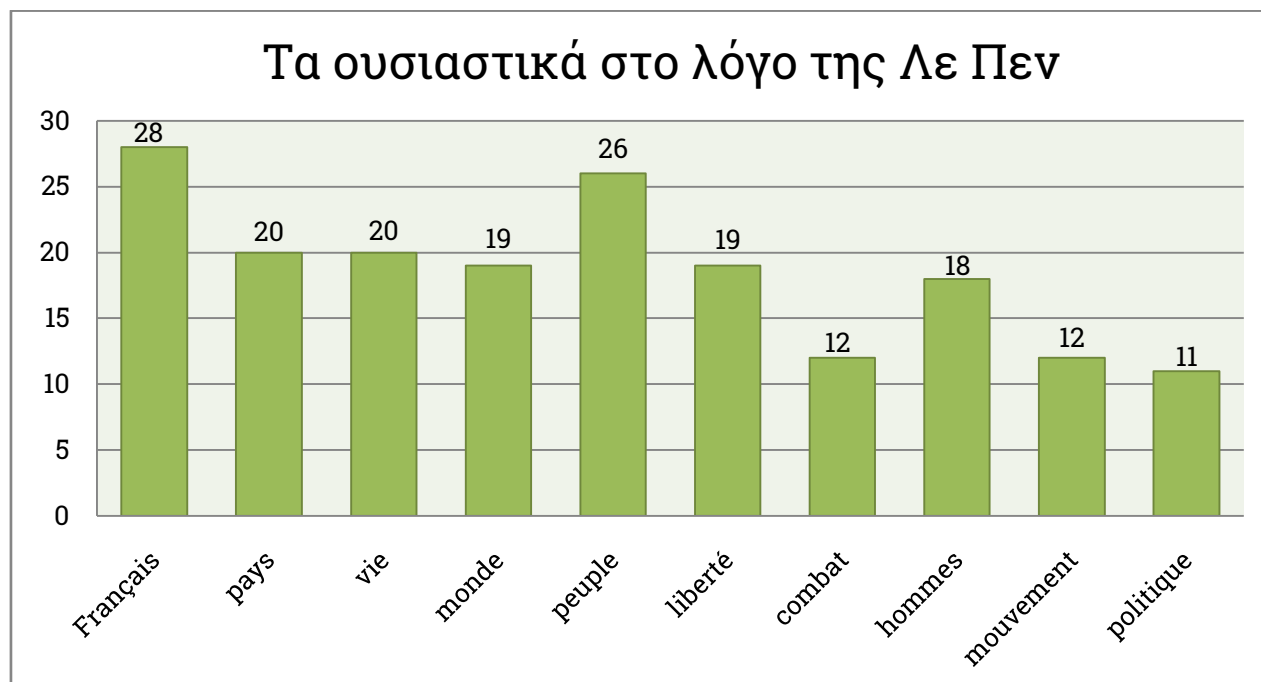
Ακόμα, όμως πιο σημαντική είναι η ύπαρξη του α' πληθυντικού, η οποία, όπως αναφέραμε και παραπάνω, προσδίδει στο κείμενο το αίσθημα συλλογικότητας και ομαδικότητας. Ο Pennycook θεωρεί πως η ύπαρξη του «εμείς» λειτουργεί ως αντωνυμία αλληλεγγύης, απόρριψης, ένταξης και αποκλεισμού, καθώς κάθε «εμείς» προϋποθέτει την ύπαρξη ενός «αυτοί» ή ενός «εσύ» για να σταθεί νοηματικά σε ένα λόγο. Με τον τρόπο αυτό μπορεί να ενοποιήσει ή να αποκλείσει ομάδες ή ιδεολογίες. (Pennycook 2013 στο Umar Bello 2013: 92-95). Και στους δύο πολιτικούς αυτή η τακτική θα λέγαμε ότι είναι γνωστή, αφού οι αντωνυμίες α' πληθυντικού είναι πολυάριθμες τόσο στους λόγους της Λε Πεν (nous [169], nos [54], notre [63], nôtre [1]) όσο και στον λόγο του Μιχαολιάκου (εμείς [12], μας [47], εμάς [5]). Παρόλο που και στην προκειμένη περίπτωση οι λόγοι της Λε Πεν έχει πολύ περισσότερες αντωνυμίες σε α' πληθυντικό από ότι οι λόγοι του Μιχαολιάκου, κρίνεται απαραίτητο να τονισθεί η ιδιαιτερότητα της γαλλικής γλώσσας να χρησιμοποιεί την προσωπική αντωνυμία πάντα πριν από ένα ρήμα, ενώ στα ελληνικά η κατάληξη του ρήματος αρκεί για να προσδιορίσει το πρόσωπο. Σε όλες του τις αναφορές στο «εμείς» ο Μιχαολιάκος αναφέρεται στους οπαδούς της Χρυσής Αυγής, ενώ μόνο μία φορά χρησιμοποιεί την συγκεκριμένη αντωνυμία για να αναφερθεί στο σύνολο των μουσουλμάνων ελλήνων («...έγραφαν με αραβικούς χαρακτήρες και τους μάθαμε εμείς να γράφουν την τουρκική γλώσσα...»). Αυτό δε συμβαίνει, βέβαια, και με την αντωνυμία «μας» ή «εμάς», όπου χρησιμοποιείται αρκετά πιο συχνά στην ενοποίηση των

ακροατών υπό το φάσμα της χώρας («την Μακεδονία μας», «την πατρίδα μας», «των εθνικών συμφερόντων μας», «της εθνικής μας ιστορίας»). Στην περίπτωση της Λε Πεν, συμβαίνει ακριβώς το ίδιο: η χρήση του «nous» γίνεται τόσο αναφορικά με το κόμμα της όσο και με την γαλλική ταυτότητα του ακροατηρίου της. Αυτό που αξίζει να σημειώσουμε είναι η επαναληψιμότητα των ουσιαστικών που ακολουθούν την αντωνυμία «nos» («nos adversaries» [3] «nos adhérents» [2], «nos actions» [2], «nos valeurs» [2], «nos régions» [2], «nos yeux» [2], «nos cultures» [2], «nos villes» [2], «nos compatriots» [2], «nos cœurs» [2]).

Το β' πληθυντικό πρόσωπο είναι μοιρασμένο θα λέγαμε κάπως πιο αναλογικά στους δύο λόγους και είναι πιο εύκολο να συνειδητοποιήσουμε την χρήση του και στις δύο γλώσσες. Το β' πληθυντικό πρόσωπο μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως άμεση αναφορά σε μία ομάδα που προφανώς είναι παρούσα στην εκφώνηση ενός λόγου. Η Λε Πεν χρησιμοποιεί το «vous» αρκετά συχνά και μάλιστα κολακεύοντας συχνά το ακροατήριό της («vous êtes intelligents», «vous êtes drôles» «vous êtes des observateurs averti de la politique française» κ.ο.κ.). Ο Μιχαολιάκος χρησιμοποιεί αντωνυμίες β' πληθυντικού προσώπου για να αναφερθεί μεν στους οπαδούς της Χρυσής Αυγής, κυρίως όμως στους αντιπάλους του. Καθώς, ορισμένοι εκ των λόγων του εκφωνούνται στο ελληνικό κοινοβούλιο, ο Μιχαολιάκος με τη χρήση του β' πληθυντικού «επιτίθεται» στους πολιτικούς του αντιπάλους εντός της αίθουσας. («εσείς προσωπικά κ. Πρόεδρε», «το μνημόνιο ου Σύριζα το ψηφίζατε κι εσείς», «εσείς τι κάνετε, ξεπουλάτε τα πάντα», «εσείς που λέτε ότι είστε»).

ΛΕΞΙΛΟΓΙΟ

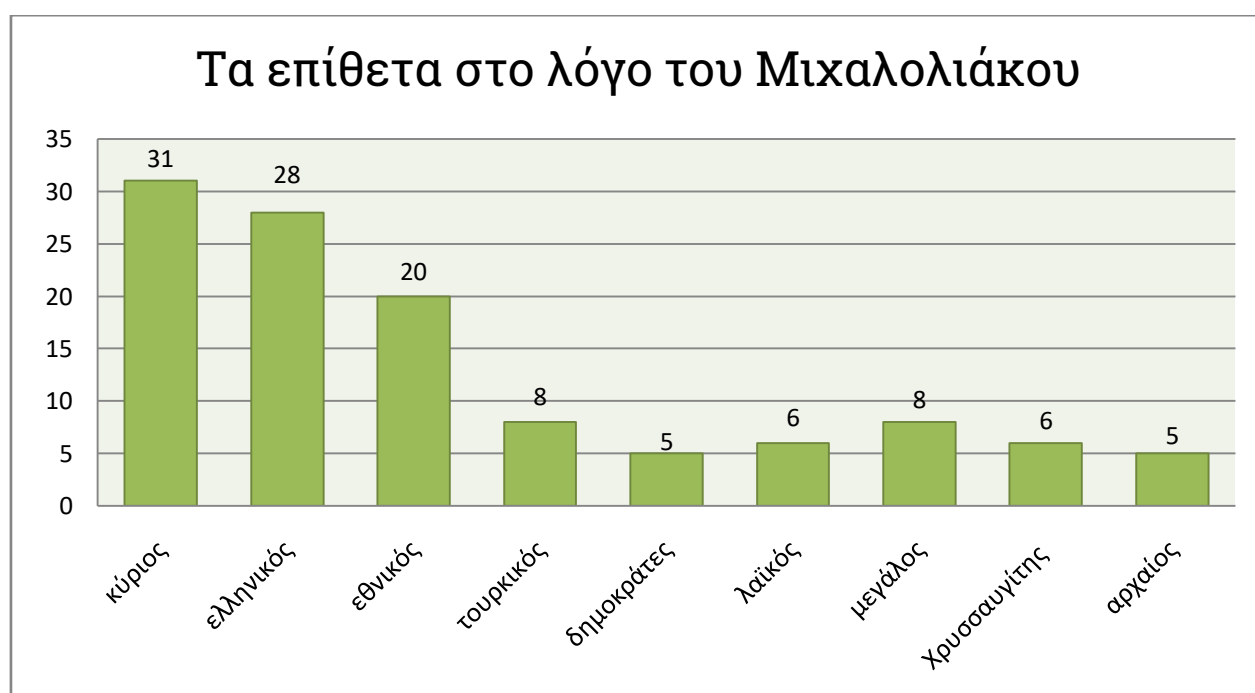
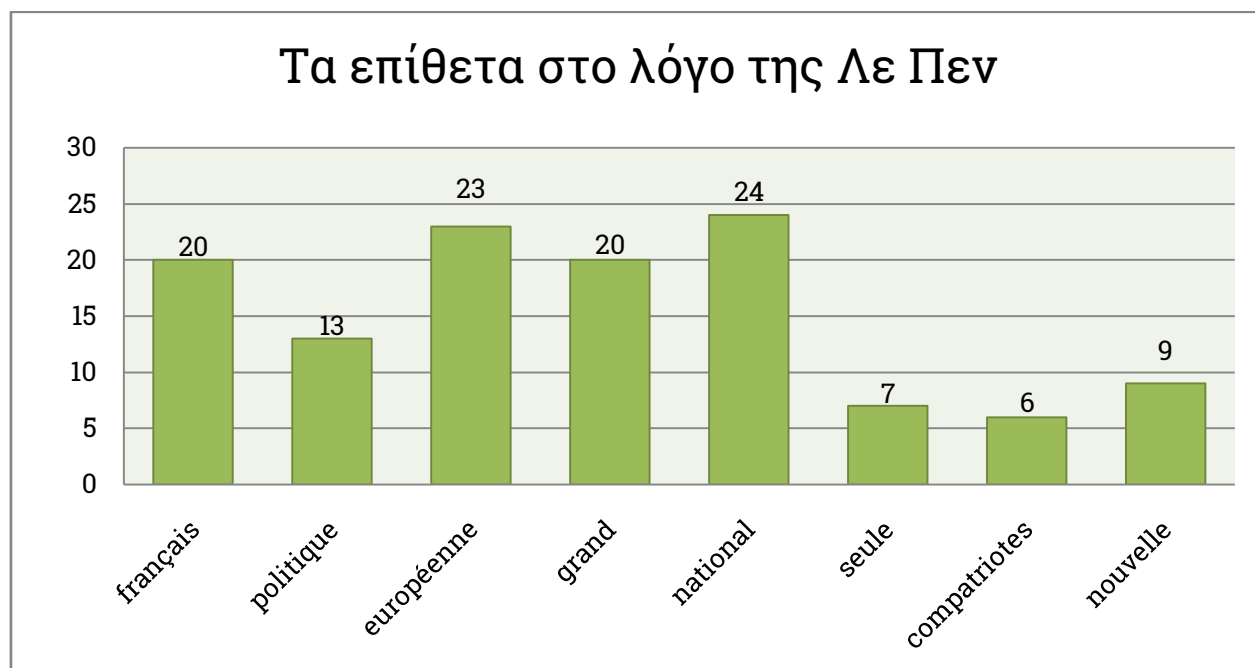
Το λεξιλόγιο που χρησιμοποιείται σε έναν πολιτικό λόγο αποτελεί μια αστείρευτη πηγή εξαγωγής συμπερασμάτων. Αντικατοπτρίζει το εκπαιδευτικό και κοινωνικό υπόβαθρο του ομιλητή και αντανακλά τις ιδεολογίες και προθέσεις του πολιτικού του οράματος. Υπάρχουν πολλοί τρόποι να μελετηθεί το λεξιλόγιο σε ένα πολιτικό λόγο

Οι δύο πολιτικοί να έχουν παρόμοιο λεξιλόγιο, εφόσον και οι δύο λόγοι είναι εθνικιστικοί, εν προκειμένω φαίνεται να υπάρχουν πολλοί κοινοί τόποι μεταξύ των δύο σωμάτων κειμένων. Η λέξη «Français» εμφανίζεται μέσα στο σώμα κειμένου 42 φορές, αλλά καθώς είναι ομόηχη με το αντίστοιχο επίθετο, συγκεντρώθηκε ο αριθμός της συχνότητας στην οποία εμφανίζεται ως ουσιαστικό. Το δεύτερο ουσιαστικό σε μεγάλη συχνότητα στους λόγους της Λε Πεν είναι η λέξη «pays». Η «χώρα» διαχωρίζει τα σύνορα και ενοποιεί ή διαχωρίζει γεωγραφικά τα έθνη με αποτέλεσμα να είναι εκφωνείται συχνά σε έναν εθνικιστικό λόγο. Το ίδιο ισχύει και στην περίπτωση του Μιχαολιάκου, όπου η πρώτη λέξη σε συχνότητα είναι η λέξη «κράτος» (κράτος [18], κράτους [2]). Η Λε Πεν επαναλαμβάνει αρκετά τη λέξη «politique», η οποία εμφανίζεται 24 φορές στο σώμα κειμένου. Όπως και στην παραπάνω περίπτωση, η λέξη είναι ομόηχη με το αντίστοιχο επίθετο, για το λόγο αυτό συγκεντρώθηκε ο αριθμός της συχνότητας στην οποία εμφανίζεται ως ουσιαστικό ([12]). Στο λόγο της Λε Πεν βλέπουμε λέξεις, που είναι σχετικά απλές και όχι ιδιαίτερα πομπώδεις. Η λέξη «peuple» (peuple [19], peuple [7]), φιγουράρει αρκετά στο λόγο της και έχει ένα αρκετά εκλαϊκευμένο στόχο, εφόσον αναφέρεται στο γαλλικό λαό και σε αυτόν εκφωνεί το λόγο της. Η λέξη «vie» ([20]) επίσης είναι αρκετά συχνή μέσα στο λόγο της, αφού σκοπεύει μέσα από το πρόγραμμά της να αλλάξει τη ζωή της Γαλλίας και η πολιτική της αφορά τη ζωή του λαού. Τέλος, η ύπαρξη της λέξης «liberté» ([19]), αποτελεί – πέρα από μία έντονη συναισθηματικά λέξη – ένα συνδετικό κρίκο με το παρελθόν της Γαλλίας, ως μέγιστο ιδεώδες του γαλλικού πολιτισμού που πηγάζει από τη Γαλλική Επανάσταση (εξ' ου και βρίσκεται στο γαλλικό εθνικό σύνθημα Liberté, égalité, fraternité). Φέρει επομένως μία διάθεση επαναστατική και συνδέεται άρρηκτα με τον γαλλικό πολιτισμό και την ιστορικότητά του. Τέλος, ένα σημαντικό ουσιαστικό που πρέπει να αναφερθεί εν προκειμένω είναι το «combat» (combat [9], combats [3]), η «μάχη» δηλαδή, η οποία επίσης είναι στοιχείο ενός λόγου που αποσκοπεί στην ανατροπή και τον ξεσηκωμό. Οι λέξεις «hommes» και «mouvements» είναι πιο ουδέτερες, αλλά χρησιμοποιούνται αρκετά συχνά στους λόγους τις Λε Πεν.

Είναι αναγκαίο να υπογραμμίσουμε ότι εφόσον κάθε λόγος έχει διαφορετικό θεματικό περιεχόμενο και ο πολιτικός εστιάζει σε ένα συγκεκριμένο θέμα, κάποιες λέξεις θα βρίσκονται σίγουρα σε μεγαλύτερη συχνότητα από ότι άλλες. Αυτό μπορεί να εξηγήσει και την ύπαρξη της λέξης «τζαμί» (τζαμί [14] τζαμιού [1], τζαμιά [2]) στο λόγο του Μιχαολιάκου, καθώς μέσα στο σώμα κειμένων που αναλύθηκαν υπάρχει ο λόγος που εκφώνησε στο Βοτανικό με θέμα την εναντίωσή του στην ανέγερση ενός τζαμιού. Η λέξη «Δημοκρατία» έρχεται σε μεγάλη συχνότητα με 19 ευρήματα μέσα στους λόγους του Μιχαολιάκου, ωστόσο εφόσον αναφερόταν στην «Νέα Δημοκρατία» δε συμπεριλήφθηκε στην λίστα. Ο λόγος του Μιχαολιάκου διαθέτει περισσότερες λέξεις αναφορικά με το πολιτικό σύστημα, όπως «νομοσχέδιο» (νομοσχέδιο [12], νομοσχεδίου [4], νομοσχέδια [2]), «κόμμα» (κόμμα [9], κόμματα [2], κομμάτων [3], κόμματος [2]) και «βουλευτές» (βουλευτές [9], βουλευτής [1], βουλευτών [2], βουλευτή [1]). Αυτό που παρουσιάζει μεγάλο ενδιαφέρον είναι εμφάνιση της λέξης «αίμα». Τις περισσότερες φορές έρχεται ως σύνταξη «χύθηκε αίμα» αναφερόμενος σε πρότερους αιματηρούς αγώνες. Η λέξη αίμα είναι αρκετά συνδεδεμένη με τη φιλοσοφία του κόμματος. Άλλωστε ένα από τα συνθήματα της Χρυσής Αυγής: «Αίμα, τιμή, Χρυσή Αυγή», περιέχει μέσα τη λέξη αίμα. Τελευταία στη λίστα είναι η λέξη «ιστορία» (ιστορία [8], ιστορίας [2]). Το κόμμα συνδέει άμεσα την φιλοσοφία του με την αρχαία ελληνική ιστορία. Καθώς ο εθνικισμός βασίζεται στην ιστορία ενός τόπου ο Μιχαολιάκος ελπίζει να αφυπνίσει αισθήματα μέσω της αναφοράς του στην κοινή τους καταγωγή και ιστορία.

ΕΠΙΘΕΤΑ

Το ίδιο συμβαίνει και με τη χρήση των επιθέτων και στα δύο σώματα πολιτικών λόγων. Τόσο η Λε Πεν όσο και ο Μιχαολιάκος φαίνονται να χρησιμοποιούν αρκετά συχνά το επίθετο «français» (français [14] française [5], françaises [1]) και «ελληνικός» (ελληνικού [8], ελληνική [7], ελληνικό [5], ελληνικός [5], ελληνικής [3]) αντίστοιχα, τα οποία αμφότερα αφορούν την εθνική ταυτότητα του κάθε πολιτικού, αλλά και του ακροατηρίου που παρακολουθεί την

ομιλία. Επίσης κοινός τόπος και των δύο πολιτικών είναι η αναφορά στο επίθετο «national» (national [10], nationale [10], nationales [4]) και «εθνικός» (εθνικής [3], εθνικών [1], εθνικές [2], εθνικό [6], εθνική [5], εθνικά [3]), που συνάδει αφενός με τη φύση του εθνικιστικού λόγου και αφετέρου με την προσπάθεια ένταξης του ακροατηρίου σε ένα σύνολο. Το ίδιο ισχύει και με τη λέξη «compatriotes» που έχει σκοπό να ενοποιήσει το ακροατήριο στο πλαίσιο της κοινής τους καταγωγής. Η Λε Πεν αναφέρεται συχνά στην Ευρώπη και την παγκοσμιοποίηση με αποτέλεσμα να βλέπουμε το επίθετο «européenne» σε μεγάλη συχνότητα. Η λέξη «politique» που εμφανίζεται αρκετά συχνά στους λόγους της Λε Πεν και αναδεικνύει τη φύση του πολιτικού λόγου, αλλά και αποτελεί ορολογία στα πλαίσια του κειμένου αυτού. Τέλος, η λέξη «nouvelle» προσδίδει στα λεγόμενα της Λε Πεν το χαρακτήρα εγκαινίασης ενός καινούργιου καθεστώτος, το οποίο πρεσβεύει η πολιτική της. Στην περίπτωση του Μιχαολιάκου, η λέξη «νέος» ερχόταν δεύτερη σε συχνότητα με 25 ευρήματα μέσα στους λόγους του Μιχαολιάκου, ωστόσο, εφόσον αναφερόταν στην «Νέα Δημοκρατία» κατατάχθηκε λίγο παρακάτω. Ο Μιχαολιάκος χρησιμοποιεί συχνά τη λέξη «κύριος». Παρόλο που είναι σύνηθες σε έναν ελληνικό πολιτικό λόγο η αναφορά σε ένα κύριο όνομα να έπεται της λέξης «κύριος», λόγω σεβασμού και τηρουμένων των τύπων, ο Μιχαολιάκος φαίνεται να τη χρησιμοποιεί με έναν τόνο ειρωνείας: «Μετά τα όσα ανιστόρητα είπε ο *κύριος* πρωθυπουργός δεν απέκλεισε στο μέλλον και μια τροποποίηση» (The whole of Greece will become Golden Dawn 2017). Κατανοείται πώς μία τέτοια χρήση της λέξης «κύριος» είναι ειρωνική τόσο από τα εξωγενή χαρακτηριστικά ενός λόγου, όπως για παράδειγμα η στάση του σώματος ή ο τόνος της φωνής όσο και τα ενδογενή, όπως το συγκεκριμένο και τα συμφραζόμενα. Ουσιαστικά αποκαλώντας ανιστόρητο τον πρωθυπουργό και σε ένα λόγο που βρίθει κατηγοριών ενάντια στην πολιτική του, μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η χρήση της λέξης δεν αποτελεί σύμβολο σεβασμού. Η λέξη «τουρκικός» βρίσκεται σε μεγάλη συχνότητα επίσης (τουρκική [5], τουρκικής [1] τουρκικών [1], τουρκικού [1]). Το ιστορικό παρελθόν της Ελλάδας και της Τουρκίας με νωπές τις μνήμες των διωγμών και της προσφυγιάς είναι αρκετά λογικό να βρίσκονται σε έναν ελληνικό εθνικιστικό λόγο, μάλιστα ως «τουρκική προπαγάνδα» ή «τουρκικών συμφερόντων». Ακολουθούν εν συνεχεία οι λέξεις «δημοκράτης» (δημοκράτες [4], δημοκράτης [1]) – όπως αναφέρθηκε πριν – καθώς και «λαϊκός» (λαϊκές [1], λαϊκό [4], λαϊκά [1]). Το επίθετο «λαϊκός» δημιουργεί την αίσθηση σημασίας του λαού για την πολιτική του ομιλούντος στο ακροατήριο. Τέλος, ο Μιχαολιάκος έχει πλάσει – κατά κάποιο τρόπο – τη λέξη «χρυσσαυγίτης» (χρυσσαυγίτισσες [2], χρυσσαυγίτες [4]), η οποία περιγράφει τους ακολούθους και οπαδούς του κόμματος και με αυτήν απευθύνεται στο ακροατήριό του δημιουργώντας την αίσθηση της ομάδας.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Η μελέτη των λόγων των δύο πολιτικών είναι ένα εύφορο πεδίο έρευνας που μπορεί να αποφέρει πολυδιάστατα οφέλη, γλωσσολογικά, πολιτικά, αλλά και κοινωνικά. Η παραπάνω μελέτη αποτελεί μία έρευνα με κύριο ενδιαφέρον την επίδραση ενός πολιτικού ακροδεξιού λόγου στην κοινή γνώμη. Όπως αναδείχθηκε μέσα από την έρευνα τόσο η Μαρίν Λε Πεν όσο και ο Μιχαολιάκος φέρουν πολλά κοινά στους πολιτικούς τους λόγους. Η εκτενής αναφορά τους σε λέξεις που έχουν ως επίκεντρο την εθνική ταυτότητα, αλλά και η συνολικές αναφορές τους στο έθνος, μέσω της ιστορίας, της γλώσσας, της γεωγραφίας ή του πολιτισμού, είναι αυτό που χαρακτηρίζει έναν εθνικιστικό λόγο και ο μεγαλύτερος κοινός τόπος των δύο πολιτικών. Τα βασικά γνωρίσματα που χαρακτηρίζουν ένα έθνος μετατρέπονται σε επιχειρηματολογία για τους δύο πολιτικούς. Όλα τα χαρακτηριστικά που διαμορφώνουν ένα έθνος αποτελούν παράλληλα και ένα μέτρο σύγκρισης και απόστασης από τα άλλα έθνη, γεγονός που ενισχύει το γόητρο ενός εθνικιστικού λόγου. Οι αναφορές στην ιστορικότητα της Γαλλίας και της Ελλάδας στους λόγους τους, φροντίζουν να επικαλεστούν τις ρίζες του εκάστοτε λαού και να δημιουργήσουν ένα κοινό αγώνα για το ακροατήριό τους. Παρότι και οι δύο αναφέρονται στην ιστορία, ο Μιχαολιάκος χρησιμοποιεί πολύ περισσότερες φορές παραδείγματα παρμένα από την ιστορία της Ελλάδας σε αντίθεση με την Λε Πεν. Ιστορικές προσωπικότητες, όπως ο Κολοκοτρώνης, ζωντανεύουν στους λόγους των δύο πολιτικών, προκειμένου να εμπνεύσουν το κοινό τους και να το ταυτίσουν με ένα ιστορικό παρελθόν. Η θρησκεία, επίσης, ενέχει το χαρακτήρα της διαφορετικότητας είτε αναφερόμενοι στην ορθοδοξία της Ελλάδας είτε αναφερόμενοι στην μισαλλοδοξία των μουσουλμάνων, διότι αμφότερα γίνονται μέσα για να αναδειχθεί ο χαρακτήρας ενός έθνους. Ο πολιτισμός διαδραματίζει τον ίδιο ρόλο με την ιστορία στους δύο πολιτικούς, εφόσον και οι δύο επιλέγουν την ανάδειξη της εκάστοτε κουλτούρας, προκειμένου να ενοποιήσουν το ακροατήριό τους σύμφωνα με τα κοινά βιώματά τους. Η γεωγραφία των δύο χωρών στους λόγους τους έχει ως στόχο την διάταξή τους σε ένα πλαίσιο που θα τους διαχωρίζει από τους «άλλους». Η γεωγραφία είναι σχετική εφόσον υπάρχουν αναφορές στους απόδημους, όμως η συνοριακή έκφασή της φροντίζει να καθιστά τα σύνορα ως μέσο διαφοροποίησης εκ των γειτονικών και απειλητικών για αυτούς χωρών. Η ενοποίηση ενός ακροατηρίου υπό ένα εθνικό πλαίσιο είναι εκτενέστατη και στους δύο λόγους, αν και αξίζει να σημειώσουμε ότι ο Μιχαολιάκος αναδεικνύει το ελληνικό έθνος (ιστορία, θρησκεία, πολιτισμός, γεωγραφία) σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό, ενώ στην περίπτωση της Λε Πεν υπάρχει μεγαλύτερη σύγκρουση με οτιδήποτε διαφορετικό. Αναφερόμενοι στην επιθετικότητα, αξίζει να υπογραμμίσουμε ότι και οι δύο χρησιμοποιούν επιθετική ρητορική κατά των πολιτικών αντιπάλων τους, αλλά και των επιλογών τους, καθώς και απέναντι σε ομάδες που απειλούν το έθνος (όπως η Ευρωπαϊκή Ένωση, οι μετανάστες, οι ξένοι επενδυτές κ.ο.κ.). Σε αντίθεση με τη Λε Πεν, ο Μιχαολιάκος παρουσιάζει πιο έντονα τα θετικά της Χρυσής Αυγής, καθώς αναφέρεται εκτεταμένα στις δράσεις και τις ευκαιρίες που δίνει το κόμμα στο λαό. Η Λε Πεν από την άλλη επιλέγει να παρουσιάζει σχετικά αυθαίρετα τα θετικά χαρακτηριστικά του κόμματος, μέσα από τη χρήση κυρίως του α' πληθυντικού συνοδευόμενο από πιο επαναστατικές λέξεις και σημασίες που, όμως δεν αφορούν οργανωμένες δράσεις του κόμματος. Η Λε Πεν ασκεί έντονη κριτική στο θεσμό Ευρωπαϊκής Ένωσης, αλλά αναφέρεται συχνά και στην οικονομία της Γαλλίας

υποστηρίζοντας την στήριξη της επαρχιακής οικονομίας. Στην περίπτωση των δύο πολιτικών είναι αξιοσημείωτο το γεγονός ότι και οι δύο πολιτικοί απευθύνονται σε οικονομικά πιο ευάλωτα κοινωνικά στρώματα, αφού από τη μία η Λε Πεν θέλει να ενισχύσει την οικονομία της επαρχίας κι από την άλλη ο Μιχαολιάκος οργανώνει συσσίτια για τον ελληνικό πληθυσμό. Παρά τις επιμέρους διαφορές που διακρίνονται μέσα από τη παρούσα μελέτη, στην έρευνα αναδεικνύονται αρκετά κοινά στοιχεία, τα οποία μπορούν σε ένα βαθμό να χαρακτηρίσουν καθολικά τον εθνικιστικό λόγο. Η διαδικασία ανάλυσης των παραπάνω δεδομένων προσφέρει μία κριτική ματιά στα μέσα πειθούς που χρησιμοποιούνται σε έναν εθνικιστικό πολιτικό λόγο, καθώς επίσης και την σημασία που αυτά μπορεί να έχουν για την πολιτική που ασκεί ένα κράτος.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Παρά την επιχείρηση διάσπασης των εθνικιστικών παρορμήσεων που τροφοδότησαν δύο παγκόσμιους πολέμους, η άνοδος της ακροδεξιάς αποτελεί ένα μείζον πολιτικό και κοινωνικό μήνυμα που δεν θα έπρεπε να περνά απαρατήρητο. Με την Ευρώπη να προσεγγίζει την τρίτη δεκαετία μιας νέας χιλιετίας, ο εθνικισμός επιστρέφει με όλους του κινδύνους που караδοκούν μαζί του. Η ακροδεξιά ιδεολογία ανακαλεί μνήμες του προηγούμενου αιώνα, όταν το φυλετικό μίσος στην προσπάθεια διάπλασης της εθνικής συνείδησης πολλών χωρών, άφησε πίσω του αμέτρητα θύματα. Με την πρόφαση ότι πραγματική πρόθεση της ακροδεξιάς είναι να διατηρήσει και να προστατεύσει την εθνική κουλτούρα και διαφορετικότητα, σε μία εποχή, όπου η παγκοσμιοποίηση ευνοείται, η κινδυνολογία της ακροδεξιάς βρίσκει ολοένα και περισσότερους υποστηρικτές. Η Μαρίν Λε Πεν και ο Νικόλαος Μιχαολιάκος αποτελούν σύμβολα αυτής της νέας έξαρσης και της ανάδειξής της. Ισχυριζόμενη ότι η εθνική ταυτότητα ασθενεί στο βωμό μιας καθολικής κουλτούρας, η ακροδεξιά βρίσκει πάτημα να κινδυνολογήσει και να αποκτήσει τη δική της θέση στην πολιτική ιστορία. Η Χρυσή Αυγή και ο Εθνικός Συναγερμός πρόκειται να μας απασχολήσουν αρκετά τα επόμενα χρόνια, καθώς το κύμα υποστήριξής τους αυξάνεται συνεχώς, και καθώς οι πολιτικές εξελίξεις φαίνεται να ευνοούν την άνθισή τους.

Ο πολιτικός λόγος πάντα θα αποτελεί μία αστείρευτη πηγή ερευνών για πολλούς μελετητές της γλώσσας. Κι αυτό γιατί οι πολιτικοί λόγοι μοιάζουν με αντανakλάσεις των εποχών που αλλάζουνε ραγδαία και μαζί τους και όλες οι συνθήκες που επακολουθούν. Μέσα από τη μελέτη τους δίνεται η ευκαιρία να γίνουμε μέτοχοι του παρόντος και της ιστορίας που αφήνεται στο διάβα τους και να μπορούμε να ερμηνεύσουμε πολλαπλώς τα στοιχεία που μας δίνονται. Η γλωσσολογική προσέγγιση των πολιτικών λόγων προσφέρει ένα ευρύ πεδίο έρευνας του συσχετισμού της γλώσσας και της ιδεολογίας, καθώς και τον τρόπο πειθούς. Είναι αναγκαίο, λοιπόν, να μελετάμε τέτοια φαινόμενα έχοντας στο μυαλό μας την ιστορική ανάμνηση ακραίων ιδεολογιών και τις συνέπειες που εγκυμονούν για το παρόν και το μέλλον μας. Η ρητορική μιας ιδεολογίας, άλλωστε μπορεί να λειτουργήσει καταλυτικά στην εξέλιξη του ανθρώπου. Έχει όμως, και τη δύναμη να καταστείλει κάθε ανάπτυξη και εξέλιξή του. Όπως μπορούν να μας διδάξουν, άλλωστε οι αναδρομές, η ιστορία επαναλαμβάνεται...

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

«Language and Nation: Crossroads and Connections» Franck Orban, Waxman Verlag GmbH 2016 (Le lepéno-gaullisme nouvel avatar du Front National p. 53-82)

«Marine Le Pen élue présidente du Front national» - Guillaume Perrault, Le Figaro, Mis à jour le 16 Janvier 2011 (Διαθέσιμο στο: <http://www.lefigaro.fr/politique/2011/01/14/01002-20110114ARTFIG00673-marine-le-pen-elue-presidente-du-front-national.php>) Τελευταία προσπέλαση: 25 Απριλίου 2019

«Marine Le Pen in political attack on her father after he belittles Holocaust» – Angélique Chrisafis, The Guardian, Απρίλιος 2015 (Διαθέσιμο στο: <https://www.theguardian.com/world/2015/apr/08/marine-le-pen-front-national-jean-marie-elections-holocaust>) Τελευταία προσπέλαση: 25 Απριλίου 2019

«Right-wing populism is surging on both sides of the Atlantic – here's why.» - Wodak Ruth Emily, The Conversation: 25.11.2015. (Διαθέσιμο στο: <https://theconversation.com/right-wing-populism-is-surging-on-both-sides-of-theatlantic-heres-why-47876>) Τελευταία προσπέλαση: 25 Απριλίου 2019

«Europe and nationalism: A country-by-country guide» - BBC News, Δημοσιεύτηκε 29 Απριλίου 2018 (Διαθέσιμο στο: <https://www.bbc.com/news/world-europe-36130006>) Τελευταία προσπέλαση: 15 Απριλίου 2019

«Proclamation des résultats de l'élection du Président de la République» - Conseil Constitutionnel. Décision n° 2017-171 PDR du 10 mai 2017 (Διαθέσιμο στο: <https://www.conseil-constitutionnel.fr/actualites/communiquer/proclamation-des-resultats-de-l-election-du-president-de-la-republique>) Τελευταία προσπέλαση: 25 Απριλίου 2019

«Who are the gilets jaunes and what do they want?» - Angelique Chrisafis, The Guardian, Δημοσιεύτηκε στις 3 Δεκεμβρίου 2018 (Διαθέσιμο στο: <https://www.theguardian.com/world/2018/dec/03/who-are-the-gilets-jaunes-and-what-do-they-want>) Τελευταία προσπέλαση: 25 Μαρτίου 2019

«Γαλλία: Μετονομάστηκε το «Εθνικό Μέτωπο» - Θα αποκαλείται «Εθνικός Συναγερμός»» - Εφημερίδα «Η Καθημερινή», Δημοσιεύτηκε την 1^η Ιουνίου 2018 (Διαθέσιμο στο: 2019 <http://www.kathimerini.gr/967239/article/epikairothta/kosmos/gallia-metonomasthke-to-e8niko-metwpo---8a-apokaleitai-e8nikos-synagermos>) Τελευταία προσπέλαση 23 Μαρτίου 2019

«Πατρίς – θρησκεία – οικογένεια» Μπασκόζος Γιάννης Ν, Το βήμα, Δημοσιεύτηκε 6 Μαρτίου 2011 (Διαθέσιμο στο: <https://www.tovima.gr/2011/03/06/books-ideas/patris-thriskeia-oikogeneia/>) Τελευταία προσπέλαση: 15 Απριλίου 2019

Alves de Souza, Anderson. (2017). Investigating prescriptions of positive behavior in power-consolidation national anthems. *Signótica*. 29. 575. 10.5216/sig.v29i2.44102. (Διαθέσιμο στο: https://www.researchgate.net/publication/319696783_Investigating_prescriptions_of_positive_behavior_in_power-consolidation_national_anthems) Τελευταία προσπέλαση 15 Απριλίου 2019)

Anthony, L. (2015). AntFileConverter (Version 1.2.0) [Computer Software]. Tokyo, Japan: Waseda University. (Διαθέσιμο στο: <http://www.laurenceanthony.net/software>) Τελευταία προσπέλαση: 25 Απριλίου 2019

Anthony, L. (2018). AntConc (Version 3.5.7) [Computer Software]. Tokyo, Japan: Waseda University. (Διαθέσιμο στο: <http://www.laurenceanthony.net/software>) Τελευταία προσπέλαση: 25 Απριλίου 2019

Bale, Tim (2011). «Πολιτική στις Χώρες της Ευρώπης, Πολυεπίπεδη Διακυβέρνηση και Αλληλεπιδράσεις», Εκδόσεις Κριτική, σελ. 174-175

Cala Siria, R. (2015). «La persuasión en el discurso político. Aproximación a las estrategias de comunicación de los partidos españoles desde las elecciones europeas hasta las elecciones andaluzas» *Revista Internacional de Comunicación*, (Διαθέσιμο στο: <https://www.redalyc.org/articulo.oa?id=16838682008>) Τελευταία προσπέλαση: 25 Απριλίου 2019

Fadhil, Abdulkarim. (2018). «The function of lexical cohesion in political speeches» Σελ. : 3-13 (Διαθέσιμο στο: https://www.researchgate.net/publication/327231040_THE_FUNCTION_OF_LEXICAL_COHESION_IN_POLITICAL_SPEECHES) Τελευταία προσπέλαση: 20 Μαρτίου 2019

Grice, H. P. (1989) *Studies in the Way of Words*, Cambridge, Mass., Harvard University Press.

Halikiopoulou, D. Vasilopoulou, S. (2015), «Η εθνικιστική λύση της Χρυσής Αυγής Κρίση του έθνους κράτους και άνοδος της άκρας δεξιάς στην Ελλάδα» (Διαθέσιμο στο: https://www.researchgate.net/publication/286863033_E_ethnikistike_lyse_tes_Chryses_Aug-es-Krise-tou-ethnous-kratous-kai-anodos-tes-akras-dexias-sten-Ellada) (Τελευταία προσπέλαση: 25 Απριλίου 2019)

Marita Eastmond (1998) «Nationalist Discourses and the Construction of Difference: Bosnian Muslim Refugees in Sweden», Oxford University Press 1998, p. 160-164. (Διαθέσιμο στο: <https://academic.oup.com/jrs/article/11/2/161/1577556>) Τελευταία προσπέλαση: 6 Απριλίου 2019

Petty, Richard & Cacioppo, John & Heesacker, Martin. (1981). Effects of Rhetorical Questions on Persuasion: A Cognitive Response Analysis. *Journal of Personality and Social Psychology*. 40. 432-440. 10.1037/0022-3514.40.3.432. (Διαθέσιμο στο: https://www.researchgate.net/publication/232475917_Effects_of_Rhetorical_Questions_on_Persuasion_A_Cognitive_Response_Analysis) Τελευταία προσπέλαση: 25 Απριλίου 2019

- Sousa Galito, Maria. (2018). «Populism as a political phenomenon». JANUS.NET, e-journal of International Relation. 9. 53-69. 10.26619/1647-7251.9.1.4. (Διαθέσιμο στο: https://www.researchgate.net/publication/324849507_Populism_as_a_political_phenomenon) Τελευταία προσπέλαση: 7 Απριλίου 2019
- Stegen, Oliver. (2013). Functions of Rhetorical Questions in Rangi. Handout for 5th International Bantu Language Conference at Paris, June 12-15, 2013 (Διαθέσιμο στο: https://www.researchgate.net/publication/315670001_Functions_of_Rhetorical_Questions_in_Rangi) Τελευταία προσπέλαση: 25 Απριλίου 2019
- Stockermer Daniel, "The Front National in France", Springer, February 2017. "Chapter 2 –The history of the Front National" (Διαθέσιμο στο: https://www.researchgate.net/publication/313692585_The_History_of_the_Front_National) Τελευταία προσπέλαση: 25 Απριλίου 2019
- Textual Analysis of the rhetoric behind the extremist Marine Le Pen's mainstream success - Barbara Wilox - 17 April 2015 (Διαθέσιμο στο: <https://phys.org/news/2015-04-textual-analysis-rhetoric-extremist-marine.html>) Τελευταία προσπέλαση: 25 Απριλίου 2019
- Tsoutsoupis S. (2018) «The Far Right in Greece. Paramilitarism, Organized Crime and the Rise of 'Golden Dawn'» Südosteuropa. Journal of Politics and Society 66 (2018), no. 4, pp. 503-531. (Διαθέσιμο στο: http://www.academia.edu/37885988/The_Far_Right_in_Greece_Paramilitarism_Organized_Crime_and_the_Rise_of_Golden_Dawn) Τελευταία προσπέλαση: 23 Δεκεμβρίου 2018
- Umar Bello (2013) «"If I Could Make It, You Too Can Make It!" Personal Pronouns in Political Discourse: A CDA of President Jonathan's Presidential Declaration Speech», 87-94 (Διαθέσιμο στο: <http://dx.doi.org/10.5539/ijel.v3n6p84>) Τελευταία προσπέλαση: 6 Μαρτίου 2019
- Van Dijk, T. A. (1998) 'Political linguistics, What is political discourse analysis?' 11-52.
- van Dijk, T. A. (2006) 'Discourse and manipulation', Discourse & Society, 17(3), pp. 359–383. doi: 10.1177/0957926506060250.
- van Dijk, T. A. 1995a. Discourse semantics and ideology. Discourse & Society 6(2): 243-289.
- Paul Anthony Chilton (2004) – "Analyzing Political Discourse: Theory and Practice" Routledge, (Chapter 2: Language and Politics p. 21- 33) (available: <https://books.google.gr>)
- Wodak, Ruth. (2017). Discourses about Nationalism. (Διαθέσιμο στο: https://www.researchgate.net/publication/305709817_Discourses_about_Nationalism) Τελευταία προσπέλαση: 6 Απριλίου 2019
- Βανδώρος, Σ., & Σταυρακάκης, Ι. (2015). Εισαγωγή στις πολιτικές ιδεολογίες. Αθήνα: Σύνδεσμος Ελληνικών Ακαδημαϊκών Βιβλιοθηκών.
- Σαρηγιαννίδης Μ., Χατζηκωνσταντίνου Κ. Μπαξεβάνης Χ. (2012) «Θεωρητικές Αφετηρίες στις Διεθνείς Σχέσεις», Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, Εκδόσεις Σάκκουλα. Σελ 16-40

«Κάτω τα χέρια απ' τη Μακεδονία!» Ομιλία Ν. Μιχαλολιάκου στη Βουλή (15118), Νικόλαος Μιχαλολιάκος (Διαθέσιμο στο: https://www.youtube.com/watch?v=brRVLkQE3Zo&fbclid=IwAR3OraHWQqDDBd8Q2uHwZ4rIBSnCoQzlTzLQj3qQepTP9-v_c_T7xrYNOo4) Τελευταία προσπέλαση: 30 Απριλίου 2019

The whole of Greece will become Golden Dawn 2017, Νικόλαος Μιχαλολιάκος (Διαθέσιμο στο: <https://www.youtube.com/watch?v=2v1Jtm3VrLk>) Τελευταία προσπέλαση: 30 Απριλίου 2019

Speech at Votanikos Against the Mosque, Νικόλαος Μιχαλολιάκος (Διαθέσιμο στο: <https://xaameriki.wordpress.com/2016/11/03/nikolaos-michaloliakos-speech-at-votanikos-against-the-mosque/>) Τελευταία προσπέλαση: 30 Απριλίου 2019

Nikolaos Michaloliakos – Golden Dawn 8th Congress – Speech Highlight, Νικόλαος Μιχαλολιάκος (Διαθέσιμο στο: <https://xaameriki.wordpress.com/2016/04/17/nikolaos-michaloliakos-golden-dawn-8th-congress-speech-highlight/>) Τελευταία προσπέλαση: 30 Απριλίου 2019

Leftists and Neo Liberals Systemically Destroy the Institutions and Values of the Nation, Νικόλαος Μιχαλολιάκος (Διαθέσιμο στο: <https://xaameriki.wordpress.com/2017/10/11/leftists-and-neo-liberals-systemically-destroy-the-institutions-and-values-of-the-nation/>) Τελευταία προσπέλαση: 30 Απριλίου 2019

Nikolaos Michaloliakos: Sound the Bells Mournfully Across the Country! Fatherland-Religion-Family, Νικόλαος Μιχαλολιάκος (Διαθέσιμο στο: <https://www.youtube.com/watch?v=W55xVbqMODk>) Τελευταία προσπέλαση: 30 Απριλίου 2019

Discours de Marine Le Pen (22 janvier 2019) [Réunion publique au Thor (84) : discours de Marine Le Pen], Marine Le Pen, (Διαθέσιμο στο: <https://rassemblementnational.fr/discours/reunion-publique-au-thor-84-discours-de-marine-le-pen/>) Τελευταία προσπέλαση: 30 Απριλίου 2019

Discours de Marine Le Pen à la Fondation Spinoza à Genève (21 janvier 2019) [Genève (Suisse) : Discours de Marine Le Pen à la Fondation Spinoza], Marine Le Pen, (Διαθέσιμο στο: <https://rassemblementnational.fr/discours/geneve-suisse-discours-de-marine-le-pen-a-la-fondation-spinoza/>) Τελευταία προσπέλαση: 30 Απριλίου 2019

Discours de Marine Le Pen à Lyon (1 juin 2018) [Discours de Marine Le Pen à Lyon], Marine Le Pen, (Διαθέσιμο στο: <https://rassemblementnational.fr/discours/marine-le-pen-a-lyon-1er-juin-2018/>) Τελευταία προσπέλαση: 30 Απριλίου 2019

Discours de Marine Le Pen à Paris (1 mai 2016) [1er mai 2016 : discours de Marine Le Pen], Marine Le Pen, (Διαθέσιμο στο: <https://rassemblementnational.fr/discours/1er-mai-2016-discours-de-marine-le-pen/>) Τελευταία προσπέλαση: 30 Απριλίου 2019

Discours de Marine Le Pen à Paris (10 décembre 2015) [Discours de Marine Le Pen à Paris (10 décembre 2015)], Marine Le Pen, (Διαθέσιμο στο:

<https://rassemblementnational.fr/discours/discours-de-marine-le-pen-a-paris-10-decembre-2015/>) Τελευταία προσπέλαση: 30 Απριλίου 2019

Discours de Marine Le Pen au Monument de la Victoire (10.11.2018) [Allocution de Marine Le Pen au Monument de la Victoire (10/11/2018)], Marine Le Pen, (Διαθέσιμο στο:

<https://rassemblementnational.fr/discours/intervention-de-marine-le-pen-au-monument-de-la-victoire/>) Τελευταία προσπέλαση: 30 Απριλίου 2019

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΩΝ ΔΥΟ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ

ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΗΣ MARIN LE PEN

Discours de Marine Le Pen (22 janvier 2019)

Mesdames, messieurs, chers amis,

Quel plus bel endroit pouvait-on trouver que ce magnifique village médiéval du Thor, ce village millénaire de France, ici dans ce Vaucluse entre les lavandes et les vignes pour lancer une campagne qui est certes une campagne européenne, mais surtout une campagne pour la France et je n'hésite pas à le dire, une campagne pour les Français. [...]

Notre pays, mes amis, comme l'Europe, se trouve à la croisée des chemins. L'élection européenne permettra au peuple de dire dans quelle direction il souhaite qu'on l'entraîne.

Comme partout en Europe, le peuple refuse qu'on l'engage davantage dans une mondialisation sauvage qui le ruine, dans un système qui asservit les hommes ou les entreprises à la loi du plus fort, c'est-à-dire la loi de la jungle, à la dictature des marchés financiers, au règne de l'argent roi.

Dans un département comme le Vaucluse qui est un des six départements les plus pauvres de France, dans un département où un Vauclusien sur cinq vit en dessous du seuil de pauvreté, vous savez que la mondialisation n'est pas heureuse, qu'elle a livré nos emplois, notre agriculture (ici maraîchère et fruitière), nos industries, nos commerces à une concurrence sauvage totalement déloyale. [...]

Il est temps de faire cesser ce scandale et de rappeler à tous qu'ici on est en France et qu'en France, on applique la loi française.

Parallèlement à cette véritable submersion, s'est développé une insécurité qui pourrit la vie des gens : pour ne citer qu'un chiffre mais qui témoigne de l'ensauvagement de certains quartiers, en 2018 les agressions contre les pompiers dans le département ont crû de plus de 50%, tout comme les scènes de guérilla urbaine qui se multiplient à la moindre occasion.

Vous le savez, la presse s'en fait l'écho régulièrement.

Au Pontet en revanche, où notre ami Joris Hébrad est maire, la délinquance a baissé, comme à Camaret avec Philippe de Beauregard. Comme quoi, c'est comme en Italie avec Mattéo Salvini, quand on veut on peut. Comme dans toute la France, de Lille à Marseille ou de Brest à Strasbourg, vous voyez ici se détériorer cette douce France qui est la nôtre, s'effacer doucement cette qualité de vie si caractéristique de notre belle Provence.

Vous mesurez combien il est nécessaire d'apporter à notre peuple les protections dont il a besoin, combien sont nécessaires les régulations qui permettront ce que nous appelons « le juste échange », combien le retour à une politique ferme sur l'immigration et la délinquance s'impose de manière urgente.

M. Macron est au pouvoir depuis vingt mois, pardon, depuis cinq ans et vingt mois puisque, durant le dernier quinquennat, il a été le plus proche collaborateur de François Hollande, avant d'être lui-même ministre de l'Economie.

Celui qui se présentait comme « un leader pro business » présente un bilan sans appel : tous les indicateurs sont au rouge : l'emploi, la croissance, la dette, les déficits, les investissements, la création d'entreprise alors qu'il nous disait lui-même que la première année de son action allait être déterminante.

A ce stade, il ne reste de son action présidentielle que des petites phrases méprisantes qui ont blessé tant de Français, une vidéo hallucinante de drag-queens se trémoussant sur le parvis de l'Elysée, une photo des délinquants torse nu enlaçant le président en faisant un doigt d'honneur, ou le consternant feuilleton Benalla dont la saison 2 vient de commencer.

Le choc de confiance n'a pas eu lieu.

La seule chose que l'on a vu, c'est un choc fiscal et un choc social qui ont fini par ébranler à juste titre le pays.

Macron c'est un échec dans les résultats. C'est aussi et surtout, et c'est définitif, un échec de la théorie économique sur laquelle il avait bâti tout son projet politique : la théorie « du ruissellement. »

La théorie du ruissellement vous savez, c'est cette fable prétendument scientifique qui consiste à prétendre que l'enrichissement préalable des 1 % plus riches finit par profiter aux autres.

M. Macron a appliqué ce principe à la lettre par conviction peut-être et plus sûrement pour remercier les très généreux donateurs qui l'avaient fait élire : réforme de l'ISF au profit exclusif de spéculateurs, la flat tax sur les dividendes ou les plus-values, l'exit tax supprimée, le CICE au bénéfice des grands groupes comme Total, etc.

Les efforts, vous le savez, ont été demandés aux plus pauvres-retraités, allocataires ou familles modestes, aux étudiants, aux classes moyennes, aux salariés, aux artisans, aux petits entrepreneurs.

Les impôts, les taxes, les prélèvements divers, la TVA sur les taxes, se sont empilés et il nous a servi un mille-feuilles fiscal en béton, indigeste, étouffant, écœurant jusqu'à la nausée. A ce stade, on ne peut plus parler de politique fiscale mais de racket et même de razzia fiscale.

Et je ne veux même pas évoquer l'explosion des amendes de dépassement des 80 Km/h qui ont été, avec les péages ou le stationnement, une autre occasion de rançonner les automobilistes. [...]

Des impôts oui, mais pas pour financer les gaspillages, la planque dorée de Mme Jouanno à 15 000 euros par mois ou les 387 commissions et instances consultatives placées auprès des ministres, ou la retraite en platine de M. Toubon à 30 000 euros par mois, ou des 1244 Jacques

Toubon qui dirigent les agences d'Etat qui coûtaient 50 milliards d'euros déjà en 2012. « Un pognon dingue ».

Et qu'on arrête de nous dire que si on ne paye pas davantage d'impôts, il n'y aura plus de service public.

Plus on paye, moins il y a de service public.

Je pose une question à laquelle nous n'avions pas de réponse (elle est taboue elle aussi) :

Où passe l'argent ? [...]

La révolte des Gilets Jaunes, saine et bienfaisante, légitime et courageuse, est venue sonner la fin de récréation d'un gouvernement inexistant et sonner les cloches d'un président déconnecté et méprisant.

Je sais qu'ici à Avignon, Orange, Cavaillon, Carpentras, Bollène et dans beaucoup d'autres endroits, les Gilets Jaunes ont été et restent actifs.

Qu'ils en soient félicités et remerciés. La France les soutient.

L'Europe les regarde et à envie de les imiter.

La réponse du gouvernement ou plutôt du président a été le déni, le mépris, le conflit. [...]

La crise des gilets jaunes a fait naître d'innombrables questions qui soulèvent les abus et les injustices de la vie quotidienne :

- *Qu'est-ce qui justifie que certains parkings d'hôpitaux soient payants : pourquoi doit-on payer cinq euros quand on vient se faire soigner ou visiter un parent hospitalisé ?*
- *Est-ce normal de payer 2,20 le café dans les gares ?*
- *Pourquoi l'essence sur les autoroutes est-elle à un prix prohibitif ?*
- *N'y-a-t-il pas abus des banques sur les frais bancaires, les lettres de relance, les agios ? (Et c'est prélevé directement sur votre compte sans que vous n'ayez le droit de rien dire !)*
- *Va-t-on continuer avec le scandale des tribunaux de commerce qui, trop souvent, ruinent les petits entrepreneurs à la moindre difficulté ?*
- *Certains Gilets Jaunes ont constaté dans des grandes surfaces l'écart entre les prix affichés et les prix de caisse.*
- *Va-t-on laisser longtemps les pratiques douteuses de la grande distribution ? Je ne parle pas de leur attitude vis-à-vis des petits producteurs.*
- *N'y-a-t-il pas à s'intéresser aux agissements de certains syndicats ?*
- *Est-ce normal de subir un « loto des tarifs » sur le prix des billets de train, des prix souvent exorbitants, aléatoires, pour un service de moins en moins fiable ?*

Et puis il y a des questions plus larges :

Pourquoi depuis quarante ans, nous explique-t-on qu'il n'y a pas de solution pour les SDF français alors que l'Etat est capable de mobiliser en une semaine des dizaines de milliers de places d'accueil pour les migrants ?

Pourquoi dépense-t-on deux milliards avec l'Ame au bénéfice des clandestins quand tant de Français n'ont plus les moyens de se soigner ?

Pourquoi ne met-on pas fin au scandale de migrants prétendument mineurs qui ruinent les budgets sociaux de nos départements ? (2 milliards)

Comment s'étonner que les débats qui n'ont pas lieu à cause d'une Assemblée nationale avec une représentation en trompe l'œil se déroulent du coup sur les ronds-points ou dans la rue avec le risque que cela comporte.

Je le dis ici avec une certaine solennité.

Soit le système se réforme et se reforme vite dans le cadre des institutions, soit il faut s'attendre à ce que la crise s'enkyste, s'aggrave et peut-être entraîne le pays vers le pire.

On le voit, le débat que nous propose un président de la République aux abois mais qui continue à essayer de jouer malin n'est pas à la hauteur de la situation et de la désespérance.

Vous le savez, j'ai proposé un plan de sortie de crise en trois phases :

- 1. Une réforme législative pour la réduction du nombre de parlementaires et l'instauration de la proportionnelle doublée d'une réforme constitutionnelle pour l'instauration du referendum d'initiative populaire ou citoyenne.*
- 2. La dissolution de l'Assemblée nationale*
- 3. Le retour aux urnes redonnant la parole au peuple.*

M. Macron croit pouvoir échapper à la dissolution.

A ce niveau d'exaspération, d'attentes du pays, de défiance populaire pour l'actuelle majorité, il n'aura pas le choix.

De toutes les façons, il n'échappera pas aux électeurs puisque le scrutin européen du 26 mai nous donne l'occasion d'aller le chercher ... démocratiquement.

Entre l'isoloir et l'urne, il n'y aura pas de barrage de CRS pour vous empêcher d'aller le chercher.

Le 26 juin, notre objectif est clair : battre Macron, parce que sa politique est profondément néfaste.

Nous ne devons pas ménager nos efforts pour cela. L'enjeu n'est pas seulement symbolique.

Il faut arrêter ce président qui gouverne seul et qui signe en catimini des traités, sans même en informer les Français, sans même en débattre avec qui que ce soit.

Or, avec ces traités, Emmanuel Macron vend la France à la découpe.

Le Pacte de Marrakech signé en décembre prévoit d'organiser plus de migrations, prévoit de renoncer aux rétentions administratives des clandestins, prévoit une portabilité des droits sociaux pour les immigrés qui quittent la France, bref il organise la submersion et la ruine de la France.

Mais dans quelques jours, le président Macron s'apprête à signer le traité d'Aix-la-Chapelle, la ville allemande d'Aix-la-Chapelle.

C'est un traité d'inspiration mondialiste qui affirme sa croyance dans le dogme du libre-échange pourtant si dévastateur ; il se donne pour objectif de « changer nos sociétés » (si la France ne leur plaît pas, on ne les retient pas), il organise des abandons de souveraineté en matière de défense et en matière diplomatique en liant la France institutionnellement à l'Allemagne dans ces domaines-là. [...]

Nous partageons le même amour de notre Nation, la même détermination à défendre notre peuple, la même volonté de rendre à notre pays sa grandeur.

Le 26 mai sera un rendez-vous historique.

Le combat électoral opposera les nationaux que nous représentons aux mondialistes qu'incarne Emmanuel Macron.

Notre projet pour l'Europe porte le nom « d'Alliance Européenne des Nations », une alliance qui sera la garante de Nations plus fortes, plus libres, plus vivantes, une alliance qui réconciliera 500 millions d'Européens avec la belle idée européenne que les européistes ont si tristement avilie.

Que signifie une Alliance qui n'a pas pour but premier la défense de ce que nous sommes, de ce que nous croyons, de ce que nous avons de plus cher ?

Le moment que nous vivons est à la célébration des cultures européennes, ces expressions toutes différentes, toutes superbes, de l'intimité de l'homme avec la nature, cet attachement de l'homme à sa terre.

L'Alliance Européenne des nations est placée sous le signe de l'indépendance, de la diversité et donc de la puissance et de la vie.

Le premier enjeu de la renaissance nationale et du mouvement européen que nous défendons est, pour nous citoyens comme pour nos pays, la liberté.

Au nom de cette liberté que nous chérissons, nous invitons les peuples à se faire entendre, nous invitons les citoyens à se lever, nous invitons les Français qui partagent notre idéal à nous rejoindre.

Le sixième couplet de notre marseillaise qui chante l'amour de la patrie, les y appelle :

Liberté, liberté chérie, combats avec tes défenseurs.

Vive la liberté !

Vive les peuples d'Europe !

Vive la France !

Discours de Marine Le Pen à la Fondation Spinoza à Genève (21 janvier 2019)

Je vous remercie de m'accueillir aujourd'hui dans votre cercle, un cercle qui porte l'un des noms les plus européens qui soient, un nom qui m'incite à vous parler de l'Europe, pas celle des taux d'intérêts, des traités ou des marchés, celle de la liberté européenne, celle des peuples et des Nations européennes, un nom qui m'incite aussi à vous parler de la vie, et des conditions d'une vie meilleure en Europe.

Comment intervenir ici sans rendre hommage au prince des philosophes, à celui qui fut le premier penseur de la liberté religieuse, ce qui fait de lui sans doute le premier juif athée de l'histoire, à celui qui fut aussi, après François d'Assise, le premier écologiste européen, celui qui rendit l'homme à la nature et fit de l'esprit une manifestation du corps ? Nous qui voulons libérer l'Europe d'une nouvelle forme de dogmatisme, imposé au nom d'une prétendue science économique de droit divin, nous qui nous battons contre l'idée funeste de l'homme hors-sol, sorti de toute détermination collective et coupé de la nature, nous pouvons faire de Spinoza l'un des phares de notre vision du monde, l'un de ceux dont la pensée nous aide à éclairer l'avenir et à sortir de la confusion. C'est à cette lumière que je partagerai avec vous quelques réflexions, qui peut-être nourriront ensuite un échange.

Citoyen exemplaire, Spinoza est devenu penseur de la liberté radicale après que ses deux plus fervents sponsors aient été lynchés par les tenants de la Maison d'Orange. Qu'aurait-il dit en voyant qu'une nouvelle forme d'obscurantisme s'installe en Europe, conquiert des territoires, s'impose comme vérité et comme Bien ? [...] Un récent article publié dans le quotidien français « La Croix » établit que plus de 80 % des migrants sont en réalité les clients de réseaux criminels qui réalisent plusieurs milliards d'euros de chiffre d'affaires en allant chercher des migrants au fin fond de leurs villages et en faisant payer leur famille pour des rêves qu'ils ne vivront jamais. Comment expliquer la complaisance européenne à l'égard d'un tel système criminel quand on sait par ailleurs les conséquences inouïes sur le plan social, économique, sociétal de ces grandes migrations ?

Une nouvelle conquête de la liberté européenne s'impose. Elle s'impose aussi contre la nouvelle religion qui est celle de l'économie. L'économie ne peut faire marché des hommes, elle ne peut faire marché des terres, de l'eau, de l'air, des lois et de la vie. Chacun mesure désormais l'illusion qu'il y a à prétendre instaurer le libre-échange entre des sociétés qui ne partagent pas les mêmes règles du jeu, par exemple sur la propriété industrielle, sur la

sécurité sanitaire et écologique, sur les relations entre l'Etat et l'entreprise. Chacun est conscient que la globalisation a enrichi quelques entreprises qui ont su produire là où le travail est gratuit, vendre là où le pouvoir d'achat est élevé, en ruinant des territoires, en créant des chômeurs par millions, et en détruisant les classes moyennes, c'est-à-dire le pilier de nos démocraties. Et chacun mesure que l'Union européenne est la seule à croire encore à la globalisation comme on y croyait dans les années 1990, malgré tout et contre le mouvement du monde qui va à l'inverse !

Ce constat nous conduit à en appeler au réalisme, celui du marché intérieur, celui de la priorité nationale et européenne, celui de la lucidité sur la situation économique et financière de l'Europe. Il nous conduit à remettre en cause une méthode, celle qui a consisté pour l'Union européenne à décider du politique par l'économie, et à abaisser les Nations au nom de la contrainte économique. Cette méthode ne marche plus, et l'idée de contraindre au fédéralisme par l'économie peut détruire l'Union. Nous ne ferons pas l'économie d'une politique européenne des Nations. L'affirmation « there is no alternative » est la négation même du politique ; s'il y a politique, donc liberté des peuples de se déterminer eux-mêmes, il y a toujours une alternative. Et nous voyons dans la prise de pouvoir de ceux qui prétendent détenir la science économique sur le débat politique, une nouvelle religion et un nouvel intégrisme. Ce libéralisme dévoyé est le pire ennemi de la démocratie. [...]

Nos cultures sont les fruits séculaires de l'adaptation des hommes à leur terre, son climat, ses espèces, sa géographie. Le lien entre nature et culture est indivisible, et c'est le lien social par excellence ; nous sommes ensemble parce que nous avons partagé, hérité, construit, le même territoire. L'individualisme radical dont l'Union européenne se fait le champion est la négation même de notre condition humaine, déterminée par notre langue, par notre famille, par un territoire, prisonniers de la géographie. Et j'ai ce sentiment aussi évident que la globalisation a fait jouer les forces de l'uniformisation, de la mise en conformité et de l'individualisme, le monde qui vient va à l'évidence recréer des différences et de la diversité.

J'ai choisi pour finir d'oublier Spinoza philosophe pour honorer le polisseur de lentilles, appliqué toute sa vie à cette humble besogne, qui lui coûta prématurément la vie. Il aidait à voir le monde.

Je voudrais en quelques mots vous faire partager, non pas ma vision du monde, mais la réalité du monde aujourd'hui, vue à travers les lentilles polies par Spinoza, et pas déformantes je l'espère. Un monde qui n'est pas celui du rêve globaliste des années 1990, un rêve résumé dans le livre « The world is flat ». Un monde qui sort de la confusion pour progresser par les séparations vitales, les réunions nécessaires, et retrouver le « nous » qui sauve.

Nous vivons un moment extraordinaire, celui où l'histoire se remet en marche, celui où le politique reprend la main sur l'économie. Depuis l'incarcération d'une dirigeante de Hua Wei au Canada et les arrestations de quelques Canadiens en Chine, des dirigeants d'entreprise nord-américains ne savent plus s'ils vont en Chine, des dirigeants européens ne savent plus s'ils entrent aux Etats-Unis, la fiction d'un grand marché mondial éclate ! Quand ils le veulent, les Etats-Unis en donnent l'exemple avec des relocalisations massives et près de 4 millions

d'emplois créés en 2018, les Etats reprennent très vite la main, et qui croit que l'OCDE va rester sans réagir devant la politique de contrôle par l'endettement que la Chine développe agressivement en Afrique comme en Europe ! L'Union européenne doit entendre le message ; si elle ne se donne pas une forme politique définie, respectueuse de la souveraineté des Nations, ni marché intérieur ni monnaie unique ne survivront longtemps. L'Union européenne est un géant qui ne peut pas lacer ses souliers pour se mettre à marcher. C'est pourquoi nous proposons que l'Union européenne devienne une Alliance européenne des Nations, au service de la souveraineté, de la puissance et du rayonnement des Etats alliés. [...]

Je terminerai sur l'urgence. L'Union Européenne ne sera qu'un moment de confusion et de désordre si elle ne fixe pas sa frontière extérieure. C'est l'une des conditions du bon voisinage stratégique avec ses voisins proches, c'est l'une des conditions de la sécurité des citoyens européens, c'est surtout une condition de l'unité interne des Nations et de l'Europe. Nous sommes Européens parce que nous partageons l'héritage de Jérusalem et de Rome, d'Athènes et de Constantinople. Cet héritage nous définit et inscrit nos cultures, diverses, en évolution permanente, à l'intérieur d'une civilisation qui leur donne à la fois un fonds commun, des limites, et une dynamique. Nous ne pouvons pas gaspiller cet héritage au nom d'une soumission au multiculturalisme qui a échoué partout. Partout dans le monde, les sociétés multiculturelles sont les plus violentes, les plus criminelles, les plus divisées contre elles-mêmes. Voyez le Mexique ou le Brésil, où le nombre d'homicides est celui de pays en guerre civile ! Nous ne pouvons pas céder à la confusion qui veut qu'un homme, qu'une femme, soient un actif comme les autres, évalué à son prix, et négociable sur le marché mondial. C'est pourquoi les beaux mots de citoyen, de frontière et d'identité doivent être nos mots de passe pour sortir de la confusion, du désordre, et de l'obscurantisme qui nous menacent. Que Spinoza nous aide à affronter des ennemis toujours renaissants !

Discours de Marine Le Pen à Lyon (1 juin 2018)

Mesdames, messieurs, chers amis,

Voilà pratiquement un an que s'achevait la séquence électorale présidentielle/législatives. Dans un an presque jour pour jour, nous voterons aux élections européennes.

Et en ce jour qui constitue un point de bascule, nous nous réunissons ici à Lyon, capitale des Gaules, au centre de notre pays, pour une étape importante et même je crois déterminante de la refondation du mouvement.

Cette refondation je ne vais pas vous le rappeler, vous en êtes conscients, nous l'avons engagée ensemble dès juillet 2017. Cette refondation post-présidentielle s'inscrit elle-même dans le grand plan de transformation de notre mouvement, initiée dès mon élection à la présidence du mouvement en janvier 2011. [...]

Après quatre décennies de lutte, de combats, de sacrifices qui ont permis de faire vivre à nouveau dans le cœur des Français et peut-être de l'Europe la flamme de la nation, nous voilà arrivés au temps de la maturité.

L'escalier, nous le mesurons, a été pentu et long et la dernière marche, nous le savons, est souvent l'une des plus hautes.

Voilà venu le temps où, si nous le décidons, la somme immense de dévouement de plusieurs générations de militants nationaux peut trouver sa pleine et belle justification, celui où il nous faut récolter après avoir semé, celui où il va nous revenir la tâche exaltante et exigeante d'imaginer et de construire la France, l'Europe et le monde de demain.

La victoire sera le plus bel hommage que nous puissions rendre à ceux qui nous ont précédés ; et à tous ceux qui ont mené le combat jusqu'à aujourd'hui sous la bannière fière et haute du « Front National ».

Cet hommage, nous allons le leur rendre, non pour la gloire des uns ou des autres même s'ils ont été d'admirables soldats de la France, si courageux, si volontaires, si injustement persécutés, mais pour le pays, juste pour le pays parce que chacun d'entre eux, comme nous-mêmes aujourd'hui, n'était mu que par le sens de l'intérêt national, par le sort, le bonheur et le rayonnement de notre patrie.

Je vous le dis parce que c'est là le sens même de notre combat : la seule chose qui compte à nos yeux, la seule étoile qui guide nos choix, nos engagements, nos actions, c'est la France, notre pays et notre peuple.

Notre combat c'est celui de la nation, d'une nation qui est au moment présent le point de rencontre entre le passé si glorieux et le futur si prometteur pour autant que nous sachions lui donner une âme, une vision, une direction.

Notre combat c'est celui de la nation, d'une nation qui a mis quinze siècles à se construire mais qui peut disparaître en quelques décennies.

La famille politique que nous avons construite n'est pas une excroissance des partis politiques existants, elle n'est pas le supplétif de forces déclinantes, une sorte de force d'appoint ou de variable d'ajustement de l'ancienne politique.

Elle ne doit rien à personne,

Elle n'existe que par la certitude de sa nécessité dans le monde tourmenté qui vient.

Nous ne devons pas avoir de complexe à l'égard de qui que ce soit et surtout pas par rapport à des formations qui ont conduit le pays où il est.

Notre famille politique est un grand mouvement qui ne doit qu'à son âme et à son souffle, qu'à l'ardeur et à l'abnégation de ses militants l'éminente place qu'il occupe, qu'il occupe en France et en Europe.

Ce mouvement incarne le mouvement de la Nation française. Il dépasse le clivage droite-gauche parce que son seul moteur c'est l'amour de la France, de toute la France, de ces Français de toute origine qui la portent dans leur cœur ;

Il dépasse le clivage droite gauche parce que notre seule boussole c'est l'intérêt national et non je ne sais quelles constructions idéologiques ou des théories économiques. [...]

Parce que vous êtes des observateurs avertis de la vie politique, vous aurez noté que ce clivage nationaux-mondialistes que nous avons théorisé et que l'élection présidentielle française a cristallisé s'étend désormais progressivement partout en Europe. L'Italie en est évidemment un exemple emblématique avec la coalition anti-système Ligue/ cinq Etoiles. Mais même l'Allemagne, avec la coalition des perdants voit se dessiner ce clivage avec l'émergence là-bas aussi de forces nationales alternatives face à l'alliance européiste.

Nous pouvons bien sûr adhérer à des valeurs de droite.

Nous pouvons être sensibles à des valeurs de gauche, mais la nature de notre mouvement ne peut se réduire à l'un ou l'autre.

Etre contre la submersion migratoire de la France et de l'Europe, c'est de droite ou de gauche ?

Refuser de roucouler au chevet des puissants et défendre les plus faibles, les plus isolés, les plus maltraités, c'est de droite ou de gauche ?

S'opposer à la vision mercantile qui organise la marchandisation du monde, c'est de droite ou de gauche ?

Vouloir une Europe qui respecte les peuples, la diversité culturelle de notre continent, c'est de droite ou de gauche ?

Faire appliquer partout sur les territoires les lois républicaines qui protègent les citoyens, c'est de droite ou de gauche ?

Professer que la solidarité est indissociable du sentiment d'appartenance nationale, est-ce de droite ou de gauche ?

On peut en discuter à l'infini. Mais cela, vous en conviendrez, n'a pas grande d'importance.

Nous, nous disons ce que nous avons à dire et laissons les commentaires à ceux qui commentent quand d'autres agissent.

Notre mouvement procède d'une pensée haute et libre, d'une pensée originale qui a vocation à inventer et à organiser le monde de demain.

Notre combat n'est pas tout à fait de même nature que celui des autres partis. Il dépasse le simple jeu politique. [...]

Notre engagement est de changer les choses, de les changer vraiment. Cet engagement nous le devons à nos adhérents sans lesquels nous ne pourrions pas agir et à nos électeurs qui

attendent tant de nous, à la France dont nous constituons, l'avant-garde consciente et combattante.

Ce changement, nous le mettrons en œuvre avec tous ceux qui sont d'accord pour nous accompagner sur le chemin du redressement national. [...]

Le « rassemblement », c'est justement le mot que nous avons proposé pour étendard à nos adhérents et que nous accolons au mot qui grave notre identité politique « national ».

Ce nouveau nom qui claque comme un cri de ralliement mais aussi comme une promesse d'unité à laquelle aspirent tant de Français, las des querelles, des divisions et des mésintelligences.

Nous avons préservé notre emblème, notre flamme stylisée qui continue de nous réchauffer le cœur, d'éclairer nos actions, et de rassembler nos militants comme autour du bivouac.

Notre emblème se déclinera désormais dans une forme plus arrondie, moins anguleuse peut-être donc plus féminine et plus englobante. Vous le verrez tout à l'heure.

Nous savons que le changement de nom est l'aspect le plus apparent de la mutation que nous avons entreprise.

Il est souvent plus facile ou plus confortable de décrire que d'analyser. Le changement de nom ne relève pas du marketing, du changement pour le changement. [...]

Quelle sera la France dans vingt ans ou même dans une décennie ?

Que voudra dire être un consommateur en 2030, un électeur en 2030, un salarié en 2030, un père ou une mère de famille en 2030 ?

Quelles nouvelles régulations nous faut-il imaginer ? [...]

Nous devons mettre fin à toutes les querelles qui ont pu ici et là gangréner la vie de sections ou même de fédérations,

Nous devons mettre fin au clanisme qui décourage les plus talentueux, mettre fin aux petits calculs personnels.

Se rappeler et rappeler que seul l'intérêt général est digne de sacrifices, se souvenir que c'est l'individualisme forcené et la fragmentation qui sont en train d'avoir la peau de notre unité nationale.

Comme cadre c'est à vous qu'il revient cette difficile tâche –qui est peut-être la plus difficile d'entre toutes parce qu'elle met en jeu l'humain – de gérer les conflits, de les apaiser, d'éteindre ce mauvais feu qui consume nos forces, pour tourner toutes les énergies du mouvement non dans des manœuvres internes mais dans des actions contre nos adversaires.

La situation politique européenne, l'évolution de la situation en France comme les sondages le montrent, le vacillement de l'Union européenne qui annonce une révolution politique de grande ampleur doivent nous inciter à l'optimisme et même à nous tenir prêts.

Il ne suffit pas de provoquer les révolutions politiques, il faut les mener à bien.

Vous l'avez compris,

Le message que je veux vous délivrer en ce jour où nous nous mettons en situation d'élargir notre socle électoral, ce message qu'il vous appartiendra à votre tour de diffuser est un message de détermination et d'espoir, celui de la création et de la circulation des idées.

Vous faites partie de ceux qui portent l'espoir de millions de Français et derrière eux de tout un peuple

Et parce que vous avez en vous le feu sacré qui illumine l'esprit et embrase le cœur des hommes, je sais que nous pouvons ensemble dans un même élan relever le défi que l'histoire nous impose.

Voyons dans l'avenir le combat du présent.

Je compte sur vous.

Vive le Front National.

Vive la France.

Discours de Marine Le Pen à Paris (1 mai 2016)

Mes chers compatriotes, Chers amis, [...]

Je voudrais avant toute chose remercier chaleureusement l'ensemble des orateurs qui m'ont précédée pour leurs interventions passionnantes et rythmées.

Ils sont le visage du Front National dans vos régions !

Un visage renouvelé, dynamique, compétent, efficace ; à même de défendre vos intérêts et ceux de tous les Français, avec hauteur et dignité ! [...]

Nous demeurons fidèles à nos racines, et j'ai ce matin honoré, comme chaque année, Jeanne d'Arc, patronne de la France, pour signifier, comme nous le faisons depuis des décennies, l'attachement de notre mouvement politique au courage, au réalisme, au patriotisme, à la détermination de la pucelle d'Orléans.

Jeanne d'Arc dont l'anneau est enfin revenu sur le sol de France grâce à une bienheureuse initiative que je salue. Jeanne d'Arc, symbole de résistance. De résistance à l'envahisseur anglais bien entendu. Mais de résistance aussi aux doutes, inévitables lorsque l'on est si jeune et si seule, au départ d'un défi aussi immense que celui de la libération et du redressement du

royaume de France, de résistance enfin face aux certitudes erronées et aux renoncements des autres.

Cette vie, concentrée d'héroïsme et de vertu, doit inspirer tous les patriotes, tous les Français, et les convaincre qu'aucune cause, aucun combat, n'est perdu d'avance. Jamais ! Il y a près de 600 ans, la France, incarnée par Jeanne d'Arc, luttait pour sa survie, luttait pour son indépendance. Et c'est en cela que nous nous reconnaissons plus que jamais dans le combat de notre Sainte nationale, car nous aussi, nous luttons aujourd'hui pour la survie et l'indépendance de la France ! Tous ensemble, dans la chaleur et la convivialité de ce banquet patriotique et populaire, nous croyons, comme Jeanne d'Arc, que la France a un avenir.

Tous ensemble nous pensons que les mots « résignation », « compromission », « abandon », sont proscrits de notre vocabulaire.

Et j'avoue que c'est avec pitié que nous regardons ces ministres ambitieux aller à Orléans, non pas pour honorer Jeanne, sa hauteur d'âme, son combat, mais pour ne pas laisser Jeanne d'Arc au FN. [...] Le monde bouge mes amis, et il bouge vite. La question de la souveraineté et du retour des peuples est désormais centrale.

Nous sommes à quelques semaines d'un référendum possiblement historique sur le Brexit. Le Royaume-Uni pourrait demain reprendre sa pleine indépendance et montrer la voie d'un bouleversement en Europe : celle d'une reconquête complète des souverainetés nationales.

Pour le bien de tous. Et si par hasard le peuple britannique passait sa chance, alors nous serions nous, en France, les mieux placés pour mener ce combat en faveur de la Liberté.

C'est à nous qu'il reviendrait cette opportunité historique de faire reculer l'Union européenne, cette technostucture antidémocratique qui asservit les peuples, et dont le projet depuis l'origine se résume à l'effacement définitif des Nations et de leurs Etats.

De bouter l'Union européenne hors de France en quelque sorte!

Partout nous ressentons, parfois plus ou moins confusément, ce besoin de liberté. [...] Les voleurs sont venus. Quand une pharmacie est braquée une fois, deux fois, trois fois, le commerçant se désespère, il ferme boutique. Et dans un bourg, c'est la vie qui s'en va peu à peu. Quand le café-épicerie-boulangerie est agressé une fois, deux fois, trois fois, le cafetier se décourage, il baisse son rideau pour toujours. Et dans un village, c'est le désert qui gagne.

L'insécurité des villes déborde dans les campagnes. La France des oubliés est mise au pillage. La France des oubliés devient la France des abandonnés.

Peut-on bien vivre, jeunes ou vieux, dans un pays qui n'assure plus la sécurité à ses habitants ?

Peut-on y travailler, y passer une retraite paisible, y couler des jours heureux, y développer une activité commerciale, y connaître une inspiration artistique, dans un climat tendu, agressif, violent ? [...]

Oui, l'Europe de Schengen, c'est l'Europe des voleurs et des receleurs. L'Europe sans frontières, c'est l'Europe de tous les trafics. Il faut rétablir des frontières nationales, des frontières qui protègent, des frontières qui dissuadent.

L'Europe de Schengen, c'est aussi l'Europe du terrorisme, ce terrorisme dont la menace plane plus que jamais sur la France.

Le 13 novembre 2015, neuf hommes ont commis un nouvel attentat, inédit sur le territoire français, un acte de guerre qui aura enlevé la vie à 130 de nos compatriotes en en blessant 351.

Par quelque bout qu'on comprenne le problème, ces événements de Paris signent la fin du cycle d'immigration laxiste et d'intégration minimaliste voulu par une poignée de dirigeants aussi arrogante qu'irresponsable.

Car, soit on regarde le problème côté immigration, et on constate que quatre terroristes sur les neuf du 13 novembre n'étaient pas Français, qu'ils ont profité de l'emballement des vagues migratoires que le continent européen connaît depuis un an et de l'absence totale de frontière nationale pour perpétrer leurs attaques honteuses contre le peuple français.

Soit on regarde le problème côté intégration, et on découvre cruellement que plus de la moitié des terroristes du 13 novembre, cinq sur neuf exactement, étaient enfants d'immigrés de seconde ou troisième génération et ont voulu déclencher une guerre civile entre Français. Le problème est abyssal. [...]

Il doit adhérer à nos principes, à nos codes, à nos mœurs, à notre culture.

Depuis combien de décennies tirons-nous la sonnette d'alarme ?

Mais y-a-t-il plus aveugles que ceux qui ne veulent pas voir ?

Qui ne veulent pas voir l'exaspération croissante des Français, dépossédés peu à peu de leur mode de vie, de leur art de vivre, de leur identité, qui détournent leur regard de la Guyane ou de Mayotte submergés par l'immigration clandestine attirée par l'espoir d'une régularisation, puis d'une naturalisation automatique.

Qui ne veulent pas voir la honte et la colère qui s'emparent de nos compatriotes quand ils apprennent que les terroristes islamistes qui commettent les crimes les plus abominables ont acquis la nationalité du simple fait d'être nés en France ?

La vérité est que le coup d'arrêt que j'entends donner à toute forme, même légale, d'immigration n'a de sens que s'il s'accompagne d'une réforme profonde de notre droit de la nationalité.

Gardons-nous des querelles idéologiques entre droit du sol et droit du sang.

Le peuple français sait d'où il vient ; il sait qu'il n'est réductible ni à une ethnie, ni à une couleur de peau, ni à une religion, même s'il n'ignore pas quelles sont ses racines et n'a aucune raison d'en rougir.

La France est un pays ouvert et généreux. Elle entend le demeurer.

Mais être Français est un honneur. On en hérite ou on le mérite. Ce principe simple doit guider notre réflexion et nos décisions.

Plus rien ne doit être automatique, tout doit être simplement vérifié, certifié et validé par des autorités responsables, conscientes de l'honneur d'être Français, jalouses de le partager avec ceux qui ont donné tous les gages d'en être dignes.

Mais il faudra aussi regarder dans les yeux le développement exponentiel du fondamentalisme islamiste sur notre territoire car ce terrorisme est islamiste, ce terrorisme est l'arme d'une idéologie d'essence totalitaire : l'intégrisme islamiste.

La France apaisée ne consiste certainement pas à s'y habituer, comme nous le demande Manuel Valls, mais à le vaincre.

Mais il est vrai combien de mosquées salafistes a-t-il fermé ? Combien de prêcheurs de haine a-t-il expulsé ?

Les fermetures, les expulsions se comptent sur les doigts d'une seule main, et encore.

Je les demande aujourd'hui avec gravité.

Combien d'associations soit disant culturelles ou sociales, en fait vecteur de diffusion du fondamentalisme, combien d'écoles, de clubs de foot, de MJC, aux mains des recruteurs salafistes ou des frères musulmans ?

François Hollande a récemment prétendu que la mosquée de Brest avait été fermée. Mensonge, l'imam continue à proférer impunément ses divagations, lui et beaucoup d'autres avec lui !

La France apaisée, c'est un Etat fort qui défendra tous les Français, qui assurera la sécurité, et donc la liberté car il n'est plus aucune liberté quand il n'y a pas de sécurité.

Un Etat qui traquera aussi ce totalitarisme religieux qui, par la violence, la pression, l'intimidation, change le périmètre de nos droits et l'essence même de nos valeurs.

La France apaisée sera celle où les femmes pourront à nouveau vivre, s'exprimer et avancer dans la vie en toute quiétude. Car, nous le sentons bien, le droit des femmes françaises régresse. Peut-elle encore partout s'habiller comme elle le souhaite dans tous les quartiers de France ? On sait bien que non.

Est-elle en sécurité partout et à toute heure ?

Non, les drames, les agressions, les viols de Cologne le 31 décembre l'ont montré au grand dam de la Caste qui aurait préféré cacher la vérité : l'immigration massive et la société multiculturelle renvoient la femme des siècles en arrière.

Et au passage, nombreuses sont celles qui, comme moi, sont scandalisées de voir aujourd'hui des collections relevant de la mode dite « islamique » appelées je crois « pudiques ou modestes », couvrant et dissimulant le corps de la femme.

Les marques à l'initiative de ces collections sont des acteurs sociaux et à ce titre, leur posture est inadmissible, alors que nos grand-mères et nos mères ont obtenu du Général de Gaulle le droit de vote, alors qu'aujourd'hui, la mixité et l'égalité font partie intégrante de nos acquis de femmes.

Nous assistons là à une dangereuse et insidieuse régression rappelant les pires heures d'un obscurantisme d'un autre âge qui vise à déconstruire l'image de la femme libre et assumée que notre modèle de culture français a construit au fil de son Histoire.

Notre style vestimentaire n'est-il pas l'expression de notre mode de vie et de penser ?

Par solidarité avec toutes ces jeunes filles, toutes ces femmes qui sont contraintes ou manipulées, par leur environnement, de porter ces vêtements d'enfermement, informes dissimulant leur corps et leurs cheveux, qui sont tenues de baisser les yeux, de se taire, de subir soumissions et brimades parce qu'elles sont du sexe féminin, j'appelle les responsables de ces enseignes à bien réfléchir à la portée de leur acte. [...]

Dès mon élection – dans le cadre de la négociation que j'engagerai avec les institutions européennes, j'effectuerai les démarches pour obtenir la mise en place de mécanismes de restauration de la monnaie nationale et des parités nationales des monnaies que chaque Etat de la Zone Euro aura la possibilité de mobiliser à tout moment.

Ce sera un choix de souveraineté indispensable et salutaire. Il ne s'agit en aucun cas de s'isoler, de bâtir une France coupée du monde – ce qu'elle ne saura jamais être – mais de retrouver les instruments de souveraineté abandonnés.

Si nous devions échouer dans ces démarches, ce dont je doute, je demanderai alors aux Français de voter NON au maintien dans l'Union européenne dans le cadre du référendum que j'aurai organisé dans le plus évident respect de la souveraineté du peuple français.

Enfin, une France apaisée, ce sont des relations harmonieuses entre nous.

Entre nous Français de toutes origines, de toutes religions, de toutes couleurs de peau.

Entre hommes et femmes. Entre générations. [...]

La politique française est devenue une vaste cour d'école où le petit Nicolas et ses amis se disputent pour savoir qui sera le mini-caïd à la récré. Les choses sérieuses se font entre grandes personnes, Merkel, Obama, Juncker, Draghi. [...]

Et sur la liberté des médias, on ferait bien de s'inspirer d'autres pays. Vous savez, je ne suis pas une grande admiratrice du modèle anglo-saxon. Je critique souvent la domination américaine sur la France et sur ses élites : les écoutes de la NSA, le Traité transatlantique

dont je demande d'ailleurs solennellement à François Hollande de se retirer des négociations, les sanctions absurdes contre la Russie (qui ruinent notre agriculture par ailleurs).

Tout cela, c'est totalement exact. [...]

Je le vois tous les jours : vous tous, sur Facebook, sur Twitter, sur les forums, vous faites vivre le débat. Vous êtes intelligents, vous êtes drôles, vous êtes convaincants. Vous ne correspondez pas à l'image que les médias veulent donner de vous. Pour 2017, j'espère que grâce à Internet, vous serez une redoutable force de frappe démocratique. J'ai d'ailleurs le plaisir de vous annoncer que nous venons de dépasser le million de soutiens sur Facebook.

Dans tous les cas, je continuerai de monter en puissance dans ma relation directe avec les Français, sans intermédiaire, par les réseaux sociaux, au travers notamment de mon blog « Carnets d'espérances ».

Mes chers compatriotes, les mois qui viennent donneront le tournis aux Français.

Les primaires aux 14 candidats iront de coups tordus en pseudo rebondissements, tandis que dans la majorité les ambitions s'aiguiseront entre le calife de l'Elysée et les 2 Iznogouds du gouvernement.[...]

J'en suis convaincue : il n'y aura pas de France apaisée sans démocratie apaisée. Le tourbillon de l'info consommée en 10 minutes, la valse du buzz, le vacarme des polémiques futiles troublent profondément la démocratie.

Nous les laisserons aux autres. Tout en espérant que nos adversaires parviennent aussi à être à la hauteur du grand débat démocratique qu'attendent les Français. Quand vous douterez, pensez à la France.

Ne pensez qu'à la France, et vous retrouverez le goût du combat ! Laissez parler votre cœur et votre raison, ils sont les meilleurs guides. Et demain la France apaisée ne sera plus seulement une affiche, mais notre réalité de Français heureux et fiers de l'être!

Ayez confiance, soyez des messagers optimistes du grand retour de la France !

Portez partout la bonne nouvelle patriotique avec votre sourire et votre joie de Français libres !

L'heure de la France va bientôt sonner à l'horloge du monde !

Vive la République !

Vive la France !

Discours de Marine Le Pen à Paris (10 décembre 2015)

Mesdames, Messieurs, Chers compatriotes,

Dimanche, il s'est passé quelque chose ! Le plafond de verre qui s'était fissuré lors des élections européennes et départementales a très largement cédé.

6 millions de voix dans une élection locale ! Le Front national en tête dans six régions et à égalité dans une septième, ce n'était jamais arrivé.

Mes amis je vous demande d'applaudir nos têtes de liste qui ont porté nos couleurs et avec eux tous les militants qui les ont aidés et ont obtenu ce formidable résultat :

Marion, Sophie, Florian, Louis, Nicolas, Gilles, Jacques, Christophe Boudot et Christophe Canioni, Philippe, Pascal, Wallerand

« Le choc » que certains médias ont cru entendre et qui a fait les unes de la presse nationale et mondiale était bien celui d'un monde qui commence à vaciller.

Comme en 1989 avec l'effondrement du monde soviétique, nous avons entendu les craquements d'un mur qui se fissure, d'un mur derrière lequel un système archaïque se croyait protégé du monde et du temps, un mur derrière lequel une Caste dirigeante espérait se survivre de génération en génération durant l'éternité. [...]

Notre pays peut disparaître, être dilué dans le grand magma des événements et effacer sa trace du grand livre de l'histoire.

De ce point de vue, notre génération, c'est-à-dire tous les Français d'aujourd'hui, portent sur leurs épaules une responsabilité décisive.

Notre rôle, à nous patriotes et militants nationaux, est d'éveiller notre peuple à la vérité, à la lucidité, à l'engagement et à l'action.

Il est de conduire les batailles qui mèneront à la grande alternance, une alternance démocratique qui s'appuiera sur le peuple, une alternance profonde mais qui sera apaisée, une alternance durable car fondée sur des valeurs millénaires qui ont fait la France :

le courage,

le dévouement,

le travail,

la recherche du progrès. [...]

Nous mettrons en œuvre une alternance apaisée, dans les régions qui nous seront confiées, il n'y aura pas de chasse aux sorcières.

Nous entendons travailler d'abord évidemment avec les agents de ces collectivités dont nous connaissons, pour les côtoyer depuis des années dans nos mandats de conseillers régionaux, le professionnalisme et le dévouement au service public.

Parce que nous croyons que nous ne sommes pas propriétaires des charges qui nous sont dévolues, nous entendons travailler avec toutes les collectivités et tous les élus sans distinction.

Le maître mot ne sera pas l'idéologie mais le pragmatisme.

Il ne s'agit pas pour nous de renverser je ne sais quelle table. Ce serait puérile, dérisoire, inutile.

Tranquillement, avec professionnalisme, nous ouvrirons chaque dossier, nous auditerons chaque action régionale, nous mesurerons le bilan coût avantage de chaque politique menée.

Ce n'est qu'à l'issue de ce travail que nous nous déciderons d'arrêter, de réformer de poursuivre ce qui avait été mis en œuvre par nos prédécesseurs.

Nous avons l'immense avantage d'être des gens libres et ceci fait de nous, dans la classe politique, une véritable exception.

Nous devons notre élection ni à des groupes de pression, ni à des groupe d'intérêts, ni à des féodalités politiques ou syndicales, nous ne la devons qu'au peuple.

C'est pour nos régions l'assurance que les décisions ne seront dictées que par l'intérêt général c'est-à-dire concrètement l'intérêt régional et, c'est logique pour nous nationaux, par l'intérêt national.

Cette liberté de penser et d'agir en fonction du bien commun c'est la garantie pour tous les citoyens d'un traitement individuel d'une parfaite objectivité.

Nous serons la relation de ceux qui n'en n'ont pas. Il n'y aura ni passe-droit, ni faveur, ni communauté à acheter, ni clientèle à servir, ni réseaux à remercier.

Pour autant, parce que nous savons aussi que nous ne sommes pas propriétaires des mandats que les électeurs nous ont confiés, que vous nous avez confiés, nous tiendrons nos promesses et appliquerons le programme sur lequel nous aurons été élus.

Au-delà de nos projets régionaux respectifs, tous très réfléchis, très solides nous entendons gérer sans jamais perdre le fil rouge de nos valeurs : l'intérêt national, l'intérêt régional, la rigueur de gestion, l'éthique.

Ces grands projets régionaux, nous les mettrons en œuvre avec vous parce que nous croyons dans l'intelligence collective et nous les mettrons en œuvre pour vous parce que le clanisme nous fait horreur.

Dans nos villes, Hénin Beaumont avec Steeve, Beaucaire avec Julien, Fréjus avec David, Villers Cotterêt avec Frank, ... l'alternance s'est passée en douceur, les réformes ont été mise en place et les habitants témoignent par leurs votes aux européennes, aux départementales et maintenant aux régionales de leur satisfaction.

Mes amis, ce que craignent nos adversaires ce n'est pas notre échec à la tête des collectivités c'est notre succès, c'est à vrai dire la preuve que leur dernier argument ne tient pas.

Leur argument de la peur, le dernier qui s'est effondré dans nos villes et qu'ils ont si peur de perdre avec notre accès à la tête de nos régions.

Alors mes amis, laissons éruer ce vieux système, regardons devant nous.

Je vous appelle à l'espérance, à une espérance active.

Chaque voix va compter dans le combat fondamental que nous menons pour notre pays, pour notre peuple, pour ses libertés, pour son unité.

Ce combat c'est le combat des générations qui nous ont précédés pour que la France soit celle que nous aimons et qui a fait ce que nous sommes.

C'est aussi le combat pour nos enfants parce que de son issue dépend, nous en avons tous conscience ici, la survie des Français en tant que peuple, fort, fier et libre.

Dimanche, aux urnes citoyens !

Vive la République française

Et

vive la France !

Discours de Marine Le Pen au Monument de la Victoire (10.11.2018)

Mesdames, Messieurs, Chers compatriotes, Chers patriotes,

Au pied de ce monument qui s'élève vers le ciel pour célébrer la Victoire de 1918, la victoire de la France, la Victoire du soldat Français, la Victoire du peuple français tout entier, nous sommes venus avec humilité et respect dire, cent ans après, aux dignes fils de la terre sacrée, notre indéfectible admiration.

Ici, sur cette terre lorraine, terre pétrie de larmes, ennoblie du sang de nos soldats, nous avons parcouru ces sillons abreuvés de leurs sacrifices.

Jamais une terre, cette terre de glèbe et de corps mêlés, n'a davantage mérité le nom de « patrie », la terre des pères, la terre de nos pères.

Ces lieux parlent en nous et nous appelle à une silencieuse et déférente prosternation.

Nous nous sommes inclinés dans la cathédrale des guerriers tombés pour la liberté de la France, sanctuaire qui s'élève au milieu d'un champ de croix blanches dans le secret de l'immensité et du silence.

Dans cet endroit qui touche à l'infini, dans un des plus sublimes et émouvants temples de la patrie, les âmes s'élèvent et portent à communier avec l'essentiel.

Avec le cœur qui saigne et les yeux emplis de larmes, nous nous sommes recueillis sous ce ciel étoilé de noms, sous cette pieuse lumière qui s'appelle la gloire.

Au pied de cette statue glorieuse, et cent ans après, au pied de ces soldats, jeunes et ardents, faits de foi et de fer, au pied de ces héros boueux et magnifiques, couverts d'exploits et de gloires, au pied de ces cohortes bleu horizon ceintes du vert laurier, nos cœurs s'inclinent.

Nous les honorons comme des « soldats de France », eux qui y voyaient, à juste titre, le plus beau titre de fierté et le plus grand honneur, ces soldats de France qui ont donné à notre pays, avec le plus terrible mais éclatant sacrifice, la plus gigantesque victoire militaire de son histoire.

Le courage dantesque, l'ardente obstination du devoir, la résistance avec, au bout, le sacrifice souvent inévitable, les ont définitivement rendus immortels.

Ils reposent ici comme partout en France, au panthéon des guerriers.

Mais ils reposent aussi dans nos cœurs battants.

Leur héroïsme, généreux et fécond, ne doit pas nous faire oublier qu'ils étaient aussi des hommes d'espérance et de chair, de souffrance et de vie, de tendresse et de sentiment.

C'est cela aussi qui les rend encore plus chers à nos yeux.

Ils étaient des hommes, souvent de jeunes hommes qui riaient à la vie, des hommes de nos familles, -des pères, des frères, des fils-, des hommes de notre peuple, paysans, ouvriers, instituteurs, médecins, de la France d'ici et d'ailleurs, mais des hommes qui, dans l'enfer rouge des combats comme dans la pieuse clarté du jour, avant l'assaut, ne faisaient plus qu'un, une même volonté, une même détermination, un même élan du cœur et de l'âme.

Des hommes, que les peines et les joies, la boue et le froid, les déluges d'acier et les torrents de flammes avaient indéfectiblement lié entre eux.

Ils étaient des Français dont l'amour du pays faisait des frères, pour l'éternité.

Devant le devoir, devant la souffrance, devant la mort, devant l'intérêt supérieur de la Patrie, cette admirable armée ne faisait plus qu'un, « unis comme au front ! »

Au moment où la nation traverse des moments de doutes, au moment où le pays voit sa liberté lui échapper, au moment où le sursaut salvateur exige la mobilisation des enfants de la patrie, nous puisons dans leur exemple.

Dans les plis frissonnants du drapeau que notre peuple brandit chaque jour davantage, leur exemple de force et d'éternité ouvre sur l'âme vivante de la France un torrent de vie.

ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΥ

«Κάτω τα χέρια απ' τη Μακεδονία!» Ομιλία Ν. Μιχαλολιάκου στη Βουλή (15118)

Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι βουλευτές.

Πριν αναφερθώ στα του πολυνομοσχεδίου, του από το μνημόνιο επιβαλλομένου, θα ήθελα να αναφέρω μια είδηση που πέρασε στα ψιλά των εφημερίδων, εξαφανίστηκε από τους τηλεοπτικούς σταθμούς και, βεβαίως, δεν απασχόλησε τη Βουλή. Σύμφωνα με την κατάθεση της γραμματέως του Χριστοφοράκου το 1997-1998 συναντήθηκε, ιδιαιτέρως, 14 φορές ο πρώην πρωθυπουργός Σημίτης, αλλά η υπόθεση SIEMENS καίει πολλούς μέσα σε αυτήν την αίθουσα και έτσι με συνομωσία σιωπής έχει απλωθεί και κανείς δε λέει τίποτα. Συχνά πυκνά σε αυτήν την αίθουσα, εάν ο οποιοσδήποτε κάνει μήνυση σε έναν βουλευτή της Χρυσής Αυγής, έρχεται σε χρόνο μηδέν η αίτηση άρσης της ασυλίας του. Και έχουμε πραγματικά σπάσει ρεκόρ στο σημείο αυτό, με αποτέλεσμα να έχουν γίνει περισσότερες άρσεις ασυλίας των βουλευτών της Χρυσής Αυγής μέσα σε 2-3 χρόνια, από όσες έχουν γίνει εναντίων των βουλευτών όλων των άλλων κομμάτων για 44 ολόκληρα χρόνια. Έτσι, λοιπόν, μεταξύ των άλλων, διαβάσαμε πρόσφατα, και θα έρθει η δικογραφία στη Βουλή, όπου θα έχει τυπική διαδικασία η διεκπαιρέωσή της, για την υπόθεση του «Αθήνα 1997». Συγκεκριμένα τότε, εκ των ημερών του ΠΑΣΟΚ, εκ των ημερών του Σημίτη, είχε γίνει ένα παγκόσμιο πρωτάθλημα στίβου στην Αθήνα, και ενώ το κόστος του είχε υπολογιστεί στις 5 εκατομμύρια δραχμές, έφτασε τις 19 και διαβάζουμε ότι το συμβούλιο εφετών, με την υπ' αριθμόν 2313 του 17, απόφασή του, έβγαλε βούλευμα, με το οποίο ζητάει την παραπομπή του διευθυντή της οργάνωσης, ενός μόνο ατόμου, απ' τα 3 τα 8, για πράξεις που συνετέλεσε το 1998. Και με το ίδιο βούλευμα του συμβουλίου εφετών της Αθήνας, παύει η ποινική δίωξη σε βάρος των υπολοίπων κατηγορουμένων, μεταξύ των οποίων του υφυπουργού αθλητισμού του ΠΑΣΟΚ, το κίνημα αλλαγής που λέγαμε, για να θυμόμαστε τι εστί αλλαγή, Ανδρέα Φούρα. 20 ολόκληρα χρόνια έκανε να φτάσει η υπόθεση αυτή. Και για το θέμα αυτό, δεν είναι αθώα βεβαίως η Νέα Δημοκρατία, η οποία κυβέρνησε από το 2004 έως το 2009, αλλά και τότε θαμμένη στα συρτάρια, ήταν η υπόθεση Φούρα. Και των λοιπών παραγόντων του ΠΑΣΟΚ, ωραίες συμμαχίες, ωραίες συμφωνίες, και επί του προκειμένου, η υπόθεση Φούρα έχει άμεση σχέση με το νόμο περί ευθύνης υπουργών που μέσα σε αυτήν εδώ την αίθουσα εμείς σα Χρυσή Αυγή, εγώ προσωπικώς πρότεινα να παραβούμε αν θέλετε σε μια παρατυπία: να ψηφίσουμε όλοι οι βουλευτές, όλων των κομμάτων και οι 300 την κατάργηση περί ευθύνης πρωθυπουργών. Τίποτα δεν έγινε, κανένας δεν απάντησε. Και έτσι, η περίφημη αναθεώρηση του συντάγματος, για την οποία είχε μιλήσει ο ΣΥΡΙΖΑ και είχε κάνει και ολόκληρη πανηγυρική φέστα δεν ακούγεται καν. Και σε ένα χρόνο, λίγο παραπάνω, θα έχουμε εκλογές. Καμία σχετική προετοιμασία για την αναθεώρηση του συντάγματος και την κατάργηση του νόμου περί ευθύνης υπουργών. Ίσως να αξίζει περισσότερο να απευθυνθούμε στο θέατρο ΑΛΜΑ, στον κύριο Κιμούλη όπου παίζει τη θεατρική παράσταση το «Μαυροπούλι» και θα είναι και αυτός στην επιτροπή αναθεωρήσεως του συντάγματος. Ίσως και αυτός θα μπορούσε να μας πει πολλά. Πολυνομοσχέδιο, λοιπόν, σήμερα καθ' επιταγήν, λοιπόν, των δανειστών μας. Και μέσα

σε όλα αυτά ένα περίεργο άρθρο περί απεργιών, το οποίο, αν δε σας το επέβαλαν οι ξένοι τοκογλύφοι θα το ψηφίζανε. Γιατί πράγματι αυτό το οποίο συμβαίνει τις τελευταίες δεκαετίες είναι τραγικό και είναι ένας από τους βασικούς λόγους της καταστροφής της εθνικής μας οικονομίας. Σε μια επιχείρηση όπου είναι 1.000 εργαζόμενοι γίνεται ένα σωματείο με 100 άτομα, απαιτείται μια πλειοψηφία των 50 ατόμων και έτσι σταματάει κατευθείαν η επιχείρηση. Καταστρέψατε χιλιάδες επιχειρήσεις εσείς οι αριστεροί και ο ΣΥΡΙΖΑ δεν εξαιρείται από αυτό, μαζί ήσασταν, χέρι χέρι οι συνδικαλιστές και οι αριστεροί του ΚΚΕ σε αυτήν την καταστροφή. Συνεχίζω, άρθρο 1-42 «Κτηματολόγιο-υποθηκοφυλακεία», για την πρόσληψη στις οργανικές θέσεις σύμφωνα με το άρθρο 17, δεν απαιτείται διαγωνισμός του ΑΣΕΠ, τα δικά σας παιδιά πάλι θα βολέψετε. Μεταξύ των οποίων μερικοί, επειδή αναφέρεστε πολλές φορές σε εμάς, είναι και υπόδικοι για τα κακουργήματα. Κανένας διαγωνισμός του ΑΣΕΠ, λοιπόν, και η εξέλιξη αυτή είναι πρόταση της παγκόσμιας τράπεζας την οποία δέχτηκε η κυβέρνηση χωρίς καμία αντίρρηση. Και βεβαίως δεν μπορεί να διασφαλιστεί η κρατική εποπτεία και η κυριότητα των δεδομένων από το δημόσιο. Άρθρο 7399 «Χρηματιστήριο ενεργειών». Πολλοί μέσα σε αυτήν την αίθουσα, στο τηλέφωνό τους έχουν δεχτεί κλήσεις από εταιρείες, οι οποίες αγοράζουν ρεύμα από τη ΔΕΗ φθηνότερα από το κόστος και την κολλούν σε πολίτες. Ο καπιταλισμός στην πλέον άγρια και κτηνώδη του μορφή, και εσείς οι υποτίθεται σοσιαλιστές σε αυτό το θέμα της ενεργειών, το μείζον για τον ελληνικό λαό, όχι μόνο δεν κάνετε τίποτα, αλλά προχωρείτε στο ξεπούλημα κυριολεκτικά της ΔΕΗ. Άρθρο 207 έως 209 «Πληστηριασμοί- προστασία πρώτης κατοικίας». Κανένα σπίτι στα χέρια τραπεζίτη. Στην πραγματικότητα όλα τα σπίτια πηγαίνουν στα χέρια των τραπεζιτών. Η οριζόντια προστασία της κατοικίας έληξε στα τέλη του 2014, υπάρχει ακόμη με το νόμο Σταθάκη μια διορία αλλά και αυτή πρόκειται να κλείσει. Το πλέον σημαντικό, όμως, είναι αυτό που δήλωσε ο υπουργός κύριος Ευκλείδης Τσακαλώτος, σχετικά με το θέμα. Συγκεκριμένα δήλωσε: ή ξεκίναμε μαζί τους ηλεκτρονικούς πλειστηριασμούς ή πάμε για νέα ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών στα τεστ κοπώσεως που θα ξεκινήσουν από το Φεβρουάριο, θέτοντας σε κίνδυνο την ολοκλήρωση του προγράμματος και την καθαρά έξοδο. Είναι δεδομένο, λοιπόν, ότι θα αρχίσουν οι ηλεκτρονικοί πλειστηριασμοί και δεν υπάρχει καμία μα καμία προστασία της πρώτης κατοικίας των Ελλήνων πολιτών. Και βεβαίως, σε αυτό το θέμα δεν έχει αντίρρηση και δεν μπορεί να έχει αντίρρηση η ΝΔ, διότι αποτελεί επιταγή των δανειστών, επιταγή του μνημονίου, το οποίο ψήφισε. Θα σταθώ στα άρθρα 214 και 215 για τα επιδόματα των πολυτέκνων, με τα οποία περικόπτεται, μειώνεται ακόμη και το πολυτεχνικό τιμολόγιο της ΔΕΗ και όλα αυτά σε μια πολύ δύστυχη για την πατρίδα μας περίσταση, όπου η Ελλάς απειλείται με δημογραφικό θάνατο. Κόβετε τα επιδόματα των τριτέκνων και των πολύτέκνων, όταν κυριολεκτικά η Ελλάδα πεθαίνει. Και πεθαίνει έχοντας να αντιμετωπίσει απέναντί της μια Τουρκία, η οποία δημογραφικά βρίσκεται σε έκρηξη. Θα άξιζε τον κόπο να αναγνωστεί στην αίθουσα αυτή τι είχε γράψει ο αϋμνηστος καθηγητής Παναγιώτης Κονδύλης στο επίμετρο επί των ελληνοτουρκικών σχέσεων στο βιβλίο του «Η θεωρία του πολέμου». Η Ελλάδα στις αρχές του 20ου αιώνα είχε μια αναλογία $\frac{1}{2}$ με την Τουρκία. Στην απογραφή του 1928, είχε 6.200.000, η Τουρκία 13.600.000. Η αναλογία αυτή με το πέρασμα του χρόνου έφτασε το 1961 η Ελλάδα να έχει 8.400.000, η Τουρκία 31.000.000 αναλογία $\frac{1}{4}$ και όπως βαδίζουμε η αναλογία αυτή θα φτάσει πολύ σύντομα το $\frac{1}{10}$. Και το πλέον σημαντικό είναι ότι η πλειοψηφία του τουρκικού πληθυσμού θα είναι νέοι άνθρωποι, ενώ στην Ελλάδα θα έχουμε

ένα γερασμένο κυριολεκτικά πληθυσμό. Βεβαίως, δε λείπουν και τα άρθρα εκείνα με τα οποία, το 357-378 προβλέπεται η δημιουργία και η άδεια λειτουργίας νέων επιχειρήσεων καζίνο στην Κρήτη, τη Μύκονο και τη Σαντορίνη. Ίδού, λοιπόν, ο τρόπος με τον οποίο θα σώσετε την Ελλάδα, θα την κάνετε Λας Βέγκας. Απ' τη μια μεριά, θα είναι φαβέλες, θα είναι φτωχογειτονιές, θα είναι άστεγοι και απ' την άλλη, θα έχετε καζίνο, γιατί, ως γνωστόν, σε όσες χώρες επικρατεί η δυστυχία, ανθίζει ο τζόγος. Όμως, θα ήθελα επί του προκειμένου να απαντήσω και σε αυτό το μεγάλο ψέμα που επανελήφθη και σήμερα από τον πρωθυπουργό, ότι μέσα σε λίγους μήνες έρχεται το τέλος του μνημονίου. Ρωτήσατε τη ΝΔ; Γιατί δεν βλέπω σε όσα πολιτικά εξαγγέλλει να αποτύχετε ένα τέλος του μνημονίου. Διότι το τέλος του μνημονίου, στο οποίο αναφέρθηκε ο κύριος πρωθυπουργός είναι λόγια του αέρα και τίποτα άλλο. Από τη στιγμή που θα υπάρχει το υπέρογκο αυτό χρέος, δεν είναι δυνατόν να υπάρχει πραγματικά εθνικά ανεξάρτητη Ελλάδα, εθνική οικονομία ελεύθερη, αλλά θα υπάρχει μια στυγνή επιτροπεία. Και πώς είναι δυνατόν, αναφέρομαι στη ΝΔ, εάν κυβερνήσει μέσα στον ερχόμενο χρόνο, τους ερχόμενους μήνες, να φέρει μία άνθιση της ελληνικής οικονομίας με τη δήλωση, λέει, της φορολογίας και την προσέλκυση επενδύσεων. Εδώ υπάρχει μια υποχρέωση της χώρας. Να έχει έως το 2022 3.5% πρωτογενές πλεόνασμα, συνολικό ποσό 32.000.000.000 και έως το 2060 2% πρωτογενές πλεόνασμα. Πώς είναι δυνατόν να μειώσετε τη φορολογία και να επιτύχετε αυτό το πρωτογενές πλεόνασμα; Τίποτα δε θα κάνετε, θα συνεχίσετε την πολιτική του μνημονίου, και δεν είναι άλλωστε συμπτωματικό ότι αυτό το μνημόνιο του ΣΥΡΙΖΑ το ψηφίζατε και εσείς στις 14 Αυγούστου του 2015. Άνθιση της ελληνικής οικονομίας μπορεί να γίνει μόνο με λογιστικό έλεγχο και με καταγγελία του χρέους. Με αυτό το χρέος, ούτε επενδύσεις έρχονται, ούτε ανάπτυξη θα έχουμε. Και αυτό μπορεί να το κάνει μόνο μία εθνική κυβέρνηση, μόνο όταν έρθει η ΧΑ των Ελλήνων και έχει τα πράγματα της χώρας στα χέρια. Το σημειωτέον, όμως, νομοσχέδιο κυρίες και κύριοι βουλευτές, έχει αντικείμενο οικονομικό. Όμως, θα ήθελα να πω ότι για εμάς, για τη ΧΑ δεν είναι σημαντικότερο ζήτημα η οικονομία από ένα εθνικό δέμα. Ήταν φτωχοί και άλλοτε οι Έλληνες, πολύ φτωχότεροι από σήμερα, αλλά στα εθνικά ζητήματα ήταν ασυμβίβαστοι. Επαίνοντο οι Έλληνες στις αρχές του 20ου αιώνα, όταν έφευγε ο ίδιος ο γαμπρός του πρωθυπουργού ο Παύλος Μελάς, για να πάει να χύσει το αίμα του για τη Μακεδονία. Δεν υπολόγισαν, ούτε την πρόσφατη χρεοκοπία, που υπήρχε τότε, ούτε τα οικονομικά ζητήματα. Και μια και μιλάμε για τη Μακεδονία, θέλω να απευθυνθώ στη ΝΔ, η οποία εκπροσωπεί υποτίθεται την κεντροδεξιά παράταξη, η οποία από το 1974 μέχρι σήμερα, τη μεταπολίτευση μέχρι σήμερα, είναι ηττοπαθής και ιδεολογικά και πολιτικά νικημένοι από την αριστερά, την οποία πραγματικά αντιμετωπίζει με δέος και λέει ότι σέβεται την ιστορία της. Εμείς δεν τη σεβόμαστε, και με αφορμή το ζήτημα της Μακεδονίας θα το αποδείξω. Μεσοπόλεμος, η διεθνής απαιτεί να ληφθεί απόφαση για ανεξάρτητη Μακεδονία και Θράκη. Ο πρώτος απεσταλμένος του ΚΚΕ αφορά μόνο το ΚΚΕ; Όχι κύριοι του ΣΥΡΙΖΑ, διότι κάποτε υπήρχε ένα κόμμα το ΚΚΕ, από το οποίο προέκυψε πλείστη από τα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ και από το οποίο προήλθε το ΚΚΕ εσωτερικού, το 1968. Ουδέποτε αρνήθηκε και κατήγγειλε την ιστορία του ΚΚΕ, επομένως, σας αφορά άμεσα. Από το ΚΚΕ εσωτερικού πήγαμε στο συνασπισμό, και από το συνασπισμό στο ΣΥΡΙΖΑ. Δική σας λοιπόν η ιστορία του ΚΚΕ και να δούμε, εάν μπορείτε να είστε υπερήφανοι για αυτή. 1924, λοιπόν, ο πρώτος εκπρόσωπος, Γεώργιος Γεωργιάδης, πηγαίνει, αρνείται την αυτόνομη Μακεδονία και Θράκη, διαγράφεται από το ΚΚΕ το οποίο

καταγγέλλει σαν αντεθνικό. Πάει μετά ένας κύριος ονόματι Σαργολόγος Νικόλαος, ο οποίος δέχεται τη θέση αυτή, την ανθελληνική περί αυτόνομης Μακεδονίας και Θράκης, παίρνει 7.000\$ από τη Μόσχα για ενίσχυση του ΚΚΕ, το ήθος της αριστεράς, και μετά στη συνέχεια τι κάνει; Φεύγει στην Αμερική, κλέβοντας τα λεφτά. Και έχουμε μετά την παρακάτω απόφαση, μνημείο εθνικής προδοσίας, του 3ου εκτάκτου συνεδρίου του ΚΚΕ της 26ης του Νοεμβρίου του 1924. Σας αφορά κύριοι του ΣΥΡΙΖΑ, αλλιώς καταδικάστε την ιστορία αυτή. Έλεγε λοιπόν, η απόφαση του συνεδρίου: ανεξαρτησία στη Μακεδονία και στη Θράκη, η ντόπια κεφαλαιοκρατία καταπιέζει τις εθνικές μειονότητες, στη Μακεδονία και στη Θράκη, η ελληνική πλουτοκρατία καταδυναστεύει ένα μέρος του μακεδονικού και θρακικού λαού. Και έρχομαι στο περίφημο ιστορικό της αριστεράς, Ιωάννη Κορδάτο, γραμματέα του ΚΚΕ, 1920-1924 και διευθυντή του ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗ, ο οποίος διαγράφεται από το ΚΚΕ για τη θέση του, την αντίθεση προς την ανθελληνική στάση του κόμματος στο ζήτημα της Μακεδονίας, και γράφει το παρακάτω άρθρο, ο Κορδάτος, τον οποίο λέτε ότι σας εκπροσωπεί. Ιδού τι λέει: η διεθνής εξάσκησε την επιρροή της και πίεσε στο έκτακτο συνέδριο του κόμματος του Νοέμβρη του 1924, να αποκαταστήσει την κεντρική Κορδάτου. Από τότε το παν κατέρρευσε σε συντριμμία, το άκρον άοτον του παραλογισμού ήταν το σύνθημα της αυτονομίας της Μακεδονίας, κύριοι του ΣΥΡΙΖΑ που πάτε για σύνθετη ονομασία. Το ΚΚΕ δημιούργησε με ταυτά αυτό το ζήτημα. Η πολιτική αυτή έδωσε το τελειωτικό αυτό χτύπημα, γιατί αποδοκιμάστηκε από το λαό, γιατί ο κουμμουνισμός στην Ελλάδα παρουσιάστηκε σα σύμμαχος του βουλγαρικού σοβινισμού, αυτά λέει ο δικός σας Κορδάτος κύριοι του ΚΚΕ. Και ερχόμαστε βέβαια στα χρόνια της αλληλοσφαγής, όπου και εκεί το κόμμα σας, και εκπροσωπεί και εσάς κύριοι του ΣΥΡΙΖΑ αυτό το πράγμα, έβγαλε αποφάσεις μνημεία προδοσίας με κυριότερη αυτή της 5ης ολομέλειας της περιφήμης, όπου έλεγε ότι στη Βόρεια Ελλάδα ο σλαβομακεδονικός λαός τα έδωσε όλα για τον αγώνα και πολεμά για μια ολοκλήρωση ηρωισμού και αυτοθυσίας, και ότι ο μακεδονικός λαός καλεί την πλήρη αποκατάστασή του. Αυτά έλεγε τότε το ΚΚΕ, αυτά θα κάνει πράξη ο ΣΥΡΙΖΑ αποδεχόμενος τη σύνθετη ονομασία. Κάτω τα χέρια από τη Μακεδονία, όμως. Δε θα περάσουν τα σχέδια σας. Δε θα τελειώσω εδώ. Έγινε συνέδριο τότε, των λεγόμενων σλαβομακεδόνων, αδόκιμος όρος, και σλάβος και Μακεδόνας δεν μπορείς να είσαι, ή Μακεδόνας είσαι ή Σλάβος. Έγινε συνέδριο, λοιπόν, στο Βίτσι, όπου μίλησε ο περίφημος Καραγιώργης, και μεταξύ άλλων είπε: Παλιότερα οι Τούρκοι μπέηδες, οι Σέρβοι και οι Έλληνες κομιτατζήδες, οπλαρχηγοί παυλομελάδες και καπετάν βαρδέοι, που έσφιγγαν τη θηλιά στο λαιμό του μακεδονικού λαού, αυτοί είστε, κατηγορείτε για εγκληματία τον Παύλο Μελά. Το αρνηθήκατε ποτέ; Το καταγγείλατε; Όχι βέβαια. Κυρίες και κύριοι βουλευτές, μέγα το ζήτημα της Μακεδονίας, βγήκε σήμερα ένας ευρωβουλευτής της ΝΔ ο κύριος Κίτσος και είπε ότι είμαστε λέει σε συνεννόηση με το ΣΥΡΙΖΑ, ποιοι εμείς; Ιδού για τα πρακτικά σας, το πρώτο φύλλο της εφημερίδας μας πριν 25 χρόνια. 10 Ιανουαρίου του 1993. Κάνενας συμβιβασμός για τη Μακεδονία μας. Το λέγαμε τότε, το λέμε και τώρα. Εσείς, όμως, όλοι οι αριστεροί ήσασταν απώντες από τα εθνικά συλλαλητήρια, και λέγατε φασίστες όσους μιλούσαν για τη Μακεδονία. Τα σχέδιά σας δε θα περάσουν, η ΧΑ θα δώσει τον αγώνα εναντίον όλων, άμα χρειαστεί. Κάθε σύνθετη ονομασία, με οποιαδήποτε μορφή γεωγραφική, *erga omnes* χωρίς *erga omnes* δε μας ενδιαφέρει, το όνομα Μακεδονία δε θα πάει στους Σκοπιανούς, ο ελληνικός λαός θα αντιδράσει, να το ξέρετε, δε θα περάσουν τα σχέδιά σας. Κάτω τα χέρια απ' τη Μακεδονία!

Nikolaos Michaloliakos: Sound the Bells Mournfully Across the Country! Fatherland-Religion-Family

Κυρία πρόεδρε κυρίες και κύριοι βουλευτές.

μου προκαλεί κατάπληξη πως ανάμεσα λαϊκά νομοθετήματα νόμος του μνημονίου θυμηθήκατε ξαφνικά το σύμφωνο συμβίωσης. Κλείνετε το μάτι σε ένα κακώς εννοούμενο προοδευτικό - με πολλά εισαγωγικά - ακροατήριο προκειμένου να δείξετε ότι έχετε και άλλο πρόσωπο. Όμως η ανέχεια, η φτώχεια του μνημονίου και όλα αυτά που σπείρει στην Ελληνική κοινωνία δεν σβήνουν με αυτό το σύμφωνο συμβίωσης ή με το οτιδήποτε άλλο θα φέρετε στο προσεχές μέλλον. Είναι μία τακτική Πράγματι έξυπνη αλλά καταφανής. Φαίνεται ολοκάθαρα ότι ο σκοπός σας είναι - κατά το κοινώς λεγόμενο - να ρίξετε την μπάλα στην εξέδρα και να αποπροσανατολίσετε το λαό από τα σοβαρά του προβλήματα.

Η Χρυσή Αυγή είναι αντίθετη με το σύμφωνο συμβίωσης και θα την καταψηφίσει και θεωρεί ότι ο θεσμός της οικογένειας είναι ένας φυσικός δεσμός ένας ευλογημένος θεσμός από τη θρησκεία μας, από την εκκλησία της Ελλάδας, αλλά και από την αρχαία θρησκεία όπου προστάτης του γάμου και της οικογένειας ήταν η θεά Ήρα.

Ισχυρίζονται ορισμένοι η ομοφυλοφιλία είναι ένα φαινόμενο φυσικό. Τότε γιατί υπάρχει το άρθρο 347 Ποινικού Κώδικα το οποίο θέλετε να τροποποιήσετε το οποίο μιλάει για παρά φύση ασέλγεια; Παρά φύση λοιπόν είναι το φαινόμενο αυτό είτε σας αρέσει είτε δεν σας αρέσει και ο ίδιος ο νομοθέτης του Ποινικού Κώδικα το έχει προβλέψει. Μέσα στα όσα είπε ο κύριος υπουργός δεν απέκλεισε στο μέλλον και μία τροποποίηση ή ένα άλλο νομοθέτημα με το οποίο θα είναι δυνατόν τα λεγόμενα ομόφυλα ζευγάρια να υιοθετούν παιδιά. Δημιουργείται πραγματικά ένα έκτρωμα. Φανταστείτε μία οικογένεια με δύο πατέρες και δύο μητέρες. Ποιος θα είναι ο πατέρας; Ποια θα είναι η μάνα; όλα αυτά τα πράγματα είναι κατά την άποψή σας αποτελέσματα σύμφωνα με τη Γαλλική Επανάσταση απαιτούμενων για ένα λαϊκό κράτος. Ποιο λαϊκό κράτος; Ποια Βασιλίλη αλώσατε επιτέλους; Πήρατε ένα 35,5% του ελληνικού λαού με 45% αποχή - αντιπροσωπεύεται κάτι λιγότερο από το 20% των ψηφοφόρων και θέλετε να διαλύσετε κυριολεκτικά ένα θεσμό χιλιάδων ετών της ελληνικής κοινωνίας, το θεσμό της οικογένειας υιοθετώντας έναν άλλο θεσμό οικογένειας. [...] Έχουν όμως σημασία και οι λέξεις οι οποίες χρησιμοποιείται τόσο στο νομοθέτημα όσο και στις ομιλίες σας τη λέξη ομόφυλα ζευγάρια. Η λέξη ομόφυλος έχει δύο σημασίες σύμφωνα με το λεξικό αυτοί οι οποίοι είναι του ίδιου φύλου και αυτοί οι οποίοι είναι της ίδιας Φυλής. Γιατί λέτε ομόφυλα και δεν λέτε κατευθείαν ομοφυλόφιλα; Ίσως η απάντηση σε αυτό είναι στο λεξικό του Μπαμπινιώτη εάν το ανοίξετε: όπου η λέξη ομοφυλόφιλος δεν είναι ελληνική λέξη είναι μία λέξη την οποία καθιέρωσε Ένας Γερμανός ψυχίατρος ο Richard von Krafft το 1859 και καθόριζε την ομοφυλοφιλία σαν ψυχική ασθένεια. Το ίδιο ίσχυε πολλά χρόνια μάλιστα μετά τον δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο Ακόμη και στις Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής κατόπιν πιέσεων [...]. Η ένωση των ψυχιάτρων των Ηνωμένων Πολιτειών είπε ότι δεν είναι ψυχική ασθένεια.

Από πού ήταν οι πιέσεις; Μα ήταν από τις ασφαλιστικές εταιρείες που πλήρωναν υπέρογκα ποσά. Ασφαλώς και έχει σημασία να τονιστεί ότι σήμερα το πρωί έξω από την Ιερά Μητρόπολη Αθηνών κάποιοι ενδεδυμένοι ως ιερείς αντάλλασσαν φιλιά και ουδείς

συγκινήθηκε για αυτή τη βάρβαρη πρόκληση ενάντια στο Θρησκευτικό αίσθημα των Ελλήνων. Απέναντι στα κοινωνικά ειωθότα όπως έχουν καθιερωθεί εδώ και χιλιάδες χρόνια. Λέτε επίσης και αναφέρθηκε από πολλούς ομιλητές ότι είναι σκοταδιστικό είναι ναζιστικό το μήνυμα το οποίο είπε ο σεβασμιότατος Μητροπολίτης κύριος Αμβρόσιος στη Μητρόπολη του οποίου σήμερα χτυπούν πένθιμα οι καμπάνες. εγώ απορώ για ένα πράγμα γιατί ο μακαριότατος αρχιεπίσκοπος αρκέστηκε σε μία λέξη «εκτροπή» και δεν χτυπούν πένθιμα οι καμπάνες σε όλες τις Μητροπόλεις της Ελλάδας Τι είδους κονκορδάτο υπάρχει αυτή τη στιγμή το οποίο εμποδίζει τους Έλληνες πολίτες από το να εκφράσουν τα πραγματικά τους αισθήματα;

Εάν δε είχα εδώ το μήνυμα του Σεβασμιότατου Μητροπολίτη Αμβροσίου σίγουρα θα παραπέμπω μην με τον αντιρατσιστικό νόμο τον οποίο εσείς ψηφίσατε. [...]

Στο άρθρο 15 του εν λόγω νομοσχεδίου καθιερώνεται ένα εθνικό συμβούλιο και της μισαλλοδοξίας στο οποίο συμμετέχουν άτομα συγκεκριμένα τα οποία ομιλούν κατά των εθνικών συμφερόντων μας αμφισβητώντας τη συνθήκη της Λωζάνης και αναγνωρίζοντας ως τουρκική τη μουσουλμανική μειονότητα της Θράκης.

Τι είδους Εθνικό μπορεί να είναι αυτό το συμβούλιο όταν συμμετέχουν άνθρωποι με αυτές τις αρχές και με αυτές τις απόψεις; Καθιερώνεται με άλλα λόγια «αστυνομία σκέψεως» η οποία θυμίζει το 1984 του Orwell.

Και πώς μπορείτε να είστε αντιρατσιστές, όλοι εσείς που λέτε ότι είστε αντιρατσιστές, όταν είστε ρατσιστές απέναντι σε εμάς που μας λέτε ρατσιστές; Αυτό είναι ένα λογικό χάσμα, στο οποίο επιτέλους πρέπει να δώσετε απάντηση. Στο άρθρο 29 έχετε μία διάταξη φωτογραφική η οποία η οποία αναφέρεται στα συσσίτια που έκανε η Χρυσή Αυγή μόνο για τους Έλληνες. Όμως το σχετικό άρθρο λέει ότι αποκλείοντας από καταφρόνηση πρόσωπα, λόγω των χαρακτηριστικών Φυλής θρησκείας και λοιπά. Εμείς δεν αποκλείσαμε κανέναν από καταφρόνηση Εμείς απλά τα χρήματα αυτά τα οποία τα είχαμε πάρει από το ελληνικό κράτος θέλαμε να τα επιστρέψουμε στους Έλληνες. Με το άρθρο αυτό δημιουργείτε έναν ατελείωτο παραλογισμό. Εάν δηλαδή ο σύλλογος Αρκάδων θέλει να μοιράσει τρόφιμα στους Αρκάδες αυτό θα θεωρήσετε ότι ρατσιστικό; [...] Θέλετε να αλλάξετε τα πάντα. Είπατε ότι θέλετε να κάνετε λαϊκό κράτος. Σας είπα δεν αλώσατε καμία Βαστίλη κανέναν Ροβεσπιέρος δεν υπάρχει ανάμεσά σας ούτε ακόμη και μία μορφή στη θρυλική όπως ο Saint-Just, οποίος πέθανε 25 χρόνων και του οποίου το ιδανικό ήταν η Αρχαία Σπάρτη.

Φαίνεται πως έχετε παρεξηγήσει κάπως τα πράγματα και κατά το δοκούν και κατά το πολιτικό σας συμφέρον το ερμηνεύετε. Θέλετε να αλλάξετε ξαφνικά έναν θεσμό ο οποίος υπάρχει χιλιάδες χρόνια τον θεσμό της οικογένειας. Να αλλάξετε επίσης και είναι καλή ευκαιρία εδώ που είναι παρούσα η αξιότιμη υπουργός κυρία Αναγνωστοπούλου η οποία έδωσε μία συνέντευξη στην εφημερίδα "Καθημερινή" η οποία λέει ότι τα σχολικά βιβλία πρέπει να αλλάξουν διότι έχουν γραφτεί όπως επιβλήθηκαν. Έχω σαφέστατη αντίρρηση σε αυτό το πράγμα δεν μπορεί κανείς να λέει ότι ο Κωνσταντίνος Παπαρηγόπουλος έγραψε την ιστορία του κατ'εντολήν του Ευρωπαϊκού ρομαντισμού όταν πολλά χρόνια πριν γράψει ο Παπαρηγόπουλος την ιστορία, είχε μιλήσει ήδη ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης στην Πνύκα και

είχε πει ότι "την επανάσταση την κάναμε για την πίστη μας και για την πατρίδα". και δεν έχει καμία σχέση η εθνική επανάσταση των Ελλήνων του 1821 σε ένα κράτος Εθνικό και όχι Λαϊκό, με την Γαλλική Επανάσταση, με την Κομμούνα των Παρισίων και με όλα αυτά τα σχετικά. [...] Στα βιβλία της ιστορίας είναι η φυλετική συνέχεια των Ελλήνων. Θα διαβάσω τα ίδια πάλι του Θεόδωρου Κολοκοτρώνη στην Πνύκα που έλεγε "εις τον τόπον όπου κατοικούμε κατοικούσαν οι παλαιοί Έλληνες από τους οποίους και λάβαμε το όνομά μας". Αυτά τα έλεγε ο Κολοκοτρώνης 40 χρόνια πριν γράψει την ιστορία ο Παπαρρηγόπουλος. Θα αποτύχετε στα σχέδιά σας σας ενδιαφέρει η γνώμη του Ελληνικού γιατί δεν ρωτάται το λαό για αυτό το νομοθέτημα το σημερινό; Γιατί δεν κάνετε ένα δημοψήφισμα; Και αν για κάποιους είναι αναχρονιστικό Το σύνθημα Πατρίς θρησκεία οικογένεια για μας ισχύει και θα ισχύει.

Σας ευχαριστώ.

Leftists and Neo Liberals Systemically Destroy the Institutions and Values of the Nation

Κύριο ζητούμενο και βασική φιλοσοφία του νομοσχεδίου ο αυτοπροσδιορισμός και ο σεβασμός των ατόμων να αυτοπροσδιορίζεται. Επί του θέματος εμείς δηλώνουμε ότι είμαστε Έλληνες εθνικιστές και εσείς δεν σέβεστε το δικαίωμά μας να αυτοπροσδιορίζεστε. Προς τι, λοιπόν, η επίκληση σας σε αυτή την αρχή, όταν πρώτοι εσείς για πολιτικούς λόγους επιλεκτικά την παραβιάζετε;

Είμαστε Έλληνες εθνικιστές. Δεν είμαστε ούτε φασίστες ούτε ναζιστές. Όπως και εσείς είστε κομμουνιστές και πρέπει να το ομολογίσετε και όχι συχνάζετε στα διάφορα φόρουμ τα διεθνή και να και να παριστάνετε τους δημοκράτες. Πριν όμως αναφερθώ στο νομοσχέδιο θα ήθελα να ασχοληθώ με τη στάση της Νέας Δημοκρατίας απέναντι σε αυτό το νομοσχέδιο. Πριν λίγες ημέρες, η Νέα Δημοκρατία είχε διαμηνύσει με τον τίτλο "Άλλοθι Τέλος" ότι δε θα ψηφίζει νομοσχέδια, όταν αποστασιοποιείται ένας κυβερνητικός έτερος, ακόμη και αν συμφωνεί, και αναφέρθηκε και προηγουμένως ένας εκ των αγορητών της Νέας Δημοκρατίας, ότι η κυβέρνηση δεν έχει την πλειοψηφία των 151 απο τη στιγμή που βουλευτές των Ανεξαρτήτων Ελλήνων έχουν διαχωρίσει τη θέση τους και έχουν δηλώσει ότι θα καταψηφίσουν το νομοσχέδιο. Χρειάζεται, όμως, πολλύ θράσος για να το πει αυτό ένας εκπρόσωπος της Νέας Δημοκρατίας όταν είναι δεδομένο ότι με τις ψηφους της Νέας Δημοκρατίας δόθηκε κυβερνητική πλειοψηφία στην κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ και θα αναφέρω κάποιες χαρακτηριστικές περιπτώσεις με κορυφαία εκείνη, της 14ης Αυγούστου του 2015, όταν η κυβέρνηση δεν είχε την πλειοψηφία, διότι είχαν φύγει δεκάδες βουλευτές απο τις τάξεις τους, που αργότερα έκαναν άλλο κόμμα και πολίτευσαν, ως γνωστόν, και ψήφισαν ΝΑΙ στο μνημόνιο του ΣΥΡΙΖΑ. Αυτοί ήταν, λοιπόν, που έδωσαν την κυβερνητική πλειοψηφία στο ΣΥΡΙΖΑ και δε σταμάτησαν στο μνημόνιο, στον Αύγουστο του 2015. Είχαμε τρεις περιπτώσεις, το νομοσχέδιο για το σύμφωνο συμβίωσης, όπου και εκεί οι μισοί βουλευτές, σχεδόν, της Νέας Δημοκρατίας, αρκετοί βουλευτές της Νέας Δημοκρατίας, υπερψήφισαν το σύμφωνο συμβίωσης. Είχαμε, επίσης, τη ρύθμιση για το αμαρτωλό Μέγαρο Μουσικής, όπου την ψηφίσατε, κύριοι, επίσης, της Νέας Δημοκρατίας, και είχαμε, βεβαίως, και το νομοσχέδιο για

το Ισλαμικό Τέμενος, όπου και εκεί ψηφίσατε υπέρ των θέσεων της κυβερνητικής πλειοψηφίας. Πώς, λοιπόν, επικαλείστε, ότι η κυβέρνηση δεν έχει κυβερνητική πλειοψηφία, όταν στις δύσκολες στιγμές έρχεστε εσείς, αρωγή της, και πώς είναι δυνατόν να αμφισβητείτε αυτό το πράγμα, όταν παύουν πολλοί πρόθυμοι συμπαραστάτες, ειδικά σε τέτοιου τύπου νομοσχέδια, όποτε τίθονται. Όταν έθεσε ο συναγωνιστής βουλευτής, Ιωάννης Λαγός, το θέμα της αντισυνταγματικότητας, είπε ότι δεν είναι δυνατόν να έχει γνώμη, να έχει δικαιοπραξία ένα παιδί 15 ετών. Και απαντήσατε ότι αυτό καλύπτεται και είναι συνταγματικό. Κάποτε όταν, όσοι είναι νομικοί από εδώ μέσα και χωρίς να είσαι νομικός το αντιλαμβάνεσαι εύκολα, αντιληφθείτε σε τι είπατε ΝΑΙ, τότε πραγματικά θα πρέπει να χρήσετε. Αλλά φάνηκε και από το αίτημα αυτό, περί συνταγματικότητας, ότι μέσα στη Βουλή υπάρχουν 2 κόμματα: υπάρχει το κόμμα των πολιτικών κομμάτων και υπάρχει το κόμμα του ελληνικού λαού: η Χρυσή Αυγή. Όλοι εναντίον και μάλιστα ο κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος του ΣΥΡΙΖΑ, ο κύριος Λάμπας, έφτασε στο σημείο να πει ότι ακόμη και το 1821 έγινε υπέρ των δικαιωμάτων των τρανσέξουαλ. Μήπως έχετε μπερδέψει τα πράγματα, επειδή φορούσαν φουστανέλες; Αυτό κατάλαβα, κύριε, όπως κατάλαβα ότι είπατε, ότι πρέπει να σεβόμαστε τις δικαστικές αποφάσεις, όμως εσείς δε σέβεστε το δικό μας τεκμήριο της αθωότητας και μας έχετε κατηγορούμενους όταν δικαζόμαστε. Όχι εσείς, προσωπικά, το κόμμα σας και γενικά πολλοί προοδευτικοί εντός πολλών εισαγωγικών "κονδυλοφόροι" και "ομιλητές". Είπε, επίσης, άλλος αγορητής της Νέας Δημοκρατίας ότι κάνατε το νομοσχέδιο όσο μπορείτε πιο αριστερά. Διαφωνώ απολύτως. Όσο πιο πολύ φιλελεύθερο, θα έλεγα, γιατί είναι γνωστό ότι, εκ των ημερών της Σοβιετίας και του πατερούλη Στάλιν, η ομοφυλοφιλία θεωρείτο ποινικό αδίκημα και έπαιρναν την οδό την άγουσα προς Σηβιρίαν οι ομοφυλόφιλοι. Είπε, ακόμη, ο αγορητής της Νέας Δημοκρατίας, ότι σεβόμαστε την εκκλησία. Να δούμε πώς σεβονται την εκκλησία. Και το πώς σεβονται την εκκλησία φαίνεται ξεκάθαρα από την πρόταση της Νέας Δημοκρατίας, η οποία θέλει να είναι και με τον αστυφύλαξ και με τον χωροφύλαξ. Η εκκλησία είναι ξεκάθαρη. Δε δέχεται την αλλαγή φύλου. Η Νέα Δημοκρατία στην πρόταση της λέει ότι δέχεται την αλλαγή φύλου με όριο ηλικίας τα 18 έτη και μάλιστα προσθέτει με δυνατότητα διόρθωσης μια φορά, χωρίς ενδεχόμενο αλλαγής γνώμης. Επομένως, και το δικαστήριο να εξετάζει σε 2 στάδια την υπόθεση. Επομένως, επί της ουσίας, συμφωνεί με την αρχή και με το πνεύμα του νομοσχεδίου η Νέα Δημοκρατία. Απλά έχει την αντίρρηση ότι δεν πρέπει να γίνεται αυτό στην ηλικία των 15 ετών. Το πώς γεννιόμαστε, το πώς υπάρχουμε σε αυτόν τον κόσμο οπωσδήποτε είναι δώρο θεού, κι όποιος το αμφισβητεί, αμφισβητεί την ίδια τη φυσική πραγματικότητα, τους ίδιους τους φυσικούς νόμους και κατ'ουσίαν συντελεί στο να διαπραχθεί μια ύβρις κατά τα αρχαία ήθη και έθιμα. Θα ήθελα, επίσης, στο σημείο αυτό να απαντήσω και στον υπουργό της κυβερνήσεως, ο οποίος, θέλοντας να διαχωρίσει τη θέση του από τα εγκλήματα του μπολσεβικισμού, μεταξύ των οποίων και ο διωγμός των ομοφυλοφίλων, είπε ότι εμείς είμαστε εναντίον του Στάλιν. Και είπε ότι από το 1968 υπήρχε ένα κόμμα το ΚΚΕ εσωτερικού που αγωνιζόταν για σοσιαλισμό με ελευθερία. Θα θυμήσω ότι αυτό το κόμμα που αγωνιζόταν για σοσιαλισμό με ελευθερία, εννοούσε πώς την ελευθερία; Να έχει την έδρα του στη Ρουμανία του Νικολάι Τσαουσέσκου. Ωραίος δημοκράτης ο Τσαουσέσκου. Και μάλιστα αρκετοί από τους πρωταγωνιστές της κυβερνήσεως αυτής, όταν αργότερα ο Λεωνίδας Κύρκος θέλησε να φτιάξει ένα πραγματικά ευρωκομμουνιστικό κόμμα και έκανε την ΕΑΚ, προτίμησαν να διαχωρίσουν τη θέση τους για να κρατήσουν το

σφυροδρέπανο. Αυτά τα γνωρίζουμε. Είμαστε πολύ λίγοι σε αυτόν τον τόπο, και ο ένας γνωρίζει τον άλλον. Μέσα στα πλαίσια αυτού του νομοσχεδίου, έρχεται και μια τροπολογία, η οποία με πονηρό και κρυφό τρόπο, ούτε λίγο ούτε πολύ, προσπαθεί να νομιμοποιήσει την τουρκική ένωση Ξάνθης. Η τροπολογία αυτή θα οδηγήσει σε άσχημες περιπέτειες την πατρίδα μας και θα έπρεπε να ξέρουν αυτοί, οι οποίοι την κατέθεσαν, βασιζόμενοι σε απόφαση του ευρωπαϊκού δικαστηρίου ανθρωπίνων δικαιωμάτων ότι υπάρχει και άλλη καταδίκη της Ελλάδος από το ευρωπαϊκό δικαστήριο ανθρωπίνων δικαιωμάτων, για τη στέγη μακεδονικού πολιτισμού, που έχουν κάνει οι φιλοσκοπιανοί. Ανοίγουν, λοιπόν, πολλά μέτωπα, οδηγούν τη χώρα σε περιπέτειες, κατ'ουσία, κατά παράβαση του συνταγματικού χάρτη, πάνε να αναγνωρίσουν εθνικές μειονότητες στην πατρίδα μας. Φτάσαμε στο σημείο, μια και αναφέρομαι στη Θράκη, να έχουμε χαρίσει, κυριολεκτικά, στην τουρκική προπαγάνδα το σύνολο του μουσουλμανικού πληθυσμού της Θράκης, ο οποίος αποτελείται από οτιδήποτε άλλο εκτός από τουρκογενείς. Υπάρχουν Τσερκεζοί, οι οποίοι έχουν μεταναστεύσει εκεί. Υπάρχουν Ρομά, οι οποίοι είναι μουσουλμάνοι. Υπάρχουν και οι καθαρότατοι Έλληνες Πομάκοι, τους οποίους, όμως, αυτούς καθώς δεν είναι αυτοί της αριστεράς, είναι της δεξιάς για να λέμε τα πράγματα με το όνομά τους, τους χάρισαν στην Τουρκία. Αυτοί οι άνθρωποι είχαν μείνει πιστοί στο οθωμανικό καθεστώς, έγραφαν με αραβικούς χαρακτήρες και τους μαθαμε εμείς να γράφουν την τουρκική γλώσσα με λατινικούς χαρακτήρες και να ευθυγραμμιστούν με το κεμαλικό κράτος. Αυτή είναι μια ευθύνη του ελληνικού κράτους της δεξιάς, του κέντρου, όλων όσων κυβέρνησαν μετά το Β' Παγκόσμιο πόλεμο. Από κει και πέρα, όμως, να φτάσουμε στο σημείο να εορτάζονται τα "Ελευθέρια" στην Ξάνθη και να παρελάβει Γυμνάσιο Θηλέων με ισλαμικές μαντήλες, αυτό αποτελεί ντροπή και θα έπρεπε να κάνει περισσότερο προσεκτικούς αυτούς που έφεραν την τροπολογία, η οποία οδηγεί, παραβιάζοντας και την απόφαση του Αρείου Πάγου, στην αναγνώριση της τουρκικής ένωσης της Ξάνθης. Μάλιστα. Στα "Ελευθέρια" της Ξάνθης παρήλασαν μαθήτριες με ισλαμικές μαντήλες, και η Θράκη για να είναι σήμερα ελληνική, αυτό το κομμάτι της Θράκης για να είναι ελληνικό, γιατί θα μπορούσε να είναι και ανατολική Θράκη και ανατολική Ρωμυλία, χύθηκε αίμα. Αίμα εκλεκτό, στο Β' ελληνοβουλγαρικό πόλεμο, όπου έχυσε το αίμα του ο ταγματάρχης Βελισσαρίου, ο απελευθερωτής των Ιωαννίνων, καθώς και ο τελευταίος, κατευθείαν, απόγονος του Θεόδωρου Κολοκοτρώνη, ο Γεώργιος Κολοκοτρώνης στη μάχη της Κρέσνας. Έχυσαν το αίμα τους για να είναι ελεύθερη η Θράκη, και σήμερα στην Ξάνθη παρελάβουν με ισλαμικές μαντήλες και δηλώνουν με θράσος Τούρκοι, παραβιάζοντας τη συνθήκη της Λωζάνης. Πώς φτάσαμε, όμως, ως εδώ; Γιατί όλα αυτά που συζητούμε εδώ σήμερα, για δήλωση φύλου κ.λπ., θα ήταν μέχρι πριν λίγα χρόνια κυριολεκτικά αδιανόητα. Θα ήταν εξωφρενικά. Οι εκπρόσωποι της νέας αριστεράς του ΣΥΡΙΖΑ είναι άριστοι κακτικιστές και κατά τούτο αξίζουν συγχαρητηρίων. Χρησιμοποιούν τη λεγόμενη τακτική του σαλαμιού, γνωστή κομμουνιστική μέθοδο. Παράδειγμα χαρακτηριστικό της τακτικής του σαλαμιού: ό,τι έγινε στην Ουγγαρία το 1945. Θα τονίσω ότι υπήρχαν μόνο 2.000 κομμουνιστές στην Ουγγαρία και φτάσαν το 1949 να την κυβερνούν. Αναφερόμενος στο πώς κατόρθωσαν αυτό το πράγμα ο ηγέτης τους, ο Ράκοσι, είχε πει σε μια διάλεξη του το 1952: "Αν κάνουμε μια φανερή κατά μέτωπο επίθεση για να εξοντώσουμε όλους μας τους αντιπάλους και να πετύχουμε τους στόχους μας τι θα συμβεί; Απλούστατα οι εχθροί μας θα ενωθούν εναντίον μας. Ποιά είναι, λοιπόν, η καλύτερη τακτική; Να αποφύγουμε τη γενική, κατά μέτωπον, επίθεση και να

αρχίσουμε τη βαθμιαία εξουδετέρωση των αντιπάλων. Θα καταλύσουμε ολότελα, το αστικό κράτος. Θα καταστρέφουμε θεσμό προς θεσμό, φθείροντας κάθε φορά και έναν υπερασπιστή του". Αυτό προσπαθεί με κάθε τρόπο ο ΣΥΡΙΖΑ. Άς σκεφτούμε, λοιπόν, ότι πριν φτάσουμε σε αυτό το εξωφρενικό νομοσχέδιο, το οποίο διαλύει κυριολεκτικά το θεμέλιο του έθνους, το οποίο είναι ο ιερός θεσμός της οικογενείας, είχαμε το δημόσιο κάψιμο της σημαίας που βγαίνουν στις τηλεοράσεις εκπρόσωποι του ΣΥΡΙΖΑ και άλλοι προοδευτικοί παράγοντες και το υπερασπίζονται ως δικαίωμα. Είχαμε την κατάργηση, πρόσφατα, της επάρσεως της γαλανόλευκης από τα σχολεία, είχαμε μια συστηματική και μεθοδική προπαγάνδα και διαστρέβλωση της εθνικής μας ιστορίας. Και αυτό το νομοσχέδιο δείχνει αυτό που επανειλημμένα έχει τονίσει η Χρυσή Αυγή: ότι η χρεοκοπία, δυστυχώς, δεν είναι μόνο οικονομική. Είναι πολιτική, είναι και ηθική, είναι κοινωνική. Και ο μόνος τρόπος για να σταματήσουμε αυτή τη χρεοκοπία σε όλα τα πεδία, είναι οι Έλληνες, επιτέλους, να ξεσηκωθούν για μια νέα Χρυσή Αυγή του ελληνισμού. Η χρεοκοπία, λοιπόν, αγγίζει πολλά πράγματα. Τί επιδιώκουν, όμως, οι σύντροφοι του ΣΥΡΙΖΑ με το νομοσχέδιο αυτό; Χαρακτηριστικό είναι αυτό το οποίο γράφει το νομοσχέδιο, ότι ως ταυτότητα φύλου νοείται ο εσωτερικός και προσωπικός τρόπος με τον οποίο το πρόσωπο βιώνει το φύλο του, ανεξάρτητα από το φύλο, το οποίο καταχωρίστηκε κατά τη γέννηση του, με βάση τα βιολογικά του χαρακτηριστικά. Καμία σημασία, λοιπόν, τα βιολογικά χαρακτηριστικά. Τα παράδοξα, τα οποία μπορούν να προκύψουν από το νομοσχέδιο αυτό, εάν υπερψηφιστεί που θα υπερψηφιστεί είναι πολλά. Υιοθεσία παιδιών από 2 ομοφυλόφιλους, που ο ένας θα δηλώνει άντρας και ο άλλος γυναίκα, αποφυγή της στρατιωτικής θητείας και πάρα πολλά άλλα. Πρόκειται για ένα νομοσχέδιο τέρας. Η Χρυσή Αυγή θα αντισταθεί και θα καταψηφίσει το νομοσχέδιο αυτό. Καταγγέλοντας, όμως, και την υποκριτική στάση της Νέας Δημοκρατίας, η οποία δε λέει όχι, δίνει μια δική της πρόταση που και αυτή περιέχει την αλλαγή φύλου.

Σας ευχαριστώ

Nikolaos Michaloliakos – Golden Dawn 8th Congress – Speech Highlight

Αγωνιστές και συναγωνίστριες,

Έχω πει και θα επαναλάβω, δεν είμαι εγώ που ξεφτίλισα το σύστημα. Είστε πάνω από όλα εσείς. Σε όλη την Ελλάδα. Όλο οι χρυσαυγίτες και οι χρυσαυγίτισσες.

Ο χρόνος είναι ένα ποτάμι που κυλά και έτσι ο νους μου πηγαίνει περίπου δυόμισι χρόνια πίσω, όταν στις 28 Σεπτεμβρίου μας συνέλαβαν με μασκοφόρους ξημερώματα στα σπίτια μας και περίμεναν την επόμενη μέρα την ώρα του δελτίου ειδήσεων ενώπιον 100 τηλεοπτικών σταθμών από την Ελλάδα και την αλλοδαπή προκειμένου να μας δείξουν με τις χειροπέδες στα χέρια.

Δε σκεπάσανε με σακάκια το πρόσωπο μας, δεν κρύψανε τις χειροπέδες. Περήφανα φωνάξαμε: Ζήτω η νίκη. Και το φωνάξαμε έχοντας τα χέρια μας στις χειροπέδες. Θα ήθελα να καλωσορίσω του Ευρωπαίους συναγωνιστές μας, από τη Ρωσία, τη Γερμανία τη Γαλλία την Ευρώπη ολόκληρη που ήρθαν να μας ξυπνήσουν.

Περνώντας όμως από το Σεπτέμβριο, θα φτάσω σε μια θλιβερή βραδιά εκεί στην πτέρυγα των φυλακών Κορυδαλλού όταν μας ήρθε η είδηση η πικρή η είδηση η θλιβερή, ότι δύο συναγωνιστές μας έπεφταν νεκροί, απ' τις σφαίρες των θρασύδειλων παρακρατικών αρχηγών. Σφαίρες μαζί με αυτούς δέχτηκε στο σώμα του και ένας άλλος συναγωνιστής ο οποίος την ώρα που τον έβαζαν στο ασθενοφόρο – γιατί δεν το ξέρετε- φώναζε: Ζήτω η χρυσή αυγή, πεθαίνοντας. Συνηθίζεται σε κάθε συνέδριο της Χρυσής Αυγής να γίνονται βραβεύσεις. Σε αυτό το συνέδριο όμως θα γίνει μόνο μία σε αυτόν που πέθανε και φώναζε για την Ελλάδα το συναγωνιστή Αλέξανδρο Γέροντα [...].

Μετρηθήκαμε με τα κάγκελα της φυλακής, με τις σφαίρες των δολοφόνων και βγήκαμε όρθιοι! Δεν έχουν να ελπίζουν σε τίποτα πλέον όσοι θα μας γονατίσουν θα μείνουμε όρθιοι και αν χρειαστεί – γιατί εδώ ομιλώ σε υπερήφανους Έλληνες και Ελληνίδες σε υπερήφανους Χρυσauγίτες και Χρυσauγίτισσες αν χρειαστεί για την πατρίδα αυτή – αν χρειαστεί για την ιδέα αυτή θα γράψουμε Θερμοπύλες. Και οι Θερμοπύλες είναι ενδοξότερες ακόμη κι από τις Πλαταιές γιατί όπως είχε πει και ο πατέρας της μεγάλης δόξας του έπους του 1940 υπέρ την νίκην η δόξα. Δεν ξέρω αν θα νικήσουμε, ξέρω ότι θα πολεμήσουμε με τιμή μέχρι το τέλος. Προηγουμένως συναγωνιστές για θέματα ιδεολογίας και πολιτικής τα θέματα τα οποία εμπεριέχονται στα δύο λιτά? Βιβλία τα οποία έχετε στην κατοχή σας και τα οποία πρέπει να μελετήσετε.

Θα ήθελα στο σημείο αυτό να καταθέσω την άποψη ότι όποιος λέει ότι έχει ιδεολογία αλλά δεν την κάνει πολιτική είναι ένας αγύρτης στην πραγματικότητα, ένας βιβλίο-σκώληκας, ο οποίος έχει κοινωνιολογικά ενδιαφέροντα και τίποτα άλλο. Αν οι ιδέες δεν γίνουν αγώνας, δεν γίνουν πεζοδρόμιο τότε δεν είναι ιδέες – είναι απατεώνες όλοι αυτοί. Για αυτό το λέω, για αυτό το λέω για όλου αυτούς οι οποίοι δήθεν παριστάνουν τους ιδεολόγους αλλά μάχονται τη χρυσή αυγή θεωρώντας μας συμβιβασμένους. Συμβιβασμένους ποιους ; Εμάς που μας μισεί όλο το πολιτικό κατεστημένο, που μας αποκλείουν από όλους τους τηλεοπτικούς σταθμούς που μας έχουν βάσει στη μαύρη λίστα, σε ολόκληρο τον κόσμο. Ναι εμείς είμαστε οι συμβιβασμένοι. Και αυτοί που κάθονται και παριστάνουν τους αγωνιστές του πληκτρολογίου γράφοντας ανοησίες, παριστάνουν τους ήρωες. Από την άλλη πλευρά βεβαίως, πολιτική η οποία δεν έχει μια βάση ιδεολογική δεν γνωρίζουν οι άνθρωποι οι οποίοι κάνουν την πολιτική για ποια ιδέα αγωνίζονται είναι ένας καιροσκοπισμός. Και η Χρυσή Αυγή αποφάσισε, και το αποφάσισε χθες στο συνέδριο της να ξεριζώσει το παλαιοκομματισμό, τους επαγγελματίες βουλευτές, όλα αυτά από το κίνημά μας.

Speech at Votanikos Against the Mosque

Έκλεισαν τους δρόμους για να μην περνάνε τα αυτοκίνητα και βλέπουν τους χρυσauγίτες. Δεν κάνουν τίποτα, σε κάθε γωνιά της Ελλάδας υπάρχει η Χρυσή Αυγή, είτε το θέλουν είτε δεν το θέλουν. Είναι, όμως, πραγματικά για γέλια και για κλάματα αυτό το ψευτορωμαϊκό, το κράτος το ανθελληνικό, για το οποίο είχε γράψει ο Ίων Δραγούμης ότι: "Αν τέτοιο είναι το κράτος, κάτω το κράτος, ζήτω το έθνος. Και είναι πραγματικά πικρή ειρωνεία της τύχης, τις ίδιες ακριβώς ημέρες κατά τις οποίες ο Ερντογάν, που θέλει να φτιάξει τη νέα Οθωμανική

αυτοκρατορία, διόριζε ιμάμη στην εκκλησία την μεγάλη των Ελλήνων, στην Αγία Σοφιά στην Κωνσταντινούπολη, αποφάσισαν να επισπεύσουν, λέει, την ανέγερση του τζαμιού στην Αθήνα. Καταρχάς, ποιά τζαμί και για ποιόν; Δεν ξέρουν ότι αυτή τη στιγμή που μιλάμε, στη μέση Ανατολή, οι Σιίτες και οι Σουνίτες πολεμάνε μεταξύ τους; Τί τζαμί θα είναι αυτό, Σιιτών ή Σουνιτών; Φέρνουν αυτόν τον πόλεμο μέσα στην ίδια την Ελλάδα και πρόκειται να είναι πληγή. Την ίδια ώρα που στην Αγγλία, στην Γαλλία, παντού, σε όλη την Ευρώπη κλείνουν τα τζαμιά γιατί είναι άντρα τζιχαντιστών. Οι κύριοι εδώ του εθνο-μηδενιστικού κράτους, με την συμπαράσταση της Νέας Δημοκρατίας, αντί να κλείνουν τα παράνομα τζαμιά που υπάρχουν, ιδρύουν και ένα νόμιμο. Το οποίο τι θα γίνει κι αυτό; Άντρο τζιχαντιστών και τρομοκρατίας. Ήδη, όπως έγινε γνωστό, βρέθηκαν τρεις γιάφκες τζιχαντιστών, που λειτουργούσαν στην Ελλάδα. Μια στην Αθήνα, μια στη Θεσσαλονίκη και μια στα Τρίκαλα. Και από αυτές τις γιάφκες φτιάχτηκε η δολοφονική επίθεση, τόσο στο Λονδίνο, όσο και στο Παρίσι. Ακούσατε, μήπως, αυτά τα πουλημένα τομάρια που κατευθύνουν την ενημέρωση να πούνε τίποτα για αυτό; Όχι. Αλλά για μας ένα τζαμί στην Αθήνα, και μάλιστα όπως είπε προηγουμένως και ένας εκ των ομιλητών, κάτω από τη σκιά της Ακρόπολης, δίπλα στην Ιερά Οδό, εκεί που περνούσε η ιερή πομπή, πορευόταν προς την Ελευσίνα, εκεί που δοξάζονταν ο αρχαίος ελληνισμός, ναι, εδώ αποφάσισαν να τον βεβηλώσουν. Και η βεβήλωση είναι ακόμη μεγαλύτερη, όταν αυτό γίνεται σε ένα στρατόπεδο του ελληνικού πολεμικού ναυτικού. Είναι αίσχος, είναι ντροπή. Για αυτό είπα και μέσα στη βουλή και επαναλαμβάνω: ποτέ και πουθενά τζαμί στην Αθήνα. Είναι γεγονός, βέβαια, για αυτό το κρύβουν, ότι η τουρκική πρεσβεία έχει, όπως και το προξενείο τους στην Κομοτηνή, απλωθεί γερά στους κύκλους των ισλαμιστών και κατ' ουσίαν, όλοι αυτοί είναι μια 5η φάλαγγα μέσα στα σπλάχνα του ελληνισμού. Αυτοί όμως που μας κυβερνούν αδιαφορούν, επειδή τους ενδιαφέρει μόνο η καρέκλα, τους ενδιαφέρει μόνο η εξουσία, και πώς θα μοιράσουν δεκάδες, εκατοντάδες εκατομμύρια ευρώ στους περίφημους "αλληλέγγυους", όπως αυτοί που μαζευτήκαν εδώ για να μας κάνουν αντισυγκέντρωση. Είχαμε και πρόσφατα τις δηλώσεις του Ερντογάν που διόρισε για άλλη μια φορά ιμάμη στην Αγία Σοφιά, την εκκλησία των Ελλήνων. Ο οποίος Ερντογάν, πριν σας διαβάσω επακριβώς τις δηλώσεις του, μίλησε και για τη μάχη που γίνεται αυτές τις ημέρες στο Χαλέπι, και είπε ότι: "Δεν μπορούμε να είμαστε αδιάφοροι για αυτά που συμβαίνουν στο Χαλέπι, ούτε μπορούμε να γυρίσουμε την πλάτη στους συμπατριώτες μας στη δυτική Θράκη". Σοβαρώς, κύριε Ερντογάν; Σοβαρώς; Δεν είναι αυτό ευθεία απειλή κατά της Ελλάδος; Και αντί αυτό το κράτος, το ανίκανο και ανθελληνικό, να κλείσει το τούρκικο προξενείο στην Κομοτηνή, τι κάνει; Στέλνει, λέει, διαβήματα και ανακοινώσεις. Ο Ερντογάν, που σπάει το ελληνικό κράτος και αυτούς που επαναστάτησαν εναντίον του, τους παραδίδει ομήρους στα βασανιστήρια των Τούρκων δημίων και την ίδια στιγμή που έχει ανοίξει τα σύνορα και έχει γεμίσει την Ελλάδα με εκατομμύρια λαθρομετανάστες. Είπε, λοιπόν, ο Ερντογάν: "Με τη συνθήκη της Λωζάνης, δώσαμε στους Έλληνες τα νησιά, που αν φωνάξεις από τις ακτές του Αιγαίου θα ακουστείς απέναντι". Τα δώσανε; Μεγάλο ψέμα. Δεν τα δώσανε. Δεν τα δώσανε, τα πήραμε. Τα πήραμε με το αίμα των Ελλήνων. Είναι ελληνικά νησιά. Και όσο για αυτό που λέει, ότι απ' τις απέναντι ακτές ακούγονται οι φωνές των Ελλήνων, θα πούμε και εμείς το ίδιο. Ναι, απ' τις απέναντι ακτές, απ' το Αϊβαλί, απ' τη Σμύρνη ακούμε τις φωνές των Ελλήνων που σφαγιάστηκαν, ακούμε τους ψίθυρους στους τάφους των Ελλήνων, ακούμε την Ελλάδα που μας περιμένει. Γιατί για εμάς, δεν υπάρχουν χαμένες πατρίδες, μόνο σκλαβωμένες πατρίδες, που κάποτε η

Ελλάδα θα απελευθερώσει. Το τζαμί αυτό, που θέλουν να φτιάξουν, δεν είναι μια πράξη μεμονωμένη, αποτελεί μέρος μιας γενικότερης εθνο-μηδενιστικής πολιτικής. Το δήλωσαν, άλλωστε, ευθέως, θέλουν ένα κράτος ουδετερό-θρησκο. Χρησιμοποιούν αυτή τη λέξη, την ανύπαρκτη στην ελληνική γλώσσα, την αδόκιμη. Γιατί δε λένε αυτό που στην πραγματικότητα θέλουν; Δε λένε ότι, επειδή είναι κομμουνιστές, θέλουν ένα κράτος άθεο και άθρησκο. Όμως εμείς οι Έλληνες εθνικιστές τους απαντούμε: "Αυτό το κράτος χτίστηκε από το αίμα των αγωνιστών του 1821 και ιδρύθηκε στην πρώτη εθνοσυνέλευση των Ελλήνων στο όνομα της Αγίας Τριάδος". Είναι κράτος εθνικό και ορθόδοξο. Και δε θα περάσουν τα σχέδιά τους. Είπε τα ίδια επίσης με το Φίλη και ο πρωθυπουργός, ότι στην αναθεώρηση του συντάγματος θα φροντίσουν να είναι το κράτος ουδετερό-θρησκο. Αφού, λοιπόν, είναι τόσο δημοκράτες, είδα και σήμερα πόσο δημοκράτες είναι, βάλανε δέκα, είκοσι αλήτες με την προστασία της αστυνομίας, για να μη γίνει η συγκέντρωση των κατοίκων, στην οποία συμμετείχε το τρίτο πολιτικό κόμμα της χώρας. Αφού, λοιπόν, είναι τόσο μεγάλοι δημοκράτες, όσο λένε, να γίνει δημοψήφισμα, να αποφασίσουν οι Έλληνες, αν θέλουν τζαμί στην Αθήνα ή οπουδήποτε αλλού. Δεν το τολμούν όμως. Γιατί σε πρόσφατη δημοσκοπήση που έγινε, το 72% των Ελλήνων απάντησε ότι θεωρεί ενοχλητική την παρουσία των ισλαμιστών και των μουσουλμάνων στην Ελλάδα. Αλλά δεν τα ακούει αυτά ούτε ο Τσίπρας, ούτε ο Μητσοτάκης. Τις εντολές των αφεντικών τους, της νέας παγκόσμιας τάξης, της παγκοσμιοποίησης ακούνε. Αλλά ήδη στην Ελλάδα, υπάρχει μια στρατιά ανδρών και γυναικών, οι οποίοι λένε "όχι" στην παγκοσμιοποίηση, "ναι" στο εθνικό κράτος. Κάναμε πρόσφατα μια συζήτηση στη βουλή για το τέμενος, χαρακτηριστική ημερομηνία, 4η Αυγούστου. Την 4η Αυγούστου του 2016, έγινε μια ιστορική συζήτηση στη βουλή. Στην οποία η Νέα Δημοκρατία ψήφισε ανεπιφύλακτα "ναι" στο τζαμί. Να το ακούνε αυτό οι Έλληνες πατριώτες που είναι εγκλωβισμένοι στις τάξεις της. Το ίδιο και ένας από τους βουλευτές της ΑΝΕΛ, η οποία είπε δήθεν "όχι" γιατί ήξερε ότι θα πουν "ναι" το ΠΑΣΟΚ, το ΠΟΤΑΜΙ και οι άλλοι. Όχι, όχι αποφασιστικό, όχι μονοκόμματο, είπε μόνο μια δύναμη. Η Χρυσή Αυγή. Να μείνει, λοιπόν, κάτω από τη σκιά της Ακροπόλεως, και λίγα χιλιόμετρα από εκεί που έπεσε ένας μυθικός ήρωας, της επανάστασεως του 1821, ο Γεώργιος Καραϊσκάκης. Τζαμί εδώ, που χύθηκε αίμα ελληνικό. Και για μας το τζαμί έχει μια ιδιαίτερη σημασία, δεν είναι ο ναός μιας άλλης θρησκείας των Ελλήνων, είναι ο ναός της σκλαβιάς. Γιατί η τουρκοκρατία ήταν συνδεδεμένη με τον ισλαμισμό. Αλλά δε σέβονται την ελληνική ιστορία και θέλουν να την αλλάξουν. Δεν θέλουν ακόμη να λέμε ούτε για τον Μέγα Αλέξανδρο, ούτε για τον Κίμωνα τον Αθηναίο που απελευθέρωσε την Κύπρο από τους Πέρσες. Κυρίες και κύριοι, περήφανοι κάτοικοι του Βοτανικού και του Μεταξουργείου, ο αγώνας και η εθνική αντίσταση έχει ξεκινήσει. Ούτε οι σφαίρες, ούτε οι φυλακές λυγίζουν τους εθνικιστές. Τζαμί κάτω από τη σκιά της Ακροπόλεως, αλήθεια, επιστρέφουμε στην τουρκοκρατία; Γιατί τζαμί ήταν και ο Παρθενώνας. Δεν αποκλείεται να απαιτήσουν να ξαναγίνει τζαμί και ο Παρθενώνας. Τόσο ανθέλληνες είναι αυτοί που κρατούν την εξουσία για λογαριασμό των ξένων στα χέρια τους. Η Ελλάδα, αυτή τη στιγμή, ζει κάτω από ένα καθεστώς ξενοκρατίας. Είτε οι ξένοι είναι αυτοί, είτε οι λαθρομετανάστες, παράνομοι και ασύλωτοι, ανεξέλεγκτοι στην πατρίδα μας, είτε είναι οι ξένοι τοκογλύφοι με τα μνημόνια. Θα τελειώσω τη σημερινή μου ομιλία, την αγωνιστική ομιλία με ένα μεγάλο "εύγε" σε όλους εσάς που δε φοβηθήκατε την αστυνομοκρατία. Δε φοβηθήκατε τους αλήτες της αντι-συγκέντρωσης και είστε εδώ. Το μεγαλύτερο "εύγε" και χειροκρότημα ανήκει σε εσάς. Και θα τελειώσω με μια φράση με την

οποία τέλειωσα και την ομιλία μου στη βουλή για το τζαμί: "Ποτέ και πουθενά τζαμί στην Αθήνα. Ζήτω η νίκη".

The whole of Greece will become Golden Dawn 2017

Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι βουλευτές

Θα ήθελα καταρχάς να δώσω τα θερμά μου συγχαρητήρια, εντός πολλών εισαγωγικών και με πάρα πολλή ειρωνεία στο σεβασμό που δείχνουν προς την εθνική δικαιοσύνη την ίδια ώρα που διεξάγεται μία δίκη – η οποία κρατά δύο χρόνια και συνεχίζεται την ίδια ώρα που ο αρμόδιος εφέτης εισηγητής του τριμελούς συμβουλίου είχε αποφανθεί ότι δεν πρέπει να παραπεμφθούν οι βουλευτές της Χρυσής Αυγής σε δίκη και παραπεμφθήκαμε σε με ψήφους δύο – ένα, εγώ τόσο ο κύριος Τσίπρας όσο και ο κ. Μητσοτάκης λέγοντας ότι η Χρυσή Αυγή έχει στοιχεία εγκληματικής οργανώσεως βγάλατε απόφαση. Τι τα θέλετε τα δικαστήρια; Καταργήστε τα.

Και την ίδια ώρα που εσείς και μάλιστα εσείς προσωπικά κύριε Πρόεδρε είχατε κάνει δήλωση, για μία κυρία η οποία καταδικάζει σε 13 χρόνους φυλάκισης και μακάρι να είναι αυτό και να το πει στο εφετείο που είναι ήδη καταδικασμένη – έχει το τεκμήριο της αθωότητας. Εμείς που δεν είμαστε καταδικασμένοι και που εφέτης εισηγητής είπε ότι δεν πρέπει να παραπεμφθούμε σε δίκη είμαστε ένοχοι.

Είδαμε ακόμη μία φορά πως έσυρε η αριστερά τη δεξιά τη κεντροδεξιά – όπως αρέσκεται να λέει, πίσω από το άρμα της προκειμένου να εκμαιεύσει την καταδίκη της Χρυσής Αυγής. Στο επίκεντρο των δευτερολογιών τόσο του πρωθυπουργού όσο και του κυρίου Μητσοτάκη του Αρχηγού της Αντιπολιτεύσεως, η Χρυσή Αυγή. Μην αγωνιάτε κύριοι φιλελεύθεροι και μαρξιστές, νεομαρξιστές, αριστεροί κεντροαριστεροί κεντροδεξιοί και λοιποί, η χρυσή αυγή εκτιμάται από αυτούς που εκτιμάται και η εκλεκτή της πελατεία – εντός εισαγωγικών – δεν προσφέρεται προς – αποτελεί εκλεκτά τμήματα του ελληνικού λαού και δεν είναι τυχαίο ότι και η χρυσή αυγή παίρνει τους περισσότερους ψήφους στις λαϊκές εκλογές.

Και δεν είναι τυχαίο ότι σε πρόσφατη πολιτική έρευνα- στα εισοδήματα έδωσε 600 ευρώ στους φτωχούς Έλληνες. Η Χρυσή Αυγή δεν είναι πια τρίτο αλλά δεύτερο κόμμα. Ήταν πολύ δυσάρεστα όσα ακούστηκαν εδώ μέσα. Βεβαίως ο πρωθυπουργός είπε ότι έχουμε πλήρη δικαιώματα επειδή μας ψηφίζει ο ελληνικός λαός. Παραμύθια λέει. Και τα δικαιώματα αυτά βλέπουμε ότι δεν ισχύουν δεν μπορούμε να τα δούμε σε κανένα κανάλι, έχουμε πλήρη αποκλεισμό και το ΕΣΡ παριστάνει τον Πόντιο Πιλάτο. [...]

Και βεβαίως αφήνω τα όσα ανιστόρητα είπε ο κύριος πρωθυπουργός ότι η αριστερά είναι ένα κίνημα της ειρήνης που μοίραζε τριαντάφυλλα λες και δεν ξέρουμε για τη σφαγή του συνταγματάρχη Ψαρρού ή του Μελιγαλά [...] όλα αυτά δεν υπάρχουν. Εγώ θα είμαι δίκαιος. Βαρβαρότητες έγιναν και από τις δύο πλευρές - όχι όμως από τη Χρυσή Αυγή. Η Χρυσή Αυγή δεν υπήρχε τότε. Το κέντρο ήταν ο πλέον διώκτης της αριστεράς. Το ιδιώνυμο κατά του κομμουνισμού ο Βενιζέλος το έχει κάνει. Ο Σοφούλης ήταν πρωθυπουργός ο κεντρώος όταν

άνοιξε η Μακρόνησος ο Παναγιώτης Κανελλόπουλος της Νέας Δημοκρατίας ήταν που έλεγε Νέο Παρθενώνα τη Μακρόνησο, δεν τα έλεγε η Χρυσή Αυγή. [...]

Έρχομαι τώρα στη Θεσσαλονίκη όπου πρόσφατα 500 φοιτητές απεύθυναν δημόσια διαμαρτυρία λέγοντας ότι κινδυνεύει η σωματική τους ακεραιότητα ότι μέσα στο Πανεπιστημιακό άσυλο διακινούνται ναρκωτικά, γίνεται πορνεία, γίνονται εγκληματικές πράξεις. Η εξωφρενική κίνηση, η ανατριχιαστική δήλωση του υπουργού σας του κυρίου Γαβρόγλου όπου χρειάζεται ένα ρωμαλέο φοιτητικό κίνημα για να αντιμετωπίσει αυτό το πράγμα ακούστηκε αυτό το πράγμα όταν διακινούνται ναρκωτικά όταν γίνεται πορνεία να χρειάζεται ένα φοιτητικό κίνημα για να το σταματήσει και πριν 5 ημέρες τα μέλη της «Κίνησης πολιτών» στο κέντρο της Αθήνας απέστειλαν επιστολή στην κυβέρνηση για την εγκληματικότητα, ότι κινδυνεύουν να γίνουν γκέτο ολόκληρες γειτονίες. Γνωρίζει ο ελληνικός λαός ότι οι εισαγγελείς, η ελληνική δικαιοσύνη έχει στείλει 47 εισαγγελικές εντολές για να υποβάλει, αποβάλλει συγνώμη, καταληψίες από 47 κτίρια. Και καμιά εισαγγελική εντολή δεν εκτελείται. Τι κι αν το σύνταγμα προστατεύει την παρουσία των Ελλήνων όσο κυβερνάνε τα κόμματα του λεγομένου «δημοκρατικού τόξου» ή «συνταγματικού τόξου» να μην το ελπίζουμε. Οπότε αντιδρά ο λαός, εισαγγελείς: στο Μενίδι στον Ασπρόπυργο στη Μακεδονία παντού χρυσαυγίτες. Όπως το πάτε με τον όλεθρο που σπέρνετε όλη η Ελλάδα θα γίνει χρυσή αυγή είτε το θέλετε είτε όχι. Οι απλοί πολίτες θα αγωνιστούν για πίστη, πατρίδα, ελευθερία. Ας εισέλθω όμως στο σημερινό αντικείμενο της συζητήσεως: μονόδρομος το μνημόνιο μας είπε η αριστερά.

Η Ελλάδα είναι μία πλούσια χώρα, συγκεκριμένα ο καθηγητής του τμήματος γεωλογίας του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης Ανέστης Φιλιππίδης είπε ότι εκτιμάται σε 2,4 τρισεκατομμύρια η ακαθάριστη αξία του Ελληνικού ορυκτού πλούτου και το είπε αυτό σε δήλωσή του στο αθηναϊκό πρακτορείο ειδήσεων. Επίσης από το σύνολο του ορυκτού πλούτου εκμεταλλευόμαστε μόνο το 0,15%.

Έχουμε γύρω στα 24 πολύ σημαντικά ορυκτά που είναι καταπληκτικός αριθμός εάν σκεφτούμε την έκταση της Ελλάδας – είπε ο κύριος Φιλιππίδης και αντ'αυτού εσείς τι κάνετε ξεπουλάτε τα πάντα.

Ακούστηκε μέσα στα πλαίσια βεβαίως και της διαμάχης που έχει ξεκινήσει για το περίφημο ζήτημα της παρεμβάσεως στη δικαιοσύνη και ότι η Χρυσή Αυγή έχει σχέσεις με μεγάλα συμφέροντα. Μεγαλύτερο ψέμα από αυτό δεν θα μπορούσε να ακουστεί η Χρυσή Αυγή ελέγχθηκε μέχρι κεραίας από πολλαπλούς ελέγχους και βρέθηκε καθαρή. Δεν έχει ουδεμία σχέση με κανένα μεγάλο συμφέρον και ούτε το επιθυμεί.

Άλλοι έχουν από όλες τις παρατάξεις αυτές τις σχέσεις και το βλέπουμε στα τηλεπαράθυρα το βλέπουμε στον τρόπο με τον οποίο λειτουργούν τα Μέσα Μαζικής ενημερώσεως. Θα ήθελα να μάθει Μέσα από αυτό το Βήμα ο ελληνικός λαός ότι η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ ΑΝΕΛ αφού υποχρεώθηκε σε αυτή τη συμφωνία της 15ης Ιουνίου από τον κύριο Σόιμπλε [...] έχει ξεπουλήσει ήδη 110 μοναδικής ομορφιάς παραλίες, το λιμάνι του Πειραιά, στη COSCO των συντρόφων κινέζων 14 περιφερειακά αεροδρόμια στη γερμανική Fraport, τον Αστέρα Βουλιαγμένης σε όμιλο τουρκικών συμφερόντων, το λιμάνι της Θεσσαλονίκης, την ΤΡΑΙΝΟΣΕ

στην Κασσιόπη στην Κέρκυρα και αναμένονται και άλλα. Κύριε πρόεδρε και κύριοι, στην Ελλάδα σήμερα ωχριά ο νεοφιλελευθερισμός της Θάτσερ μπροστά στον νεοκομμουνισμό του Τσίπρα. Τουλάχιστον η Θάτσερ πουλούσε σε τιμές αγοράς ο Τσίπρας ξεπουλά την περιουσία του ελληνικού λαού κοψοχρονιά - μόνο η ΤΡΑΙΝΟΣΕ πουλήθηκε 45 εκατομμύρια.

Καταγγέλλουμε τελειώνοντας τη συμφωνία της 15ης Ιουνίου αλλά καλούμε και τη Νέα Δημοκρατία να δεσμευτεί ότι αν γίνει κυβέρνηση θα την καταγγείλει, αλλιώς τα όλα όσα λέει είναι λόγια του αέρα είναι υποκριτικά είναι μία μικροπολιτική για ψήφους και τίποτε άλλο.

Σας ευχαριστώ